

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v hlavním líčení konaném ve dnech 16. a 23. června 2016 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. J. D. a přísedících Mgr. J.J. a L. H. Š. **t a k t o :**

Obžalovaný

J. V.,

nar. XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX, bez pracovního poměru, nyní ve vazbě ve Vazební věznici v XXXXX,

se podle § 226 písm. c) trestního řádu

z p r o š ť u j e o b ž a l o b y

podané na něho pro skutky, že

I. v přesně nezjištěnou dobu, nejpozději do dne XXXXX, v úmyslu zajistit fyzickou likvidaci poškozeného Ing. M. K., nar. XXXXX, se z dosud přesně nezjištěné pohnutky

aktivně podílel na usmrcení tohoto poškozeného, kdy zejména zajistil účast další dosud neustanovené osoby či osob, kterým zajistil nástražný výbušný systém, domluvil s nimi způsob usmrcení poškozeného a udělil pokyn k jeho usmrcení, ke kterému došlo dne XXXXX v XXXXX hod. na parkovišti v místě bydliště poškozeného ve XXXXX na ul. XXXXX tak, že tato osoba či osoby umístily nástražný výbušný systém na konkrétní místo, pod prostor pro řidiče vozidla tovární značky BMW XXXXX, registrační značky XXXXX, patřící poškozenému, aby následným výbuchem trhaviny došlo k devastaci těla řidiče, když poté, co poškozený M.K., usedl za volant na sedadlo řidiče, došlo k iniciaci nástražného výbušného systému a poškozenému byla účinkem trhaviny způsobena závažná a život vylučující zranění, zejména došlo k oddělení od těla horních a dolních končetin, kdy poškozený při zachování vědomí a vnímání zemřel až po několika desítkách minut během transportu do nemocnice v sanitním vozidle v důsledku vykrvácení při traumatické amputaci horních a dolních končetin, přičemž v době výbuchu byla ve vozidle na sedadle spolujezdce také nezletilá dcera poškozeného D.K., nar. XXXXX, která byla v důsledku působení trhaviny zraněna na obličeji, zejména v oblasti očí, přičemž na životě být ohrožena neměla, neboť exploze byla záměrně směřována pouze do oblasti určené pro řidiče, a výbuchem došlo i ke škodě na osobním motorovém vozidle ve výši nejméně 927.000 Kč a k jeho celkovému zničení,

II. v přesně nezjištěnou dobu nejpozději do dne XXXXX v úmyslu zajistit fyzickou likvidaci poškozeného F. B., nar. XXXXX, se aktivně podílel na usmrcení tohoto poškozeného, kdy zejména zajistil další dosud neustanovenou osobu nebo osoby, kterým sdělil způsob a udělil pokyn k usmrcení poškozeného zastřelením, k čemuž také skutečně došlo dne XXXXX v době okolo 22.00 hod. v rodinném domě poškozeného na ul. XXXXX čp. XXXXX v XXXXX tak, že tato osoba či osoby z chodníku před rodinným domem na poškozeného F.B. vystřelily z pistole nezjištěné značky střelu z nábojnice 9 mm Luger, a to přes dvojitou výplň okna v přízemí místnosti, a střela zasáhla poškozeného F.B. do krku, zasáhla spodinu lební a způsobila masivní krvácení a zhmoždění mozku, v jehož důsledku poškozený na místě zemřel, přičemž na smrti poškozeného B. se obžalovaný podílel zejména z důvodu své nepříznivé finanční situace a finančních závazků vůči poškozenému,

přičemž obžalovaný J.V. se kromě výše uvedených skutků dále dne XXXXX podílel na úmyslném usmrcení L.H., nar. XXXXX, dále v přesně nezjištěné době roku 1993 se podílel na přípravě vraždy poškozeného S.Č., nar. XXXXX, kdy za tyto dva skutky byl pravomocně odsouzen rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 56 T 23/2000-2396 ze dne XXXXX ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze č. j. 7 To 40/01-3103 ze dne XXXXX pro organizování trestného činu vraždy podle § 10 odst. 1 písm. a) trestního zákona k § 219 odst. 1 trestního zákona (zákona č. 140/1961 Sb., ve znění pozdějších předpisů; dále jen trestní zákon), a pro přípravu trestného činu vraždy podle § 7 odst. 1 trestního zákona k § 219 odst. 1 trestního zákona ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona, za což mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 12 let se zařazením do věznic se zvýšenou ostrahou, který vykonal dne XXXXX a dále dne XXXXX se podílel na úmyslném usmrcení poškozeného M.L., nar. XXXXX, za které byl pravomocně odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 50T 14/2004 ze dne XXXXX ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci č. j. 5 To 26/2014-5845 ze dne XXXXX pro organizování trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákona (ve znění zákona č. 38/1994 Sb.), za což

mu byl uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 14 let se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou,

č í m ž m ě l s p á c h a t

I. jednak trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. b), c) trestního zákona (zák. č. 140/1961 Sb., ve znění platném do 31. 8. 1995), jako organizátor podle § 10 odst. 1 písm. a) trestního zákona (zák. č. 140/1961 Sb., ve znění platném do 31. 8. 1995),

jednak trestný čin poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákona (zák. č. 140/1961 Sb., ve znění platném do 31. 8. 1995), jako organizátor podle § 10 odst. 1 písm. a) trestního zákona (zák. č. 140/1961 Sb., ve znění platném do 31. 8. 1995),

II. trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. c), f) trestního zákona (zák. č. 140/1961 Sb., ve znění platném do 31. 8. 1995), jako organizátor podle § 10 odst. 1 písm. a) trestního zákona (zák. č. 140/1961 Sb., ve znění platném do 31. 8. 1995).

nebot' nebylo prokázáno, že tyto skutky spáchal obžalovaný.

Podle § 229 odst. 3 trestního řádu se poškozené MUDr. D.K., nar. XXXXX, Mgr. D.S., nar. XXXXX a Ing. B.K., nar. XXXXX, odkazují se svými nároky na náhradu škody na občanskoprávní řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně, pobočky ve Zlíně, podal obžalobu na J.V. pro shora popsané skutky, v nichž spatřoval dva trestné činy vraždy dle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. b), c), resp. dle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. c), f) trestního zákona č. 140/61Sb., a v případě skutku ad I. také trestný čin poškozování cizí věci dle § 257 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákona. V proběhnuvších hlavních líčeních byly provedeny dle názoru soudu veškeré v úvahu přicházející důkazy, které znamenaly následující důkazní situaci.

Vyjádření obžalovaného:

Obžalovaný J.V. v obecné rovině popřel, že by se dopustil skutků, jejichž spáchání je mu kladeno za vinu, když uvedl, že se smrtí pana K. ani pana B. nemá nic společného; pana K. viděl max. 8 vteřin, pana B. nikdy. Trvá na tom, že výpovědi svědků jsou účelové, se snahou pomstít se mu a poškodit jej. Podotkl, že pokud by měl s vraždami cokoliv společného, bylo by pro něj z hlediska trestu výhodnější doznání již v roce 1999. Jeho vyjádření k věci, ke skutečnostem kladeným mu za vinu, pak spočívalo především v komentování jednotlivých probíraných okolností s trestnou činností souvisejících.

K podezření, že se skutků dopustil společně s dnes již zemřelým R.J., resp. že se měl skutků dopustit jmenovaný J. pod jeho dohledem a řízením, obžalovaný uvedl, že v letech 1993 až 1995 pro něj pracoval P.S. Od něho věděl, že existuje R.J. ale osobně jej neznal. Byl mu představen po vraždě H., k níž došlo v roce 1994 a od té doby jej viděl až v roce 1997, kdy se začali stýkat pravidelně, ale J. pro něj nepracoval. Zdůraznil, že v období, kdy byly spáchány vraždy, pouze věděl, o koho se jedná, ale nestýkal se s ním.

S paní Š. se seznámil v létě 1994, byli pouze kamarádi, neměli milenecký vztah, neměli mezi sebou obchodní vazby. K podnikání pana R. a paní Š. uvedl, že se domnívá, že jmenovaní byli společníky ve společnosti XXXXX, kdo byl jednatelem, neví. K problémům paní Š. s daňovými úniky uvedl, že pan R. obžalovaného z těchto důvodů požádal, aby paní Š. v zahraničí „ukryl“. K dárkům či penězům, které si měli se Š. předávat, uvedl, že od Š. dárky nedostával, pouze peníze v částkách 1.000 až 2.000 DEM. Dále se vyjádřil k odposlouchávání, které měl provádět J.M. v kanceláři společnosti XXXXX v XXXXX v ul. XXXXX a během něhož měl slyšet rozhovor obžalovaného se svědkyní Š., z něhož vyplynulo, že měl obžalovaný popsáním způsobem Ing. K. usmrtit. Obžalovaný poukázal na rozpory ve výpovědích M. ve vztahu k povědomosti Š. a R. o odposlechu; M. nejprve tvrdil, že Š. s R. o odposlechu nevěděli, později uváděl, že paní Š. nahrál a pustil jí to. K údajně nahranému rozhovoru, o němž se ve své výpovědi zmínil svědek M. tedy obžalovaný uvedl, že popírá, že by se něco takového odehrálo. Neví, kdy k tomu mělo dojít, protože R. nedopustil, aby byl obžalovaný se Š. někdy sám. K tomuto doplnil, že tři dny po vraždě K. mu R. v kanceláři v XXXXX řekl, že to musel udělat, protože K. ohrožoval firmu, na což mu obžalovaný odpověděl, že je blázen. Ke svědkovi J., který měl údajný rozhovor rovněž slyšet, uvedl, že pokud tento tvrdí, že se pohyboval kolem obžalovaného vždycky zpovzdálí a obžalovaný jej nemusel ani zaregistrovat, nikdy s ním nemluvil, nikdy s ním nepřišel do kontaktu, potom je s podivem, že poznal, které osoby spolu komunikují.

Ke smrti pana B. uvedl, že neví, zda nějak souvisela s lehkými topnými oleji. Obžalovaný nesouhlasil s tím, že by B. dlužil 9 mil. Kč, což měl být důvod jeho usmrcení; dlužní úpis, který předložil svědek K., je dle obžalovaného fotomontáž, nikdy nic takového nepodepsal. Dodal, že z předchozích řízení vyplývá, že B. měl sdělit jistému M., že má po někom vysoudit tuto částku, konkrétně o obžalovaném se však nikdy nezmiňoval; doplnil, že ve starém spisu „B.“ existuje úřední záznam, v němž vyšetřovatel B. uvádí, že nějaký pan V. dluží B. 8 mil. Kč, a dále spis obsahuje smlouvu o zprostředkování úvěru mezi panem B. a panem J. na 260 tis. Kč s úrokem ve výši 3,9 % - to může dle názoru obžalovaného odpovídat té částce. Pokyn k odjezdu z republiky do Slovinska, k němuž došlo bezprostředně po usmrcení B., mu dal K., který jej vyzval, aby se zdržoval pár dní u paní S. v XXXXX s tím, že on zatím zajistí věci pro vycestování a vyzvedne jej. Noc před odjezdem z republiky

(obžalovaný uvedl, že nebude záměrně hovořit o noci, kdy se stala vražda pana B.) byl v XXXXX u své rodiny, kde byla doma jeho bývalá žena a dcera, jimž vysvětloval, proč musí odjet a na jak dlouho, přičemž řešili i obchodní věci ohledně diskotéky XXXXX v XXXXX, jejímž byl vlastníkem. Od paní XXXXX odjel kolem šesté hodiny večer a vrátil se k ní kolem třetí hodiny ranní. K dotazu, zda opustil ČR před vraždou pana B. nebo až po ní, uvedl, že v té době vůbec nevěděl, že byla spáchána vražda pana B. opuštěním republiky byl tři dny u paní S., v noci těsně před vycestováním byl v Prostějově. K tvrzení paní S., že obžalovaný se ráno před odjezdem běžel k televizi dívat na zprávy, uvedl, že si není tohoto vědom.

Ke své finanční situaci v květnu 1995 uvedl, že např. pan S. ve své výpovědi v přípravném řízení uvedl, že do ciziny obžalovanému vozil od jeho dlužníků statisícové částky. K výpovědi Š., že v říjnu 1995 chtěla po R., aby jeli za obžalovaným do XXXXX zavézt mu nějaké peníze, protože neměl co jíst a kde bydlet, uvedl, že za ním Š. jet nemohla, protože byla v cizině zároveň s obžalovaným, jen byla ubytovaná někde jinde; zdržovala se tam až do jejího zadržení v srpnu 1996. Peníze jí vozil R. V roce 1998 nastala situace, že byl obžalovaný v zahraničí bez finančních prostředků; peníze na útratu v řádu 1.000 DEM mu dala Š., protože byli kamarádi.

Obžalovanému bylo dále predestřeno, že obžaloba je postavena na tom, že se měl někomu svěřit se spácháním skutků kladeným mu za vinu, k čemuž uvedl, že není „svěřovací typ“ vězně, což může potvrdit i jeho vychovatel z XXXX. Vysvětlil, že po nástupu na XXXX byla na něj vypsána odměna 50 mil. Kč, takže by se kamarádům J. M jako je F., M. nebo B. určitě nesvěřoval; dodal, že např. od B. ví, že posílal na Městský soud v Praze dopis, v němž soudu sdělil, že obžalovaný krivě obvinil K., takže je nelogické, aby se po tomto B. svěřoval.

Ke spolupráci s policií obžalovaný uvedl, že toto nepopírá, ale spolupráce probíhala až od roku 1998; tedy od května 1995, kdy se staly předmětné vraždy, až do roku 1998 naprosto s policií nespolupracoval, dokonce byl na něj vydán zatykač. Obžalovaný byl zadržen slovinskými úřady na slovinsko-rakouských hranicích v říjnu 1998 na falešný pas J.P. Na českých hranicích si jej převzali pohraničníci, dali mu doklady a všechny věci, které mu zadržela rakouská strana. Poté se tam objevil policista H., obžalovaného někam odvezli, nebyl v režimu zadržení, měl doklady, mohl se volně pohybovat. Volal K., aby mu nachystal právníky. Policisté mu nabídli, ať si rozmyslí, jestli bude spolupracovat s nimi nebo zavolá právníkovi. Rozhodl se spolupracovat s policií, doznal se výměnou za vystavení pasu, který potřeboval pro vycestování zpět do ciziny, a dále policii sdělil, jak fungovaly topné oleje a naznačil jim, že má poznatky o vraždě pana H. Spolupráce pokračovala a postupně jim řekl i o M. L. a částečně o panu K. Policistům se svěřoval v průběhu roku – od října 1998 do listopadu 1999.

Dále se vyjádřil k návštěvě ve složení vyšetřovatel B. a státní zástupce K., která proběhla ve Věznici XXXXX dne 5. 6. 2015 a o níž není ve spisu úřední záznam. Toho dne jej výše jmenovaní navštívili bez přítomnosti obhájce s tím, že mají indicie, že by měl obžalovaný „chut“ vypovídat. Pan K. rozvinul debatu, že by se měl obžalovaný přiznat k vraždě K., a pokud se tak stane, nebude mu navrhopat výjimečný trest, ale max. 20 let, což obžalovaný odmítl. Pan B. mu navrhl, aby se podrobil detektoru lži, s čímž souhlasil, ovšem K. prohlásil, že je to podpůrný důkaz, který Vrchní soud v Olomouci moc neuznává.

K tomuto dále podotkl, že B. s K. chtěli využít jeho psychické slabosti, neboť obžalovaný se pár dní před jejich návštěvou dozvěděl o smrti svého otce. Vyšetřovatel o smrti otce dle názoru obžalovaného věděl, neboť cestou obhájce nabízel obžalovanému možnost účasti na pohřbu. Dcera obžalovaného požádala pana B. o vysvětlení důvodů jeho zadržení, v čemž jí vyhověl, a dále obě dcery přesvědčoval, aby apelovaly na obžalovaného, aby se rozmluvil, že ví hodně věcí.

Svědecké výpovědi:

Soud na tomto místě předesílá, že z výpovědí svědků zde budou zachyceny ty pasáže, které považuje soud za významné pro jeho rozhodování; svědecké výpovědi byly většinou poněkud rozsáhlejší, ale pouze jejich malá část mohla mít význam pro rozhodnutí o pachateli předmětných skutků. Ve zbytku se tyto výpovědi zabývaly především okolnostmi tvořícími tehdejší rámec – věcný i personální – za něhož ke spáchání předmětných skutků došlo.

Svědék kpt. Mgr. M. B. je vedoucím týmu XXXXX, který soudu sdělil, že předmětný případ byl otevřen na základě setkání s poškozenou D.S., která kontaktovala Policejní prezidium se žádostí o znovuotevření případu, kdy uvedla, že je jednou z obětí výbuchu, v důsledku něhož zemřel Ing. K. K žádosti o vysvětlení, že ve spisu není listina, kterou měl předat obžalovaný nebo jeho obhájce, a svědek s ní měl manipulovat, uvádí, že se domnívá, že se jedná o listinu, která měla být při výslechu v Prostějově předložena obhájcem obžalovaného, přičemž se jednalo o dopis pana J., v němž se loučil se svou přítelkyní, protože chtěl spáchat sebevraždu; obhájce tvrdil, že to bude důležitý důkaz v tomto řízení. Svědek upřesnil, že text byl v tom duchu, že J. obžalovanému věřil, obžalovaný se měl o něj postarat, ale život se mu změnil. Svědek se zeptal obhájce, zda chce dát dopis do spisu, přičemž obhájce uvedl, že se musí ještě poradit s klientem. Dopis do spisu dán nebyl. Doplnil, že pokud obhájce uvádí, že je to lež, svědek tvrdí, že lže obhájce a dodává, že byl u toho i kolega P.

Dále svědek uvedl, že se v průběhu vyšetřování setkával i s policisty, kteří figurovali v kauzách 20 let starých; tito policisté obžalovanému věřili, mysleli si, že je přivede k vrahům dalších případů. Bylo zjištěno, že operativní spis byl skartovaný, příkaz byl dán dle názoru svědka za působení pana H. Dále uvedl, že je s podivem, že ve spisech z té doby chybí výslechy svědků jak od obžalovaného, tak z druhé strany; chybí tam stěžejní věci.

Svědék J.M. se k věci vyjadřoval shodně v přípravném řízení i u hlavního líčení, kde uvedl, že obžalovaného poznal v roce 1994, kdy pracoval pro společnost XXXXX, konkrétně vykonával funkci řidiče a ochranky paní Š., kterou údajně vydírali nějakí Slováci. Paní Š. se, ať už obchodně či kamarádsky, potkávala s obžalovaným, přičemž svědek ji na tyto schůzky vozil. Ke vztahům mezi obžalovaným, paní Š. a panem R. sdělil, že vztah byl hlavně mezi Š. a obžalovaným, který se Š. nějakým způsobem líbil, obžalovaný ji uměl využívat a tahal z ní peníze v řádech milionů, a to pod různými záminkami, kdy si vždy vymyslel nějaký obchod. Paní Š. zaplatila za obžalovaného i nějaký dluh; netajila se tím, ale pokaždé mluvila jinak, jednou o 10 mil. Kč, podruhé o 14 mil. Kč.

Pana K. potkal jednou u paní Š. v kanceláři; neví, jak často se scházeli, neznal ho. O výbuchu auta se dozvěděl asi z médií a z věcí, které se děly potom. V tuto dobu převážel ze Zlína do kanceláře v Brně dvě vozidla, přičemž požádal o pomoc kamaráda P.J. Svědek odposlouchával kancelář v Brně i ve Zlíně a mnoho jiných objektů z důvodu bezpečnosti paní Š. a získávání informací. Š. nejspíš o odposlouchávání kanceláře neříkal, věděla pouze o tom, že odposlouchává mobilní telefony. Svědek po převozu auta do Brna a po návratu z kanceláře vyslechl společně s J. v autě rozhovor mezi paní Š. a obžalovaným, kdy z kontextu vyplynulo, že mu začala vytýkat, že se nemělo nic stát spolujezdkyňi, přičemž obžalovaný jí odpověděl, že to udělal profesionálně, výbuch nasměroval na sedadlo řidiče. Svědek uvedl, že celý rozhovor neposlouchal, poslouchal asi tři nebo čtyři minuty, k čemuž dodal, že obžalovaný dále řekl, že to má Š. od něj dárek předem k narozeninám, protože na nich obžalovaný nebude moct být, nebo něco takového. Je si jist, že rozhovor probíhal mezi obžalovaným a Š.; ona byla v kanceláři sama a obžalovaný tam přišel, jelikož ho svědek před tím viděl vstupovat do dveří. Ve firmě nikdo jiný nebyl, bylo to tehdy běžné, že tam bývala Š. sama. Odposlech si zapnul, protože obžalovaný byl pro něj závadová osoba. Věděl, že od Š. tahá peníze, zajímalo ho to. Svému obhájci se o rozhovoru v době dřívějšího vyšetřování, kdy byl obviněn z vraždy on, nezminil, protože se nechtěl do toho zamotávat. Není si jistý, zda měl tehdy právníka pana F., a pokud F. ve své výpovědi uvádí, že informace ohledně odposlechu od svědka měl, tak k tomu svědek sděluje, že si pan doktor může říkat, co chce. Od Š. nikdy neslyšel hodnocení firmy K., proto není schopen říci, co by jeho smrtí paní Š. získala, rovněž ani netuší, jaký by měl důvod k jeho likvidaci pan R.

K dotazu, co spojovalo vraždy H., L., B. a K., uvedl, že o tomto může jen spekulovat, podle něj je to určitá nemoc obžalovaného. Popřel, že by obžalovanému předával nástražné výbušné systémy. Uvedl, že má řadu informací od různých osob, které byly v kontaktu s obžalovaným od r. 1995 do jeho propuštění, které nasvědčují tomu, že obžalovaný má mnoho společného nejen s vraždou K., ale i s vraždou B. Na dotaz, proč tyto informace udal na policii teprve až těsně před promlčecí dobou, uvedl, že tak učinil z důvodu promlčení, že původně neměl v úmyslu spolupracovat s policií, informace chtěl předat např. poškozeným.

K dotazu obžalovaného ještě svědek dodal, že se mu svojí výpovědí nehodlá mstít za to, že jej obžalovaný obvinil z vraždy L., ale že se mu jedná o zadostiučinění. Svědek také připustil, že po propuštění obžalovaného monitoroval jeho pohyb, neboť předpokládal, že bude dál páchat trestnou činnost, a že k tomuto monitoringu využíval služeb (svědka) J., který nyní pracuje jako soukromý detektiv, a že se také pravidelně scházel se svědkem K., se kterým se předmětnou problematikou zabývali. Svědek také potvrdil, že jeho činnost směřovala k tomu, aby pro policii nashromáždil důkazy, které by ještě před uplynutím promlčecí lhůty umožnily proti obžalovanému zahájit trestní stíhání.

Svědka P. J. začal v roce 1994 spolupracovat s M., který mu nabídl možnost spolupráce při převozu peněz nebo aut. Po ukončení jednoho převozu auta do Brna šel M. vyřešit agendu do kanceláře a svědek na něj čekal v autě. Po jeho návratu poslouchali v autě rozhovor mezi obžalovaným a paní Š., kdy jmenovaná byla velmi rozhořčená nad tím, že v době výbuchu seděla v autě holka, k čemuž jí obžalovaný sdělil, že se nemohlo nic stát. Paní Š. dále uvedla, že bylo přislíbeno, že se nikomu jinému nic nestane. Svědek zdůraznil, že

takto to tam bylo vyloženě řečeno, doslova si to ale již nepamatuje. Obžalovaný k tomuto dodal, že výbuch proběhl profesionálně, že práci rozumí, že to bylo koncentrováno do jednoho místa, takže se nikomu jinému nic stát nemohlo, což paní Š. uklidnilo a následoval její smích. Svědek si je jistý, že padla věta, že to měl být předčasné dárek k narozeninám, na kterých již obžalovaný nebude, a dále že je profesionál, který své práci rozumí. Rozhovor poslouchali asi 10 minut; svědek si všimnul, že rozhovor pana M. zaujal, ale nikdy se jej na nic neptal. Už na začátku odposlechu rozhovoru svědek přesně věděl, kdo se s kým baví; byl si jistý, že se jedná o paní Š. a obžalovaného, ale připustil, že je možné, že mu to řekl na začátku rozhovoru M. Paní Š. v té době znal lépe než obžalovaného. O obžalovaném pouze věděl, že se pohyboval okolo pana M. V době zatčení M. o odposlechu svědek nehovořil, neboť se k němu policie chovala dle jeho slov „nestandardně“. Poté nabídl M. v průběhu vazby přes JUDr. F. a následně i po návratu z vazby, že půjde o tomto svědčit, ale M. mu sdělil, že teď by to bylo zbytečné, což blíže svědkovi neodůvodnil. Svědek netuší, co se nyní změnilo, domnívá se, že by jeho výpověď pomohla spíše v době, kdy probíhaly soudy. Dále uvedl, že skutečně obžalovaného na žádost M. v poslední době sledoval, jaký význam to mělo, neví.

K dotazu obžalovaného pak svědek připustil, že ho skutečně monitoroval na žádost M. i když nevěděl, jaký to mělo smysl, přičemž nezjistil, že by se dopouštěl nelegální činnosti.

Svědka V. K. znal obžalovaného z minulosti, když jako právník „v té době“ zastupoval řadu lidí „z té oblasti“ v různých řízeních, chodil s nimi k soudním jednáním, na policii, na finanční úřady. Někdy v r. 1993 byl jako právní pomoc i s obžalovaným na finančním úřadě. V období let 1994 – 1995 nebo spíše už od poloviny roku 1993 s obžalovaným v kontaktu nebyl, nemá poznatky o jeho činnosti v roce 1995, ani o lidech, se kterými se stýkal. Vztahy s obžalovaným nepopřel, pouze uvedl, že byly sporadické. Připustil, že se občas mohli potkat a něco řešit. Pokyn k odjezdu obžalovaného do zahraničí nikdy nevydal. Ubytování obžalovaného u paní S. rovněž nezajišťoval, ani ho tam nepřivezl. Nebyl k tomu důvod, obžalovaný paní S. znal. Obžalovaný v tom období volal svědkovi a požadoval po něm odvoz za hranice, nejspíš se domníval, že pokud by byl kontrolovaný na hranicích, že by mu svědek jako právník mohl pomoci. Svědek byl shodou okolností s kolegou T. v Brně, obžalovaný za nimi přijel a tito jej odvezli pouze na slovensko-rakouské hranice. Bylo to někdy kolem poledne, určitě ne dopoledne. Nebyla to služba za peníze; kdyby tam svědek neměl cestu, nejel by tam. Svědek věděl, že se o obžalovaného zajímá policie kvůli obchodům s LTO, nevěděl však, že večer před jeho odjezdem byl zavražděn pan B. Dozvěděl se to až asi v r. 2001 od kolegyně S., která mu po propuštění z vazby napsala dopis, že ji navštívili policisté, že se ji snažili přimět k nějaké výpovědi proti jeho osobě. Řekla mu, že když obžalovaný od ní odjížděl, tak předchozí noc byl pryč a ráno sledoval televizi, kde ho zajímala nějaká vražda, při níž byl někdo zastřelen přes okno. K panu S. uvedl, že to byl nejspíš rodinný přítel obžalovaného, tento měl sdělit svědkovi, že obžalovaného vozil do Hradiště, protože tam měl nějaké vztahy, závazky. Pan S. seznámil svědka s panem S., který tvrdil, že o „té záležitosti“ ví, ukazoval mu i nějaké poznámky k této věci. Finanční situace obžalovaného byla už od roku 1994 a v roce 1995 dle názoru svědka velmi špatná, neboť jenom závazky vůči panu H. dosahovaly desítek milionů korun. K tomuto dodal, že má k dispozici kopii diáře H., kde jsou velmi důležité poznatky o těchto závazcích obžalovaného.

Vůči svědkovi neměl obžalovaný žádné závazky, měl však závazky vůči panu Š., který mu asi v r. 1994 půjčil 15 nebo 18 mil. Kč; jako dlužníci jsou podepsáni obžalovaný a pan K. Svědek také soudu předložil originál dlužního úpisu, dle něhož se obžalovaný zavázal uhradit poškozenému F.B. dluh ve výši 9 mil. Kč, a to v hotovosti do 15. 12. 1994. Svědek však odmítl soudu sdělit, jakým způsobem listinu získal, neboť by si mohl dle svého vyjádření přivodit nebezpečí trestního postihu.

Dále svědek uvedl, že asi v roce 2008 a 2009 se sešel zhruba 3x s panem B., který měl spoustu informací z prostředí obžalovaného a J. Pana B. dříve neznal, pouze věděl, že zaslal na Městský soud do Prahy dopis, v němž vysvětloval, jaká je motivace obžalovaného k tomu, aby byl on (svědek K.) a Š. obžalováni. B. svědkovi ohledně vraždy B. sdělil, že byl střelen přes okno a že v tom měl prsty také obžalovaný, ale že to neudělal sám. Při jednom z dalších setkání B. svědkovi řekl, že tam měl být i J.; B. byl přesvědčený, že střelcem měl být J. B. mu dále sdělil, že obžalovaný si tímto způsobem řešil svůj vztah k věřitelům. Pokud se jedná o motivaci B. k tomuto sdělení, svědek uvedl, že si nejspíš myslel, že něco od svědka dostane, např. pozval svědka na výstavu svých obrazů a myslel si asi, že si nějaký obraz svědek koupí, což se nestalo. Svědek doplnil, že lidí, kteří za ním chodili a sdělovali mu nějaké informace o obžalovaném, byly desítky. Chtěl se s ním setkat např. i pan J., k setkání ale nedošlo.

Svědčyně J.Š. sdělila, že pana B. neznala, nic o něm neví. K panu K. uvedla, že se s ním seznámila přes společnost XXXXX, v níž podnikala společně s panem D. od roku 1993 v oblasti motorové nafty. Naftu jim dodával prostřednictvím paní N. Ing. G. a oni ji prodávali dál nejrůznějším obchodníkům; takto se k nim dostal i Ing. K. a Ing. R. S R. pak byli společníky ve společnosti XXXXX, Ing. R. dělal projekt na stáčiště. G. byl poté unesen na Slovensko a od té doby začala mít svědkyně výhružné telefonáty; D. jí doporučil jako ochranku pana M. Tímto způsobem tedy navázala kontakt se s R. a M.

O výbuchu na ulici XXXXX dne 12. května se dozvěděla z rádia, podrobnosti o tom, že se jednalo o Ing. K. a že byla přítomna i jeho dcera, se dozvěděla následně v kanceláři ve XXXXX. Poté jela za R. do XXXXX, po cestě potkala D., zastavili se a říkala mu o tom. V XXXXX v kanceláři byl Ing. R. a M. R. řekl M. „Řekneme jí to.“ I přes nesouhlas M. R. svědkyni sdělil, že to udělali oni, že R. nechal zabít K. kvůli ní. Posléze doplnila, že jí řekli, že to udělali kvůli tomu, aby zachránili stáčiště. Následně v říjnu jí R. při hádce vyčítal, že pomáhá obžalovanému, kterému se vozí peníze do ciziny, a nestará se o stáčiště a firmu, a že kvůli ní nechal zabít člověka, aby ji chránil. Ing. R. jí také sdělil, že zaplatil půl milionu panu M. V té době byl ve firmě i jeho bratr P. a svědkyně je přesvědčena, že v tom „má prsty“ taky.

K dotazu, zda ji v předmětném období navštěvoval v kanceláři obžalovaný, uvedla, že nikdy nebyli v kanceláři sami; Ing. R. by to nedopustil, žárlil na obžalovaného. Obžalovaný jezdíval do Brna většinou za Ing. R., s jejich firmou neměl nic společného a svědkyně většinou jela domů, proto neví, co projednávali. Nikdy obžalovanému nepůjčila milionové částky. Někdy po 20. 5. se za svědkyní obžalovaný zastavil v Brně, ona za ním vyběhla z kanceláře, kde jí řekl, že musí odjet do ciziny, protože mu někdo vyhrožuje smrtí. Uvedl, že ho tam posílá buď Š., nebo K., a dále svědkyni sdělil, že tam jede na dva měsíce. Rozhovor trval pár minut. Dárky od obžalovaného nedostávala, ani o žádných dárcích řeč

nebyla. M. tvrzení o odposlechu je dle názoru svědkyně vymyšlené; o odposleších ve Zlíně věděla ona i R., neboť byly v kancelářích na příkaz R. K tomuto doplnila, že v kanceláři byli každý den zaměstnanci, nikdo tam nebyl sám, pouze ve večerních hodinách Ing. R., příp. tam byl s M. J. nezná, tržby v roce 1995 zajišťoval P. nebo J.M. nebo jim je nosili do kanceláře nebo na účet. Je možné, že si mohl M. na svoz tržby najmout kamarády tak, aby o tom nevěděla, ale aby o tom nevěděl Ing. R., to je nemožné. Zdůraznila, že obžalovaný Ing. K. vůbec neznal, potkali se za její přítomnosti pouze jednou ve dveřích, kdy obžalovanému sdělila, o koho se jedná.

V červenci 1995 ji vyhledal do té doby jí neznámý P.S., který jí řekl, že Š. nebo K. slíbili obžalovanému, že mu do ciziny pošlou peníze, což však neučinili, a proto obžalovaný prosí svědkyni, zda by mu nějaké peníze nepůjčila; poslala mu asi 1.000 DEM. V srpnu, v září a říjnu jela do zahraničí za obžalovaným osobně s Ing. R., kde mu předali peníze. V říjnu R. svědkyni řekl, že ji tam musí asi měsíc nebo dva nechat, protože jí hrozí nebezpečí od mjr. V. Jaké nebezpečí jí hrozilo, netuší. Nakonec tam svědkyně zůstala až do 20. srpna 1996. S obžalovaným bývala v kontaktu sporadicky, cca 1x týdně. Kromě R. nebyla v kontaktu s nikým z ČR; R. za ní jezdil, vozil jí peníze, chtěl utužovat vztahy. Jednou se zmínila R., že chodila s obžalovaným po hradbách, na což jí měl R. odpovědět, že ho měla shodit a dala by se na něj hodit vražda K.

K panu K. uvedla, že nestála o to, aby byl zabit kvůli ní. Nic jim nedlužil ani oni nedlužili nic jemu. Svědkyni bylo předestřeno, že mluvila o tom, že panu K. dlužili a on si za to chtěl ponechat cisternu, k čemuž uvedla, že mu po vyřízení úvěru zaplatili 1,8 mil. Kč. Dodávali mu zboží a posléze si Ing. K. vyřídil dodávky z XXXXX. Domnívá se, že potom odebírali od Ing. K. Ke skutečnosti, že po smrti Ing. K. chtěla po rodině K. zaplatit částku 750 tis. Kč, uvedla, že o tom nic neví, není si vědoma, že by postoupila na JUDr. H. pohledávku. Ve své další výpovědi uvedla, že si vzpomněla, že asi v roce 1997 žádala R. o peníze, kdy jmenovaný jí přinesl tuto listinu, ať si peníze vezme z toho, co dluží Ing. K. JUDr. H. jí potom řekl, že ty peníze byly vrácené a MUDr. K. má k tomu doklad. V té době, kdy chtěla peníze vymáhat, si neuvědomila, že už byly vrácené.

V přípravném řízení odmítla vypovídat, jak uvedla, stalo se tak na doporučení policisty B. (který byl v této věci činný během operativního šetření).

Svědkyně ještě předložila soudu kopie listin, z nichž soud zjistil, že svědkyně Š. se v lednu 2001 žalobou u soudu domáhala vyslovení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru ve společnosti MTR, spol. s r.o., jejímž jednatelem byl Ing. R.

Svědkyně D.K. k výpovědi svědkyně Š. uvedla, že ji po smrti manžela kontaktoval JUDr. H. s tím, že její manžel měl údajně dlužit paní Š. 750 tis. Kč. JUDr. H. předložil svědkyni listinu, kterou mu dala paní Š., kde nebyl uveden důvod půjčky, pouze zde bylo konstatováno, že manžel svědkyně si půjčil od paní Š. tuto částku. Svědkyně volala V.U., která jí sdělila, že peníze byly vráceny. Následně našla originál smlouvy o půjčce s dodatkem, že vše bylo zapláceno a byl tam podpis manžela svědkyně a paní Š. Dle názoru svědkyně o tom JUDr. H, který se posléze svědkyni omluvil, nevěděl. Dále uvedla, že její manžel

mluvil o nějaké zástavě vlečky, nikoliv cisterny. V té době paní Š. ani pana R. neznala, pouze jméno Š. slyšela v souvislosti s tím, že od ní manžel nakupoval pohonné hmoty. Manžel neměl žádné podezření, že se na něj taková akce chystá.

Svědci JUDr. P. F. v průběhu jednoho rozhovoru JUDr. L. řekl, že vrahem není M., přičemž na otázku svědka, kdo je tedy vrahem, odpověděl: "No, kdo jiný. Vždyť to ví celý Zlín." Svědek se domnívá, že jméno J. V., ani pouze jméno J. při jejich rozhovoru nepadlo. Stejně tak při hovoru s J. Š. zaznělo: "No kdo jiný." Opět si není jist, zda jméno J. V. padlo. Dále asi v polovině výkonu vazby J. M. navštívil svědka muž jménem P. J., od něhož slyšel naprosto jasně, že obě vraždy spáchal J. V. To, že za slovy „kdo jiný“ se skrývá obžalovaný, odvozoval ze vztahu paní Š. a obžalovaného, který se dá hodnotit jako poměrně úzký, a dále z toho, že JUDr. L. pro obžalovaného pracoval. Že byl vrahem obžalovaný, tvrdil i R. a M., jak svá tvrzení odůvodňovali, si již svědek nepamatuje; odkazoval je tehdy na Policii ČR, přičemž je vyzval, aby splnili svou občanskou povinnost.

Svědka věděl, že pan M. měl odposlouchávací zařízení, jezdil za ním pravidelně do vazby, kde M. mluvil o důkazech, s nimiž ale zatím nechce vyjít ven. Na dotaz, proč se mu nepsal o tak závažnou skutečnost, uvedl, že se nediví, že nevěřil policistům typu H., V. a H.; nemyslí si však, že by nevěřil ani jemu, spíše ho tím nechtěl zatěžovat, nechtěl to komplikovat. Doplnil, že neví o tom, že by bratři Š. pracovali pro M.

Svědka J. H. znal obžalovaného z XXXXX, spolupracovali asi od roku 1993 nebo 1994, spolu s kamarády vymáhali dluhy. Oslovil je M. L. za účelem výpomoci při přepravě peněz a také s tím, že by pro něj pracovali jako ochranka; svědek se párkrát účastnil převozu peněz z XXXXX do XXXXX a asi po půl roce v létě 1994 souhlasil s tím, že bude dělat doprovod manželce obžalovaného, protože v návaznosti na zahájení provozu nového podniku jí někdo vyhrožoval. Vozil ji asi měsíc nebo měsíc a půl a poté dělal i jiné věci pro obžalovaného, různé převozy peněz či materiálu, vozil i samotného obžalovaného, a to do Zlína za Š. a L. Obžalovaný měl posléze spoustu problémů, které si musel řešit sám, proto u něj svědek na přelomu roku skončil.

Svědka se dále vyjádřil k výbuchu auta pana K. Dozvěděl se o tomto v kanceláři XXXXX, kde někdo z přítomných prohlásil, že je tam horko; svědek se pak dozvěděl, že K. před domem vybuchl luxusní vůz. V okamžiku výbuchu se svědek nacházel ve XXXXX nebo na cestě do XXXXX, přijel až po výbuchu. Obžalovaný byl určitě v XXXXX, zda byl ale přímo v XXXXX, svědek neví. Dozvěděl se, že pan K. něco neudělal dobře, co ublížilo obžalovanému; hrály v tom roli peníze, nejspíš udělal obchod sám bez obžalovaného, bylo to něco mezi 10 – 20 mil. Kč. Svědek se domnívá, že se mělo jednat o nějakou demonstraci síly, myslí si, že K. s obžalovaným následně spolupracovali dál. Obžalovaný nikdy neřekl, že to udělal on, nikdo se jej na to ani neptal, ale podle jeho posměšků – svědek uvedl, že kdo zná mimiku obžalovaného, pochopí, když se mu podívá do očí, co tím myslí.

Paní Š. svědek zná; když pracoval pro obžalovaného, potkávali se s jejími lidmi nebo jezdili přímo za ní do XXXXX do kanceláře. Obžalovaný se Š. byli přátelé, často se spolu scházeli, její obchody svědek neznal, proto nevěděl, jaké problémy obžalovaný se Š. řešili,

zda i podnikatelské záměry. Obžalovaný si od paní Š. půjčoval peníze. V jednom případě se jednalo o částku asi 2 nebo 4 mil. Kč, kdy nejspíš potřeboval zalepit nějakou horkou díru. Svědek se domnívá, že obžalovaný peníze paní Š. vrátil. Svědek se dále vyjádřil ke zbráním a výbušninám v souvislosti s obžalovaným, k čemuž uvedl, že obžalovaný legálně držel zbraň. Dále u něj viděl klasický zelený armádní kufr, který obsahoval různé zbraně, krátké střelné a asi granát. Svědek nevěděl, či bedna byla, měl ji otevřenou pan J. Obžalovaný mu dále v průběhu léta v suterénu XXXXX ukázal krabičku o rozměrech 8 x 3 cm, která měla sloužit k odpalování nějakých trhavin; něco jako na dálkové ovládání. Z jakého důvodu ji měl, svědkovi nesdělil.

Svědka R. Š. pracuje ve věznici na XXXXX jako vychovatel. S obžalovaným byl v častém kontaktu, neboť byl v jeho referátě. V kolektivu se obžalovaný choval dobře, byl i nápomocen vychovateli. Vysvětlil, že ve věznici funguje program, kde si odsouzení sami řídí činnost na oddělení, kdy sdělují požadavky jednomu odsouzenému, a ten potom tyto požadavky předává vychovatelům. Tuto funkci zastával obžalovaný, pomáhal při různých činnostech na oddělení, s odsouzenými problém neměl, respektovali ho. Respekt mezi vězni si obžalovaný získal dle názoru svědka svým chováním mezi nimi, nikoli vlivem vyšetřovatelů. Neví, zda se někomu svěřoval, neslyšel ani od ostatních odsouzených, že by se někomu svěřil se svými zážitky z minulosti. R.J. znal a ví, že J. chtěl rovněž na 10. oddělení, ale vzhledem k tomu, že byli s obžalovaným spolupachatelé, byli samostatně. Neví, zda spolu komunikovali; jednotlivá oddělení se určitě nemohou potkávat např. v posilovně nebo v knihovně, není však vyloučeno, že se mohli potkat např. na ošetřovně. J. se svědkovi nikdy nepsal, že by měl problémy s obžalovaným.

Svědka M. K. zdůraznil, že si nepamatuje přesně, jakým způsobem se obžalovaný vyjadřoval k výbuchu auta pana K., ale z jeho vyjádření vyplývalo, že se na tom buď podílel, nebo o tom něco věděl, nebo věděl, kdo to udělal. Mluvil v množném čísle a neřekl, že by to spáchal právě on. Rovněž svědkovi řekl, ať si příští den přečte noviny, že tam o tom bude psáno. K dotazu, kde k setkání s obžalovaným a k tomuto sdělení došlo, uvedl, že to již neví, mohlo to být klidně v Prostějově. Nejednalo se určitě o nějaké výjimečné setkání, klasická pracovní schůzka, na kterých se bavili o dodávkách nafty.

K usmrcení poškozeného B. svědek vypověděl, že asi jednou nebo dvakrát obžalovaného do XXXXX vezl. Jedna z návštěv proběhla s největší pravděpodobností po výbuchu auta pana K., bylo to v odpoledních hodinách, přičemž svědek nevěděl, kam jedou, obžalovaný většinou nechal svědka čekat s tím, že za chvíli přijde. Svědek tedy nemůže potvrdit, že šel k B. Domnívá se, že následující den četl v novinách o zabití B., což však rovněž nemůže zcela bezpečně potvrdit. Poté ještě s obžalovaným mluvil, když chtěl obžalovaný půjčit peníze, ale svědek není schopen dát tyto události do vzájemné časové souvislosti. Pouze ví, že při této návštěvě hovořil obžalovaný o B. v minulém čase, říkal, že ho zastřelili přes okno. Mluvil v podrobnostech, které ještě nevyšly v médiích. Podle názoru svědka to bylo nějak těsně po vraždě B., protože pak si vzal od svědka peníze (asi 6 mil. Kč) a zmizel. O jeho odjezdu se svědek dozvěděl až následně.

K výbuchu svého auta uvedl, že mu obžalovaný řekl, že někdo hodil bombu z jedoucího auta pod jeho auto, a že ji někdo odpálil potom z blízkého nadjezdu. Jednalo se o domněnku obžalovaného, neříkal, že by to věděl. Výbuch byl směřován do místa řidiče, pod sedačkou řidiče byla metrová díra, zbytek auta shořel. Svědek se domníval, že za výbuchem stojí Š., a to z důvodu, že se to stalo poté, co tlačila na to, aby se poslední vlak s naftou nezaplátil, s čímž svědek nesouhlasil. Ke svému vyjádření z předchozích výslechů, kde se zmiňoval, že tu bombu tam dala nejprve ochranka paní Š. a obžalovaný se pak do toho musel vložit a poradit jim, když to udělali špatně, svědek uvedl, že vypovídal tak, jak mu to řekl obžalovaný. Neví, komu měl obžalovaný poradit ani kdo tvořil ochranku paní Š. Svědek se domnívá, že záměrem nebylo jej zlikvidovat, mělo jít o výstrahu. Dodal, že v souvislosti s výsledkem v této věci mu někdy vloni přišla SMS, kde se psalo něco v tom smyslu, zda mu nestačilo, že mu auto vyletělo do vzduchu už jednou.

Svědék P. S. na úvod sdělil, že se nyní rozhodl uvést všechno, co o věci ví, aby bylo vše uvedeno na pravou míru. Dle jeho slov výpovědi ze dne 14. 5. 2015 a 7. 10. 2015 nejsou úplné. Vysvětlil, že po tom všem je proti obžalovanému zaujatý, ale ne natolik, aby neříkal pravdu. K vraždě pana K. uvedl, že obžalovaný mu v zahraničí opakovaně, možná 5x až 10x, sdělil, že pana K. zabil. Dodal, že si je vědom, že na policii se v tomto duchu nevyjádřil. Po předestření rozporů mezi výpověďmi u hlavního líčení a v přípravném řízení, kde uváděl, že mu měl obžalovaný sdělit, že má s vraždou „něco společného“, svědek uvedl, že jak již v úvodu sdělil, rozhodl se, že nyní řekne vše. Obžalovaný mu skutečně řekl, že K. zabil, poté se k tomu ještě opakovaně vraceli, nedá se přesně říct, zda to pouze opakoval či vysvětloval, mluvil o tom, možná ho tížilo svědomí a měl potřebu se s tím svěřit. Také mu řekl, že před vraždou asi týden nebo 14 dní K. monitorovali, věděli, že v autě vozí dceru a měli hroznou obavu z toho, aby se jí také něco nestalo. Svědek neví, koho myslel tím množným číslem. Svědek to bral tak, že to byla akce obžalovaného, ale z hlediska byznysu v tom byla zainteresována paní Š. Obžalovaný nikdy výslovně neřekl, že by na auto připevnil výbušninu on, hovořil pouze o sledování K. a o tom, že výbušnina jednou spadla. Pokud se jedná o motivaci k tomuto jednání, ví od obžalovaného, že K. dlužil peníze M. L. a že pokud by mu je nevrátil, tak by to musel vrátet přímo obžalovaný, protože L. byl něco jako „zaměstnanec“ obžalovaného. Také mělo jít o to, že se K. začal se svým obchodováním zde v regionu rozšiřovat. Vysvětlení pro to, že L. zemřel dříve než K., nemá. Co přesně dělal obžalovaný v den výbuchu, svědek neví. Když obžalovaný mluvil o usmrcení pana K., žádná jiná jména neuváděl. Pokud se jedná o iniciaci výbušniny, svědek si myslí, že byla řeč o dálkovém ovládní. K dotazu, zda obžalovaný nějak upřesňoval způsob umístění výbušniny, svědek znovu zopakoval, že obžalovaný měl strach o dceru K. Na výslovný dotaz soudu ještě svědek uvedl, že pokud obžalovaný mluvil o usmrcení Ing. K., tak již neví, zda hovořil v jednotném či množném čísle, ale svědek z jeho řeči nabyl dojmu, že byl u toho.

Ke druhému skutku, tedy k vraždě pana B., svědek uvedl, že se domnívá, že jméno B. nikdy nepadlo, obžalovaný mluvil pouze o lichvářovi z XXXXX; říkal něco v tom smyslu, že měli spolu nějak finančně otevřenou pozici. Svědek situaci vyhodnotil tak, že k vraždě došlo, aby mu nemusel vrátet peníze.

Obžalovaný se svědkovi svěřil, že má trhací kufry, svědek je však nikdy neviděl. Obžalovaný mu žádné informace nesdělával, snad je měli dělat nějací lidé z XXXXX nebo XXXXX.

K dotazu ohledně vývoje finanční situace obžalovaného a ohledně návštěv obžalovaného svědkem v XXXXX a ve XXXXX, svědek uvádí, že se s obžalovaným seznámil v roce 1992, kdy obžalovaný dle způsobu oblékání nejspíš mnoho peněz neměl. Poté během čtyř měsíců změnil oblékání a jezdil dražšími auty, v polovině roku 1994 začal mít těžkosti. Svědek poté jezdil za obžalovaným do zahraničí; vozil mu tam peníze od jeho dlužníků, jednalo se řádově o desítky osob. Největší suma, kterou vezl, byla cca 500 tisíc korun. Pokud svědek nestíhal za obžalovaným jet, jel za ním J. nebo M. Od obžalovaného ví, že byl v zahraničí proto, že po něm pátrala policie v souvislosti s vraždami a LTO.

Ke vztahu obžalovaného s J. svědek uvedl, že se spolu znali ještě z dětství ze XXXXX. Svědek např. s panem J. a se sestrou obžalovaného plaval, takže bývali v běžném kontaktu. Na dotaz, zda svědek někdy později obnovil vztahy J. a obžalovaného, uvedl, že se to tak mohlo stát. Vzpomíná si, že někdy v letech 1992-1993 měl J. půjčené auto od obžalovaného, s nímž nacouval do stromu. Podle svědka pak bývali v kontaktu i v následujících letech. Neví o tom, že by v kontaktech mezi obžalovaným aj. byla nějaká dlouhodobá pauza; stýkávali se před odjezdem obžalovaného do zahraničí, a to i za jeho účasti. Mohlo to být i několikrát měsíčně, určitě se potkávali i v r. 1995. J. měl silné brýle, zajímaly ho zbraně, chodil střílet někde do lomu do XXXXX.

K dotazu obžalovaného ještě svědek připustil, že je vůči němu zaujatý, ovšem ne natolik, aby u soudu nevyprávěl pravdu.

Svědčyně JUDr. A. S. k věci uvedla, že si vzpomíná, že obžalovaný u ní bydlel 2 nebo 3 dny v květnu 1995. Přivedl jej tam K., který svědkyni o to požádal. Ona vyhověla, neboť již v té době obžalovaného znala, byli kamarádi. Během těchto několika dnů obžalovaný opustil byt dvakrát, jednou jeli spolu do Litovle a podruhé jel sám, kdy odjel někdy večer a vrátil se pozdě v noci. Na nic se jej po návratu neptala. Nevěděla, kam odjel, dozvěděla se to až v průběhu výkonu trestu obžalovaného, který jí dopisem sdělil, že byl tehdy u rodiny, u manželky a dcer. Svědkyně popřela, že by jí obžalovaný doporučoval, aby se podívala na nějaký pořad v televizi. U hlavního líčení prohlásila, že žádá, aby už jednou provždy bylo zaprotokolováno, že to nebylo tak, že by obžalovaný ráno po návratu čekal u televize na nějakou zprávu; obžalovaný televizi sledoval, ale nenastala situace, že by něco sledoval zvláště pozorně. Jak svědkyně poznamenala, je jí známo, že orgány činné v trestním řízení dávají do souvislosti sledování reportáže obžalovaným a spáchání skutku. Je pravda, že v těch zprávách byla reportáž o zavraždění B., ale v těch zprávách nebyl nikdo jmenován, ona ho neznala a neví dodnes, o koho šlo. Obžalovaný to nijak nekomentoval. Ohledně dalšího pobytu obžalovaného u ní uvedla, že to neví jistě, ale nejspíš tam obžalovaný ještě celý den byl a odjel příštího dne. Neví, za jakých okolností odjel, zda ho někdo odvázel. Obžalovaný neřekl, kam odjíždí, pouze se domnívala, že jede do zahraničí, protože potřeboval cizí měnu; sama mu vyřizovala směnu peněz. Obžalovaný měl u svědkyně pouze malou příruční tašku, pistoli u něj vídala běžně, měl ji tehdy na polici, a když odjel za rodinou, určitě

tam nezůstala. Poté byla jednou s K. za obžalovaným v zahraničí, viděli se jen krátce. Během cesty se s K. nebavili na téma pobytu obžalovaného v zahraničí. Ohledně usmrcení pana K. neví nic, ani v té době nevěděla, že k tomuto došlo, neznala ho.

Svědék JUDr. M. L. vypovídal shodně jako v přípravném řízení, kde uvedl, že se o vraždě Ing. K. dozvěděl v den jeho smrti. Bylo to považováno za velkou senzaci, v dalších dnech bylo probíráno, kdo mohl mít zájem na jeho odstranění. Od počátku to bylo spojováno s jeho obchodováním. Nikdo si nedovedl vysvětlit, že by to udělal někdo jiný než člověk z okruhu LTO. Spekuovalo se, že to bylo kvůli penězům, že šlo o vyřizování účtů mezi sebou. Když LTO přestaly být aktuálně prodejné, nastala situace, kdy skoro každý dlužil každému. Mezi účastníky těchto vztahů bylo napětí, chyběly peníze. Pokud někomu někdo dlužil, snažil se z něj ty peníze dostat za každou cenu, poté se přecházelo i na nátlak a v tomto případě je lépe se člověka zbavit, než by byl dlužník ohrožen sám.

Svědék dělal v letech 1993 – 1994 pro M. L. nějaké právní služby, do obchodování nebyl zapojen nijak. Kontakt s obžalovaným a další kontakty vznikaly na základě toho, že M. L. jezdil do XXXXX do XXXXX a svědek s ním; toto smrtí L. skončilo, od té doby v kontaktu s obžalovaným nebyl. Mluvílo se o tom, že v XXXXX nějaké výbušniny jsou, svědek je však nikdy neviděl. Věděl, že obžalovaný jako bývalý voják z povolání by zkušenosti s výbušninami mít mohl, ale nikdy jej výbušninu použít neviděl. K dotazu, zda existovala nějaká vůdčí osobnost na Zlínsku, uvedl, že M. L. se zpovídal obžalovanému, choval se k němu v podřízené pozici. Že by se k někomu takto choval obžalovaný, to svědek nikdy nezažil.

Jediný konkrétní poznatek, který svědek má, je, že M. L. dlužil peníze firmě XXXXX, tedy Ing. K. Dluhy vznikly v řádech milionů nebo desítek milionů, nebyly to statisíce. Obě strany byly v rolích dodavatele i odběratele. L. odebrané zboží prodával dál. Na dotaz, kde vzal L. peníze na platbu XXXXX, k tomuto uvedl svědek, že M. L. dělal to, co mu řekl obžalovaný, zda to i dotoval, u toho svědek nebyl. M. L. dlužil obžalovanému 55 milionů korun, obžalovaný chtěl, aby to M. L. nahradil prací, dluh měl umořit výdělkem. Bylo to na podzim 1994 a byla do toho pravděpodobně zahrnuta i firma XXXXX. Vražda L. nebyla msta, šlo o peníze. Svědek se domnívá, že smrtí L. si někdo zachránil kůži. Dodal, že nechce říct, že obžalovaný. Zda obžalovaný věděl, že L. obchoduje s firmou XXXXX, uvedl svědek, že se jednalo o dluhích obecně, ale ne o přesných částkách, komu a jak se dluží. Dále uvedl, že vylučuje, že by se obžalovaný s K. neznali. V té branži se znal každý s každým.

Pan B. byl lichvářem, na XXXXX to věděl každý. Svědek jej znal, ale bližší kontakt s ním neměl, nikdy si od něj peníze nepůjčil, ani mu neposkytoval žádné právní rady. Nemá žádný poznatek o tom, že by B. dlužil obžalovaný, mohlo se to stát, ale nemůže to potvrdit. Svědek rovněž neví o tom, že by měl obžalovaný zájem si od B. peníze půjčit. Je však možné, že se svědek obžalovanému zmínil o panu B. v souvislosti s možností půjčky. Svědek se domnívá, že se obžalovaný a B. znali, neboť se B. na obžalovaného jednou svědka ptal, kdy zjišťoval jeho solventnost. O půjčce nepadlo nic, jedná se pouze o domněnku svědka. Zda to byla půjčka ze strany B. nebo ze strany obžalovaného, svědek neví. Svědek obžalovaného s B. osobně nikdy neseznamoval, to vylučuje. Domnívá se, že obžalovanému dal někdy na podzim

roku 1994 na pana B. kontakt, když se bavili o penězích, o dluzích. Svědek také uvedl, že i on byl mezi podezřelými, protože byl napsaný na nějaké XXXXX listině.

V době, kdy došlo k událostem ohledně Ing. K. a pana B., svědek v kontaktu s obžalovaným nebyl. Obžalovaného potkal až o mnoho let později, kdy se vrátil ze zahraničí; bylo to maximálně dvakrát, o smrti pana K. spolu nikdy nehovořili.

Obžalovaný se k výpovědi svědka vyjádřil v tom smyslu, že M. L. neobchodoval s firmou XXXXX, tedy s Ing. K., protože pracoval pro něho a on (obžalovaný) pracoval pro K. a Š., což znamená, že jejich dodavatelem byl zavražděný H. Pokud by L. kupoval naftu od XXXXX, kupoval by ji bez zisku. Tato firma kupovala od XXXXX, který byl tzv. fakturantem, přes něhož se LTO přefakturovávaly na naftu, a který byl „rozprodáný“ na spoustu míst v republice. Obžalovaný také poukázal na výpověď Ing. K. v jiné trestní věci, kde hovořil o tom, že XXXXX znal, ovšem ne přes L., ale přes V., který také měl od XXXXX plnou moc k zastupování, ovšem notářsky ověřenou plnou moc měl pouze M. L., jak svědek také uvedl ve své doplňující výpovědi.

Na tuto námitku reagovala zmocněnkyně poškozených předložením účetních dokladů, které měly prokazovat, že L. s XXXXX obchodoval a které svědkovi M. L. měl poskytnout a on je měl uloženy na půdě. Jednalo se především o fakturu a příjmový doklad, kdy dle nich XXXXX dodalo XXXXX 5 tis. tun plynového oleje, za které bylo zapláceno přes 3 mil. Kč. Na dokladech se sice nenachází podpisy L., ale T., k čemuž svědek uvedl, že viděl, že L. některé listiny jako T. podepsal, ale nepozná, jestli i tyto konkrétní doklady.

Svědka P. M. byl kamarádem pana M. Vypovídal o tom, že zajišťoval peníze pro paní Š., a to z úvěru přes svého kamaráda, na něhož se paní Š. obrátila nejprve. Vzhledem k tomu, že dotyčný nechtěl, aby se objevilo v souvislosti s půjčkou jeho jméno, jako půjčující figuroval svědek. Půjčka byla sjednána cca na dva měsíce. Půjčka byla pravděpodobně na zboží, protože paní Š. obchodovala s pohonnými hmotami. Bylo to asi v roce 1994. Paní Š. tehdy měla jméno, svědek netušil, že je insolventní. Obžalovaného znal přes paní Š. Že byly peníze určeny pro obžalovaného, to věděl přímo od něj. Vracení peněz řešila paní Š., vrátilo se to na desetkrát. Když se zeptal na peníze obžalovaného, s nímž jel autem, tento mu odsekl a řekl něco ve smyslu: „Dávej si pozor, ať si těch peněz užiješ.“ Peníze dostal všechny zpět.

Svědka Ing. D. R. uváděl shodně po celé řízení, že v době, kdy byl Ing. K. usmrčen, s ním v obchodním styku nebyl. Pokud byla v kontaktu s Ing. K. Š., neplatí, že by musel být i svědek. S obžalovaným byl kontakt náhodný, on byl vždy s paní Š., je možné, že spolu bývali v kanceláři v Brně, toto vyloučit nemůže. Připustil, že mohli být sami v kanceláři, paní Š. měla od kanceláře klíče a mohla tam být i v pracovní dobu sama. Obžalovaný jezdil za Š. jednou, dvakrát za týden. Informace o odjezdu obžalovaného do zahraničí nějaké byly, ale svědek si toho okamžiku nevšiml, protože se to jej netýkalo; asi mu o tom řekla Š.

Zda někdy vyvstala potřeba přivést do Brna auto paní Š., na to si svědek nevzpomíná, ale ani to nemůže vyloučit. Nevěděl o provádění odposlechů M., určitě po něm nechtěli odposlechy v rámci ostražky. M. to mohl dostat jako úkol od paní Š.

O výbuchu auta Ing. K. se dozvěděl z médií. Je možné, že mu to i telefonovala paní Š. Nevzpomíná si, že by s paní Š. hlouběji rozebírali věc ohledně Ing. K. Jestli byl Ing. K. její obchodní partner, to neví. Co se týká společností, v nichž svědek působil, tak si na žádnou spolupráci nevzpomíná. Jeho smrt se svědka nijak nedotkla. Myslí si, že nebyl jejich odběratelem ani dodavatelem, ale vyloučit to nemůže. Neví o tom, že by si něco dlužili. Svědek zdůraznil, že nikdy Š. neřekl, že kvůli ní nechal K. odstranit. Do doby, než jej Š. obvinila, se jí snažil pomoci. Svědek byl stíhán s panem M. na základě výpovědi paní Š. Důvod k tomu, aby Š. tvrdila, že jí svědek řekl, že to udělali s M., je nyní asi všem známý; sama je obviněná a myslela si, že se z toho vyviní.

Ke vztahu s paní Š. uvedl, že koncem roku 1994 a v roce 1995 byli společníci. Společnost XXXXX asi zná. Že by s ní obchodovali, to nemůže vyloučit, ale rozhodně to nebyly žádné zásadní obchody. Stáčiště ve XXXXX byl záměr, který chtěl svědek zrealizovat sám. Š. se nabídla, že by do toho šla s ním. Skladů pohonných hmot v té době již bylo hodně. Stáčiště ve XXXXX nebylo ohrožením pro jeho projekt.

Popřel, že by byl osobou, která „odklidila“ Š. do XXXXX, potvrdil, že za ní ve XXXXX vícekrát byl. Za obžalovaným v zahraničí nebyl.

Svědka Ing. M. Š. se vyjádřil k technické stránce svědkem M. zmiňovaného odposlechu, když uvedl, že odposlouchávat hovor prostřednictvím autorádia možné bylo. S panem M. poprvé přišel do kontaktu 19. 7. 1994 při objednávce radiostanic; posléze se stali přáteli. M. mu nosil nějaké širokopásmové štenice, ptal se, jaký to má dosah atd. Svědek se mu snažil vysvětlit, že u těchto výrobků nelze udávat vzdálenost, jen parametry jako typ antény, výkon, šířka pásma atd. a na těchto parametrech záleží to, na jakou vzdálenost to bude pracovat. Bylo možné přijímat odposlech na jakémkoliv stolním rádiu nebo autorádiu. K tomuto dodal, že autorádio si M. od svědka nebral. Na radiostanice Kenwood bylo možné přijímat tehdejší mobilní telefony. Příjemce odposlechů mohl mít zvukové záznamové zařízení; autorádia umožňují přímý záznam – v té době na audiokazetu. M. se nesvěřoval svědkovi, že to používá na odposlechy někoho konkrétního.

Událost ohledně K. v tom období nezaregistroval, věděl o ní, ale nespojoval ji s lidmi, s nimiž obchodoval.

Z bezpečnostního kufru na převoz peněz by bylo možné vyrobit bombu, ale nebylo by to logické, protože elektronika je zalitá v jednom díle a delaborace tohoto by byla zbytečně složitá. Dosah dálkových ovladačů byl asi 25 – 50 metrů. Dále uvedl, že lze zakoupit spoustu komerčních výrobků, z nichž by šlo bombu vyrobit. Svědek připravil na převážení peněz pro potřeby společnosti jeden kufr; něco si kupoval pan M. sám jako fyzická osoba, něco bylo fakturováno na firmu XXXXX a MTR. Š. ani V. na objednávkách nefigurovali.

Zkušenosti s výbušninami svědek má; má pyrotechnický průkaz s klasifikací bez omezení a státní pyrotechnické zkoušky. Dodal, že nástražný výbušný systém dokáže vyrobit spousta lidí.

Svědek J. B. uvedl, že byl s obžalovaným ve výkonu trestu v roce 2002 zhruba 4 měsíce, na cele jich bylo celkem 8, oni spolu bydleli ve výklenku, kde měli jisté soukromí a kde si povídali. Svědek se jej na nic neptal, nechal obžalovaného vyprávět, nikdo jiný u toho nebyl. Obžalovaný mu vylíčil poměrně jasně ony dva skutky, které se staly; neřekl však přímo, že se jedná o pana K. a pana B., to došlo svědkovi až po několika letech. Sdělil mu, že umístili s panem J. pod tmavé BMW trhavinu, která vybuchla a dotyčnému způsobila takové následky, že zemřel, a další věci mělo být zastřelení člověka přes nějaké okno. Dále řekl, že s výbušninami dělat umí a že střílet umí výborně. K důvodu sdělení těchto informací obžalovaným svědek uvedl, že se jednalo o formu upevnění si nějaké pozice ve věznici.

Svědke po svém propuštění v roce 2011 jezdil pravidelně za panem J. do XXXXX; slavil s ním i na chatě narozeniny. Jmenovaný mu celý skutek popsal a v té době mu vše „docvaklo“ a uvědomil si, že ta historka, kterou přednesl obžalovaný na XXXXX, je reálná a pravdivá. J. mu ukázal i výbušninu, kterou měl na chatě, a vysvětlil mu, že on směřovat výbuch neumí. Dále mu sdělil, že výbušný systém nastražil obžalovaný. U J. dále viděl dvě zbraně – revolver a stříbrnou pistoli, odkud pocházely, však svědek nevěděl. J. vždy mluvil v souvislosti s vraždami o obou – o sobě a o obžalovaném; neřikal, kde se nacházeli v době výbuchu. K B. J., sdělil, že byl lichvář a že se jednalo o půjčení peněz. Uvedl, že u toho byli oba, ale střílel J. Svědek se poté s J. přestal stýkat. Zároveň však nabídl tyto informace prostřednictvím svého obhájce Mgr. Š. K., neboť věděl, že o ně má zájem a také se domníval, že jedná správně. Svědek ještě sdělil soudu, že v minulosti byl odsouzen za vraždu a nyní je ve výkonu trestu pro podvod.

Obžalovaný označil výpověď svědka za lživou a poukázal na fakt, že svědek zaslal Městskému soudu v Praze dopis ve věci vraždy H. (o němž je zmínka níže, podle svědka se obžalovaný snažil usvědčit i K.) a že by s ohledem na obsah dopisu byl nesmysl, aby se mu s tímto takto svěřoval. Poukázal také na tvrzení svědka, že navštívil J. asi 20x a přitom nikdo z jemu blízkých osob svědka neviděl. K tomu svědek uvedl, že ví o tom, že to říkal otec J., nevěděl ale proč. Obžalovaný ještě poznamenal, že od J. ví, že byl v kontaktu se svědkem asi 2 – 3x, přičemž po něm svědek chtěl, aby pro něho vozil z Polska nějaké léky, což odmítl.

V souvislosti s výpovědí svědka B. je třeba ještě dodat, že soudu byl doručen záznam vypracovaný jeho vychovatelem ve věznici Praha – Ruzyně, dle něhož se mu svědek svěřil s tím, že byl během eskorty ve věznici Olomouc k podání výslechu v této věci, resp. již po hlavním líčení, na eskortní cele napaden Romem, jehož jméno si nepamatuje a jehož útok stačil vykryt. Dalšími vězni bylo zabráněno v pokračování napadání, příslušníci vězeňské stráže pak svědkovi sdělili, že o napadení sepíší zápis. Ve věznici v Ruzyni ještě podle záznamu svědek zdůrazňoval, že nechce podnikat žádné další kroky, dokud sám nevyrozumí plk. M. B., což udělal 12. 5. 2016. Když soud následně ověřoval sdělení svědka ve věznici Olomouc, bylo mu sděleno, že věznice neviduje žádný konflikt mezi B. a další osobou. Soud následně požádal věznici Ruzyně o zajištění doplňujícího vyjádření svědka B. a tento

vychovateli sdělil, že mu ona osoba před napadením ještě řekla, zeptala se ho, zda zná V. Svědek také uvedl, že se cítí obžalovaným ohrožen a že si nepřeje, aby věc byla dále jakkoliv šetřena.

Svědčyně H. N. uvedla, že obžalovaného viděla poprvé ve Zlíně v baru XXXXX; měl světlejší a delší vlasy. Šlo se tehdy na večeri, G., který obchodoval se Š., tam byl ohledně dodávky. G. měl v Německu zadržený řidičský průkaz, proto jej vozila svědkyně. Po ukončení spolupráce s G. mu slíbila, že nikdy nic neřekne, že proti němu nepůjde; v roce 1995 s ním už žádný kontakt neměla. Pana K. neznala, jen ví, že dlužil peníze Š., a proto se domnívá, že jej chtěla zlikvidovat ona. Svědkyně je přesvědčena, že za jeho vraždou stojí paní Š., neboť toho byla schopná. Na vraždu pana K. se svědkyně v roce 1995 nikoho neptala, měla strach z paní Š.; viděla ji naposledy v květnu v roce 1994.

Uvedla, že byla přítomna tomu, když Š. dávala příkaz k likvidaci G. Bylo to ve XXXXX ve firmě XXXXX za účasti J., R., Š. a svědkyně. Š. se zeptala R., kolik je ochotný do toho investovat a zda budou stačit 2 mil., R. souhlasil. G. měl být odstraněn, protože dlužil Š. velké peníze. Svědkyně byla účastna akce „Slovensko“, kde pan G. měl být zlikvidován.

Svěděk J. D. ohledně spolupráce s paní Š. uvedl, že paní Š. se starala o papíry a on se staral o zboží, šlo o dodávky nafty. Byli společníci, měli firmu Š. a D. s. r. o., která fungovala pouze v roce 1993. O jejím působení ve firmě XXXXX už nevěděl. Potom se rozešli a jen se sem tam potkali.

Jednou se mu Š. zmiňovala, že nemají s panem K. dobré vztahy, protože ji podrazil; podrobnosti si svědek nepamatoval. Bylo to až po tom, co se to stalo. Říkala něco v tom smyslu, že ji naštvál. V den výbuchu jel do Otrokovic za psem, Š. uviděl na konci Malenovic v ulici na sídlišti, a proto odbočil a zajel k ní. Když se jí zeptal, zda slyšela v rádiu o tom výbuchu auta, odpověděla, že to neslyšela, i když poslouchala stejnou zlínskou stanicí, a byla překvapená. Svědek si nepamatoval, proč tam stála, když přišel k jejímu autu, tak se lekla. Za paní Š. do firmy XXXXX do Brna nejezdil, neví ani, kde měli kancelář, proto se při jízdě do Brna ani nepotkali.

Svěděk nevěděl, jaký vztah byl mezi obžalovaným a paní Š.. Neví, kde se sblížili, protože v době, kdy svědek s paní Š. podnikal, tak ji obžalovaný nenavštěvoval. Jako ochranku měla pana M., kterého jí „dohodil“ svědek. Dále uvedl, že nebyli s paní Š. na žádném jednání, kde by figuroval obžalovaný jako její ochranka. S obžalovaným si svědek nejspíš tykal; v době, když se stal ten skutek, už spolu v kontaktu nebyli. Informace ohledně usmrcení pana K. nezískal. Uvedl, že má dojem, že mu tenkrát obžalovaný ukazoval nějakou zbraň, ale už si to nepamatuje. Nějakou zbraň u sebe měl, ve zbraních se vyznal, bylo to evidentní. Říkal, že je bývalý voják.

Svěděk byl osobně vyslechnut, přičemž mu byl také předestřen záznam advokáta vypracovaný zmocněnkyní poškozených dr. R. dne 4. 4. 2016, neboť této svědek uvedeného

dne mj. sdělil, že již po smrti Ing. K. přišla Š. do jeho baru v podnapilém stavu a řekla něco v tom smyslu, že je pro ni V. ochoten udělat všechno, dále že si je schopna udělat pořádek, když ji někdo naštvě, a že na ni udělal K. podraz s penězi a že si udělala pořádek. K tomuto záznamu pak svědek před soudem uvedl, že „tak nějak to bylo“.

Svědek P. K. uvedl, že je pravda, že byl ve výkonu trestu před dlouhou dobou s obžalovaným, měl pocit, že tehdy byli kamarádi. Bavívali se i o minulosti, o tom, proč jsou ve výkonu trestu, obžalovaný se zmiňoval o vraždě v Praze, neříkal nic o nějakých jiných jeho činech. Pokud se jedná o jméno J. B., svědek uvedl, že ten s nimi po dobu, co tam byl svědek, na cele nebyl; bylo to v letech 2002 až 2004. Neví o tom, že by měl obžalovaný s někým jiným nějaký kamarádský vztah, byl spíše uzavřený. Svědek se nedomníval, že měl obžalovaný ve VTOS nějaké výsadní postavení. Pokud se jednalo o R. J., tak toho potkal na vycházce ve XXXXX, kde mu vyřizoval pozdrav od obžalovaného. Ten pozdrav mu měl napsat v nějakém dopise, říkal, že si píše. Svědek neví, jak dlouho se v té chvíli mohl J. s obžalovaným znát.

Svědek Mgr. P. Š. uvedl, že může pouze říct, že B. zná, obhajoval ho, není pravda, že by mu předal nějakou listinu, kde by se vyjadřoval k trestné činnosti v této věci projednávané, kterou by svědek potom předal panu K. Pana K. zná už asi 30 let, připustil, že jej zastupoval.

Svědek R. M. zná jména K. a B. pouze z vyprávění. Ke vztahu obžalovaného a pana J. uvedl, že byly normální, dobré. Seznámil je pan S. asi půl roku nebo rok před tím, než obžalovaný utekl do zahraničí, určitě se před jeho odjezdem stýkali. Doplnil, že si pamatuje, že mu pan J. říkal, že dělá s panem S. pro nějakého člověka z Prostějova.

Svědek obžalovaného běžně nenavštěvoval; pouze když byl v zahraničí, tak za ním jezdil celkem pravidelně do Slovinska a Chorvatska a podle jeho názoru se v té době už s J. znali. Za obžalovaným ve Španělsku byl svědek společně s J. kvůli střídání v řízení. Se S. J. za obžalovaným do zahraničí nejezdil.

Ke spolupráci J. a S. se vyjádřil v tom smyslu, že pan J. byla figurka, která plnila S. příkazy. Ty příkazy mohly být přenášeny přes S. i od obžalovaného. Spolupráce fungovala tak, že S. s J. vždy jezdili spolu; setkání s obžalovaným však probíhalo bez J., protože S. nerad někoho s někým seznamoval a obžalovaný si nepřipouštěl lidi k tělu. Pokud takto za obžalovaným jezdil S. s J. rok, dva, mohlo se stát, že obžalovaný viděl J. až třeba po roce. V některých věcech si S. držel odstup; když měl s obžalovaným jednání v zahraničí, jel většinou sám a v pozdější době s ním začal jezdit svědek.

Svědek ví, že pan J. měl doma nějaké kufříky s výbušninami, neboť mu je tam dal k úschově on; vysvětlil, že dostal od obžalovaného v době, kdy byl tento v zahraničí, úkol převzít dva kufříky s výbušninami od pana J. v Prostějově a uschovat je. Z vyprávění pana S. věděl, že jich bylo celkem asi pět; byly vyrobeny někde ve Zlíně.

Svědék se rovněž vyjádřil k dluhům obžalovaného, přičemž sdělil, že peníze dlužili obžalovanému a i on pravděpodobně dlužil někomu. Svědek ví, že šlo o někoho z Ostravy a o někoho někde z Hradiště, zda to byl lichvář, si už nevzpomíná.

Svědék M. Š. jména K. a B. neslyšel až do hlavního líčení v Praze v trestní věci poškozeného L. H.; neznal je. O těchto dvou skutcích žádné osobní poznatky nezískal. S obžalovaným se seznámil asi v roce 1991 – 1992, potom s ním v roce 1995 asi 1 - 2x hovořil, když řešili závazek, který měl obžalovaný vůči svědkovi. K. byl ručitel a jednalo se o 15 mil. Kč, na papíře bylo 18.

R. J. neznal, nikdy s ním nepřišel do kontaktu. Poznatky o osobách či případném ději má pouze z hlavních líčení a ze spisu. Neúčastnil se obchodování s K., Š. a R. Pana S. a všechny ostatní poznával v Praze u soudu, kde svědčil obžalovaný proti svědkovi; dle názoru svědka to bylo tvrzení proti tvrzení, ale soudce věřil obžalovanému. Po propuštění z VTOS svědek nebyl s nikým z těchto osob v kontaktu.

Svědék V. T. poznal obžalovaného v letech 1993 – 1994, setkávali se náhodně, obžalovaný nějakým způsobem fungoval s panem K. K vycestování obžalovaného do zahraničí uvedl, že předmětného dne jel s panem K. z Prahy do Brna, K. měl krátký telefonát s obžalovaným, po němž svědkovi řekl, že potřebuje zařídit jednu věc, aby jel svědek s ním. Někde za Brnem směrem na Bratislavu potkali auto s obžalovaným a K. si přesedl k němu do auta na místo řidiče. Svědek jel za nimi. Po projetí slovenských hranic se K. vrátil zpět do auta za svědkem a oba odjeli zpět. O čem se bavil K. s obžalovaným v autě, svědek nevěděl. Po cestě K. svědkovi pouze řekl, že obžalovaný chce vyvézt ven za hranice, protože má pravděpodobně nějaké problémy, asi s policií, a nechce být v Čechách. Doplnil, že obžalovaný jim absolutně naboural program tím, že něco potřeboval. Svědek se o tom, že pojedou někam mimo Brno, dozvěděl až ve chvíli, kdy jeli v autě; je přesvědčený, že to bylo na žádost obžalovaného.

Čtené výpovědi svědků:

Se souhlasem obžalovaného a státní zástupkyně byly přečteny následující **výpovědi svědků:**

F. B., syn poškozeného F. B., uvedl, že neví nic bližšího o okolnostech smrti jeho otce. V době smrti byli jeho rodiče již rozvedeni, on bydlel s matkou, sestra již měla svou rodinu. Otec se živil jako učitel, posléze začal podnikat. O jeho aktivitách mnoho neví, pouze ví, že půjčoval peníze. Kdo za ním chodil, neví. Když byl u otce, nikoho tam nepotkal. Vražda se stala v kanceláři otce, při projednání dědictví byly notářkou předloženy nějaké dlužní úpisy. Svědek však neví, zda dlužil někomu otec nebo někdo otci. Dědictví ze strachu odmítli.

Ing. Z. B., CSc. uvedl, že G. od něj odebíral ropné produkty, kdy G. mu nezaplatil poslední tři vlaky a dlužil mu 32 mil. korun; seznámila je H. N. Š. viděl třikrát, z toho dvakrát

u soudu. Poprvé se s ní svědek setkal na její žádost, kdy se představila jako účetní paní F. a chtěla potvrzení o tom, že G. svědkovi předal 10 mil. Jména K. a B. mu nic neříkají, G. se nikdy o nikom raději nezmiňoval, aby ho lidi neobcházeli.

E. Č., dcera poškozeného F. B., odpověděla téměř totožně jako její bratr F. B. O tom, že otec půjčoval peníze, se dozvěděla až po smrti otce, když u dveří matky vždy někdo zazvonil a chtěl vrátit peníze.

F. H., bývalý policista, uvedl, že na základě rozkazu krajského ředitele byl ustanoven zvláštní tým pro vyšetřování vraždy M. L., Ing. K. a posléze i L. H. z Prahy. Uvedl, že je to již dlouhá doba, proto si detaily nevybavuje. Obžalovaný začal být podezřelý z důvodu, že měl úzký kontakt na M. L. a taky z důvodu, že když se k tomu měl obžalovaný vyjádřit, tak ho tzv. „nebylo“. K případům byl veden kriminální spis, k detailům z něho svědek uvedl, že už je skartovaný, neví, kdo rozhodl o skartaci, svědek už v té době u policie nebyl. Státní zástupce dle názoru svědka byl seznámen pouze s výstupy, nikoliv s celým spisem. Velitelem týmu byl nejprve svědek, poté J., následně H. Tým fungoval od roku 1995 do roku 2010. Domnívali se, že případ L. a K. spolu souvisí, protože to byli obchodníci s LTO a oba byli odpáleni trhavinou. Kontakt vyšetřovacího týmu s obžalovaným v době jeho pobytu v zahraničí popřel, na dotaz, jakým způsobem obžalovaný získal pas, odpověděl, že na to je třeba se zeptat obžalovaného. Popřel i možnost uzavření dohody o vině a trestu s obžalovaným. Nikdo na něj nátlak v souvislosti s vyšetřováním nečinil. Každá návštěva svědka na XXXXX byla zaznamenána.

Svědka A. J. uvedl, že v květnu 1995 byl založen speciální vyšetřovací tým „Exploze“, on osobně byl nejprve zapojen jako analytik, později se stal šéfem. Během vyšetřování dospěl k závěru, že K. se snažil na sebe stáhnout převážnou část obchodů s LTO. M. L. byl ze skupiny, která měla vazbu na Prahu na případ H.; L. dělal výběrčího finančních prostředků. Tuto práci mu dal obžalovaný, protože tento dělal pro H. tu samou práci. Souvislost s K. zjevná nebyla. L. dlužil peníze H., a protože ho „dohodil“ obžalovaný, začali tlačit na obžalovaného. Pak došlo k vraždám H. a L. O obžalovaném ví, že vycestoval po výbuchu K., bylo to poté, co dostal předvolánku k výslechu. Po dobu jeho pobytu v zahraničí s ním v kontaktu nebyli. Po jeho návratu se svědek s obžalovaným setkal u výslechu, kde se jej obžalovaný dotazoval, jak je možné, že už není v civilu, což svědek vyhodnotil tak, že obžalovaný má asi nějaký informační zdroj u policie. K. přivedla k LTO Š., on chtěl poté převzít iniciativu a stal se pro ni nepohodlným. L. dlužil obžalovanému a dále H. a spol., přičemž „a spol.“ jsou jeho nejbližší spolupracovníci jako Š., K. a nějaký právník. Kriminální spis by měl dle interních aktů stále existovat.

O. M. se stal členem týmu, který vyšetřoval vraždy kolem LTO, v červenci 1996. On osobně pracoval na objasnění smrti H. z Prahy. Hlavní šéf skupiny byl H. Z týmu odešel na vlastní žádost. Potom byl asi v roce 1999 povolán, jel s H. do Ivančic, kde byli kolegové H. a V. a obžalovaný. Bylo mu sděleno, že bude mít obžalovaného vždy přes noc na starosti a dále mu bylo řečeno, že o obžalovaném v republice nikdo neví a že byl zadržen s falešným pasem. Při řeči s obžalovaným mu tento sdělil, že do zahraničí za ním jezdil S., který dostal od K. pokyn, aby ho zlikvidoval; K. měl tahat za nitky a stát za vším. Během dohledu nad obžalovaným se mu zařizoval cestovní pas.

F. V. k uvedené věci sdělil, že si nepamatuje, kdy tým Exploze či Výbuch fungoval, pouze ví, že to bylo po výbuchu podnikatele, jehož jméno si nevzpomíná. Zda obžalovaný spolupracoval s kriminální policií, k tomuto svědek uvedl, že co obžalovaný uvedl, to uvedl, všechno je ve výpovědích. Nevzpomíná si na návrat obžalovaného ze zahraničí. Neví nic o jeho dokladech, ani o dohodě mezi policií a obžalovaným ohledně objasnění kauz kolem LTO. Svědek měl v týmu na starosti daňové úniky při obchodech s LTO, které spočívaly v tom, že někdo koupil LTO a potom se sehnal bílý kůň nebo pouze doklady firmy a převedlo se to na naftu. Kdo ovládal Zlínsko, neví.

Svědék **J. H.** pracoval původně jako analytik, později jako vedoucí týmu Exploze a vyjádřil se v přípravném řízení stručně k průběhu šetření vražd M. L. a Ing. M. K., k vytyčeným vyšetřovacím verzím a k úkonům prováděným v této souvislosti vůči obžalovanému J. V. Jak svědek uvedl, obžalovaný v průběhu šetření zmizel a až poté, co se znovu v Česku objevil, nastal ve vyšetřování zásadní obrat, když obžalovaný přesně označil pachatele další vraždy, a to podnikatele H. z Prahy, a dále se také vyjádřil k osobám, které se měly podílet na vraždě M. L., z podílu na níž byl také obviněn. Svědek se také vyjádřil ke zjištěním týmu Exploze ohledně obchodování s LTO na Zlínsku, když popsal hierarchii na obchodech zainteresovaných osob, a to tak, že spodní článek tvořili tzv. bílí koně, k nimž patřil např. M. L., dále byl střední článek, kam patřil obžalovaný, a vrcholem zlínské větve byl (svědek) K. K úkonům vůči obžalovanému svědek uvedl, že obžalovaný začal postupně sdělovat informace k jednotlivým vraždám, díky nimž se podařilo mnohé objasnit, hovořil také o svém vlastním podílu na trestné činnosti, nebyl k ničemu nucen a nebylo mu ani nic policií nabídnuto za spolupráci, protože mu nebylo co nabídnout, pouze „kriminál“. Obžalovaný dle svědka věděl, co ho čeká; kdyby chtěl, mohl opustit republiku, on ale chtěl uvést věci na pravou míru. Podle svědka byly během vyšetřování smrti Ing. K. zjištěny určité indicie ukazující na obžalovaného, když byly zjištěny určité informace o vztahu mezi Ing. K. a Š., když se měl jmenovaný snažit odstavit ji na druhou kolej, a současně byl zjištěn vztah mezi obžalovaným a Š., který byl poněkud diskutabilní, neboť spíše osobní, protože byla jmenovaná do obžalovaného zamilovaná. Během vyšetřování byl také zjištěn boj o stáčiště ve XXXXX na XXXXX a to mezi Ing. K. a Š. Svědek se také vyjádřil k (asistovanému) předání jednoho z kufříků, které vyráběla osoba ze severní Moravy a které sloužily k provedení vražd za použití nástražného výbušného systému. K tomuto došlo v motorestu XXXXX a kufřík jim poté V. předal jako důkaz toho, že se jednalo o stejný kufřík, který byl nalezen v lomu u XXXXX, potažmo důkaz toho, že tyto kufříky vyrábí ona osoba (a nikoli obžalovaný).

T. J. vypovídal v přípravném řízení velmi obsáhle, nicméně se jednalo o popis vztahů mezi lidmi zapojenými do obchodů s LTO se zaměřením na osobu G. K projednávání trestné činnosti se prakticky nevyjádřil, když uvedl, že jej zapojil do obchodu s LTO jmenovaný G., a to tak, že jej seznámil se Š., která měla organizovat obchody pro pana G. na Moravě a v Čechách. Z jedné schůzky s paní Š. vyplynulo, že se chce společně s obžalovaným zbavit G. J. pomohl zajistit převoz G. i s dokumenty na XXXXX, kde poté došlo k vydírání ze strany Š. Ke K. uvedl, že jej neznal, o vraždě se dozvěděl z novin a televize. Z dokumentů, které pomohl G. převážet na Slovensko, mu vyznělo, že G. a K. byli dobří přátelé. K. dělal obchody asi sám na sebe, se Š. nejspíš nechtěl mít nic společného. Svědek vyslovil domněnku, že se o jeho smrt postarala Š.

Svědkyň E. J., matka R. J., uvedla, že její syn byl odsouzen za vraždu H. Po jedenácti letech v roce 2010 byl podmíněně propuštěn, našel si práci, pronajal si s bratrem byt a našel si přítelkyni. Dne 25. 5. 2012 jeli spolu na jeden den na Slovensko a R. se jí zdál nervózní, pořád se ohlížel, jakoby jej někdo sledoval. Zemřel 3. nebo 4. 6. 2012, spáchal sebevraždu oběšením, zanechal dopis na rozloučenou, v němž bylo uvedeno, že takhle dál žít nemůže. V jeho bytě se nenašly žádné zbraně ani výbušniny. R. jí říkal, že on H. nezavraždil, ale kdyby to na sobě nenechal, že už by byli všichni (rodiče) mrtví. Svědkyně se domnívá, že nešlo o sebevraždu. Obžalovaný J. v bytě u rodičů nevyhledával, před zavřením J. mu volával na pevnou linku, asi tak 5x až 6x za dopoledne a vždy se ptal, zda je R. doma.

Soud dále přečetl úřední záznam o vysvětlení podaném **M. J.**, bratrem R. J, který s ním byl v kontaktu poslední večer před sebevraždou, v němž tento svědek popsal, že R. J. přišel domů kolem 21.00 hod, dali si spolu panáka, poté měl telefonický hovor, který proběhl ve vedlejších pokojích, po němž byl jako vyměněný; uzavřel se do sebe. Poté ještě poprosil svědka o půjčení telefonu, neboť mu měl dojít kredit, opět telefonoval z vedlejší místnosti, a když dotelefonoval, začal se oblékat. Před odchodem ještě svědka poplácal po ramenu a dal mu pusu na tvář, což u něj nebylo zvykem, a řekl svědkovi, že se delší nebo dlouhou dobu neuvidí. Později pak svědek zkusil telefonovat na telefonní číslo, kam R. J. naposled volal, a až na několikátý pokus telefon vzala osoba, která se představila jako V; svědek pak telefon ihned položil. V rovině obecnější ještě svědek uvedl, že po propuštění z výkonu trestu byl bratr „v pohodě“, našel si práci i přítelkyni, o kterou však přišel, když se její rodiče dozvěděli o jeho minulosti. Poté se již občas vyjadřoval v tom smyslu, že ho nebaví život. (Tohoto svědka se soud pokusil vyslechnout osobně, avšak k soudu se odmítl dostavit a policie požádaná o jeho předvedení soudu sdělila, že pobyt svědka není znám a je po něm vyhlášeno pátrání.)

J. J. obžalovaného neznal, slyšával o něm prostřednictvím J., se kterým občas „zašli“. Poznali se až po propuštění J. z vězení. O obžalovaném mu J. říkal, že byli kamarádi, nemluvil o něm nijak špatně, spíš šlo o to, že obžalovaný mu měl dlužit za to, co spolu dělali, mělo jít o vraždu německého občana žijícího v Praze, mělo to být 750 tisíc korun. K vraždě uvedl, že tam byl se S. a M., vyhodili jistič, počkali, až dotyčný vyjde z bytu, zatáhli ho dovnitř, J. držel a S. měl vraždu provést. Mělo to být v souvislosti s LTO, tento člověk měl prý hodně mluvit. Kdo vraždu zadal, neví. K hierarchii uvedl, že J. mu říkal, že K. měl být boss, S. a obžalovaný byli jeho pravá ruka, totéž Š., a potom tam byl R. J. a R. M. Po návratu z vězení se vedlo vyšetřování ohledně vloupání, které měl spáchat J., což ale J. popíral. Pravděpodobně ho to dohnalo k sebevraždě. Obžalovaného uctíval, známí se snažili J. domluvit, ať ho nechá být, ale scházel se s ním dál.

V. J. st., v kritické době příslušník Městské policie v XXXXX, neznal poškozené K. ani B., o vraždách nic nevěděl. Jeho syn pracoval u obžalovaného v XXXXX a seznámil je, protože obžalovaný chtěl zřídit videostřelnicí a svědek měl různé kontakty. Obžalovaný zaplatil pouze zálohu za pozemek, zbytek dlužil a zmizel. Svědek byl kvůli obžalovanému odsouzen za nadržování, protože měl od obžalovaného převzít tlumič, který měl být použit u vraždy, což svědek nevěděl; netušil, odkud pochází. Obžalovaný mu tlumič předal, ať si ho dá do sbírky. Kvůli tomuto měl svědek značné problémy, pracovní i zdravotní.

V. J. ml. uvedl, že jméno K. znal z médií, jméno B. mu neříkalo vůbec nic. Prostřednictvím autodílny, kde opravoval obžalovanému vozidla, začal pro něj pracovat, převážet peníze. Potom se svědek stal jedním ze společníků diskoklubu XXXXX, klub měl na starosti, na přelomu let 1997 a 1998 svůj podíl bezplatně převedl na manželku obžalovaného. Obžalovanému vezl do zahraničí dvakrát peníze, z toho jednou za prodaný motocykl. K. znal, byl to obchodní partner obžalovaného v oblasti LTO. Svědek si pamatoval, že jednoho dne chtěl jet pro zboží, ale obžalovaný jej zastavil se slovy, že jej bude za chvíli potřebovat. Čekal vyloženě na telefonát, po němž odjeli k domu K., kde viděli ohořelé torzo jeho auta. Později obžalovaný svědkovi sdělil, že když K. do obchodu dovedl, tak si nebude dělat, co se mu zachce; dle svědka si budoval respekt.

P. M. byl majitelem firmy, která se zabývala výrobou střel a nábojů. O smrti K. ani B. nevěděl nic, nevěděl ani, o koho jde. Ví, že proti jeho bratru bylo vedeno trestní stíhání; od té doby mají chladnější vztahy, protože má pocit, že to zapříčinilo smrt matky. Neví, že by bratr disponoval odposlouchávacím zařízením, ani zda má jako koníček výbušniny. K M. Š. uvedl, že se mu staral o zabezpečovací systém firmy; zda jej znal i v roce 1995, netuší.

I. P. byla družkou poškozeného B. v době jeho smrti. Žila s ním v rodinném domě. Poškozený byl ředitelem školy, posléze vlastnil obchod a věnoval se dle jeho slov „finančnímu leasingu“; svědkyně dodala, že dnes již ví, že se jednalo o lichvu. Neví, jaké měl klienty; v době, když byla doma, za ním mnoho zákazníků nechodilo. Půjčoval peníze a rovněž přijímal peníze za účelem jejich zhodnocení. V době jeho smrti byla v patře domu. K dotazu, zda měl někdo B. vyhrožovat, uvedla, že den nebo dva před smrtí našel B. na lednici vzkaz, který obsahoval výhrůžky. Jaké konkrétně, neví, papír jí B. neukázal, pouze jí řekl, ať příště pořádně zavře, když někam jde, že není zvědav nacházet na lednici výhrůžné vzkazy.

D. P. uvedl, že mu obžalovaný nabídl práci – dělat mu ochranku; jezdili do Prahy, Šumperku a do Brna a Zlína za paní Š. Do Uherského Hradiště nejezdili. K obžalovanému uvedl, že to byl charismatický člověk, který uměl přesvědčovat, nebylo poznat, zda mluví pravdu, uměl manipulovat s lidmi. Podnikal v LTO, svědek věděl, že byl ve styku s panem Š., a také slyšel, že i s K., tyto dvě osoby byly nad ním. On řídil L. Spolupráce svědka s obžalovaným skončila odjezdem obžalovaného do ciziny. Důvodem odjezdu byl asi strach, začaly se tehdy vyšetřovat ty vraždy. Obžalovaný nosil zbraň, dále svědek u něj viděl kufříky, ale co v nich bylo, neví.

J. S. uvedl, že s obžalovaným jej seznámil P. S., protože svědek potřeboval půjčku a obžalovaný mu tehdy půjčil 300 tis. Kč; předal mu je v zadní místnosti diskotéky XXXXX. Svědek mu peníze v dohodnuté době vrátil. Svědek jel na žádost S. dvakrát za obžalovaným do zahraničí, nejspíš do Slovinska. Vezl mu tam nějakou ženu, která vezla pro něj peníze; či to byly peníze, svědek nevěděl. Podruhé jej požádal S., zda by svědek obžalovanému půjčil 200 tis. Kč, což svědek učinil a peníze mu zavezl. Dále se vyjádřil k panu K., kdy uvedl, že se s ním sešel na žádost S. asi před třemi lety, kdy K. měl zájem o všechny informace kolem obžalovaného, protože prostřednictvím S. věděl, že si svědek psal poznámky o tom, kde byl, s kým a co tam dělal. „Deníček“, kde měl mj. i poznámky ohledně cest za obžalovaným,

ohledně půjčky, mu však manželka po rozvodu vyhodila, takže nebylo možné, aby jej svědek někomu ukazoval. Ze schůzky měl svědek dojem, že K. shání informace proti obžalovanému. Svědek popřel, že by se s K. bavili o smrti nějakých lidí.

D. S. se vyjádřila k výbuchu, který usmrtil jejího otce, kdy uvedla, že ji její otec Ing. K. vezl 12. 5. 1995 do školy jako obvykle. Nebavila se s ním a sedla si na sedadlo spolujezdce. Otec si dával věci za sedadlo spolujezdce, potom nasedl a nastal výbuch. Ucítila tlakovou vlnu, všude byl bílý kouř. Utrpěla zranění v obličeji, konkrétně v očích měla střepy, sklo, kov. Měla popálený obličej, opálené vlasy a levou ruku měla nejen popálenou, ale i poškrábanou. Od té doby trpí na migrény. Výbuch směřoval pouze na otce. K paní Š. uvedla, že otci prodala nějaké pohonné hmoty i s DPH, ale nebyla to pravda, obchod byl falešný, neodvedla DPH, i když se prokázala registrací. Dále je jí známo, že po smrti otce přišel právní zástupce Š. s kopií smlouvy o půjčce na částku 750 tis. Kč, kdy následně se zjistilo, že peníze byly vráceny, což Š. neuvedla. K důvodům smrti otce uvedla, že se domnívá, že to muselo souviset s jeho podnikáním s LTO, žádné nepřátele otce však nezná, nejspíš někomu mohlo vadit, že je schopný.

J. V., dcera obžalovaného, uvedla, že o smrti Ing. K. a F. B. nic neví, v roce 1995 jí bylo deset let. Pamatuje si, že po návratu ze školy v přírodě otec nebyl doma, matka se sestrou jí řekly, že musel odjet do zahraničí a že neví, na jak dlouho. Potom za ním jezdily do Chorvatska a Slovinska, jak často, to už si nepamatuje.

P. V., dcera obžalovaného, uvedla, že o smrti dvou poškozených nic neví, v roce 1995 jí bylo 12 let. Pamatuje si pouze, že táta odjel a už se nevrátil. Maminka jí řekla, že táta musí odjet na něčí pokyn. Přijel v podvečer domů, měl sbalenou malou tašku a máma jí řekla, že tak na týden odjede a moc plakala. Pamatuje si, že sestra J. měla druhý den svátek a že jí máma v tento den řekla, že si ten den budou pamatovat, protože táta už nebyl doma.

I. V., bývalá manželka obžalovaného, uvedla, že týden po smrti Ing. K. přišla do schránky obálka psaná ručně s razítkem pošty ze Zlína, kde bylo uvedeno, že si má dávat pozor na to, když leze do auta, zda netrčí někde zespodu drát. Dále uvedla, že asi od dubna nebo května 1995 sháněla manžela policie; on odjel do zahraničí 24. 5. 1995 v brzkých ranních hodinách. Dne 23. 5. 1995 přijel za ní domů J. Š., bratr M. Š., se vzkazem od K., že si má její manžel sbalit věci a zmizet z republiky, že jde po něm policie. Manželovi se nedovolala, objevil se doma kolem 18. hodiny, a na dotaz, co to má znamenat, jí obžalovaný neodpověděl. Odjel z domu v noci mezi 1. a 2. hodinou, neřekl kam. Po pár dnech jí bratr manžela zprostředkoval schůzku s K., který jí sdělil, že manžel je v Chorvatsku, a poskytl jí auto s řidičem, který ji tam odvezl a nechal. Zpátky ji vezl K. se Š. Poté jezdila za manželem i s dcerami. Kdo pobyty financoval, neví. V době, kdy byl obžalovaný ve Slovinsku, přijel za svědkyní S. a řekl jí, že dostal nabídku od Š., aby obžalovaného zlikvidoval někde ve XXXXX v lese za odměnu v řádu milionů korun. S. se bál jít na policii, svědkyně tuto informaci volala manželovi, takže usuzuje, že od této doby byl ostražitější. S. potkala v apartmánu svého manžela asi třikrát, důvod jeho návštěv nezná. Ke K. uvedla, že se s obžalovaným seznámili v letech 1992 – 1993, obžalovaný pro něj dělal a bezmezně mu věřil. Toto i svědkyni řekl, když podepisoval pro K. štos bianko příjmových a výdajových dokladů.

Na tomto místě je dále třeba vysvětlit postup soudu, který neakceptoval návrh státní zástupkyně na výslech utajených svědků figurujících ve spisovém materiálu pod smyšlenými jmény V. F. a P. N. Dle § 55 odst. 2 trestního řádu, který takový postup umožňuje, je takový postup možný tehdy, nasvědčují-li okolnosti tomu, že svědku nebo osobě jemu blízké v souvislosti s podáním svědeckví hrozí újma na zdraví nebo jiné vážné nebezpečí a nelze-li ochranu svědka zajistit spolehlivě jiným způsobem. Na dané téma soud především poznamenává, že - jak vyplývá z aktuální judikatury - je popsán předpokládaný postup vskutku velmi výjimečným, přičemž splnění stanovených podmínek je striktně vyžadováno, kterýžto náhled je nepochybně dle názoru soudu snadno pochopitelný a akceptovatelný, když výpovědi anonymních svědků znamenají poměrně značný zásah do práva obžalovaného na obhajobu, neboť znemožňují kontradiktorní přístup k takovému důkazu, tzn. že neznalost osoby svědka obžalovaného významně omezuje v plnohodnotném vyjádření k jeho výpovědi. V daném případě však má soud především za to, že podmínky pro navrhovaný postup nebyly podle názoru soudu ani v nejmenším naplněny, neboť nic nenasvědčovalo po celé řízení tomu, že by utajovaným svědkům újma na zdraví nebo jiné vážné nebezpečí hrozily. Jak vyplynulo z opakovaného vyjádření těchto svědků, tito pouze byli *přesvědčeni*, že by jim nebezpečí v souvislosti s tímto výslechem hrozit mohlo, což je poněkud odlišná situace od té, kterou předpokládá citované ustanovení trestního řádu. Navrhovaný postup musí být zásadně odůvodněn *zřejmou* hrozbou, tedy takovou, která je na základě provedených důkazů očividná a jasná. V daném případě však nebyla zjištěna žádná hrozba, když se zjevně jedná toliko o dojem či pocit utajených svědků, který – jakkoli může být pochopitelný – neodůvodňuje utajení totožnosti svědků. Kromě toho nelze ani pominout další podmínku utajení, a tou je nemožnost zajistit bezpečnost svědka jiným způsobem, přičemž z Komentáře k trestnímu řádu I, 7. vydání 2013, vyplývá, že takovým jiným způsobem může být i přestěhování svědka pod jinou totožností na jiné vzdálené místo v zemi nebo i v zahraničí, což lze vyložit i tak, že utajení totožnosti svědka je skutečně až tou nejzazší, poslední možností k zajištění jeho bezpečnosti. Shrnuto tedy, uvedená situace znamená, že podmínky pro výslech svědků za utajení jejich totožnosti splněny nebyly a vzhledem k tomu, že tito svědci odmítli vypovídat pod svou skutečnou totožností z obav o svoji bezpečnost, soud je k hlavnímu líčení nepředvolal, i když by mu v tomto postupu zřejmě nic nebránilo, kromě tedy přesvědčení, že by se jednalo o postup vůči svědkům dosti neetický, který by vrhl stín na práci všech orgánů činných v trestním řízení v této trestní věci, nemluvě tedy o tom, že by se svědci nepochybně k věci nevyjádřili a výpověď z přípravného řízení by jim nebylo možno předestřít, neboť nebyla opatřena zákonným způsobem. Kromě uvedeného soud přihlédl také k obsahu těchto svědeckých výpovědí, jak jsou zachyceny ve spise, kdy se podobně jako v řadě jiných případů jedná o popis toho, s čím se buď obžalovaný, nebo R. J. těmto svědkům ve výkonu trestu svěřili. Důkazní prostředky této povahy jsou tedy již ve spise obsaženy, navíc nikoli ojediněle. Soud k uvedené situaci ještě poznamenává, že tato padá na vrub orgánů činných v přípravném řízení, které ve snaze zajistit ve věci dle nich významné svědeckví ubezpečili svědka, který je ochoten vypovídat pouze v utajení, že takový postup je možný, aniž by se nad splněním podmínek náležitě zamýšlely a aniž by svědka upozornily, že rozhodnutí o tomto procesním postupu v hlavním líčení, kdy jediné v této fázi řízení je možné dát takovému výslechu použitelnou procesní formu, je pouze na soudu.

Speciálně k výsledku svědka označeného jako V. F. dále ještě soud poznamenává, že kromě toho, že byl svědek vyslýchán (č. l. 93) jako svědek utajený, mělo se ve smyslu § 158a trestního řádu také jednat o neodkladný úkon dle § 160 odst. 4 trestního řádu s odůvodněním, že se blíží konec dvacetileté promlčecí lhůty stanovené pro předmětnou trestnou činnost. Soud však není přesvědčen o zákonnosti takového postupu. Již samotná zmínka o neodkladnosti po uplynutí dvaceti let vyznívá jako určitý nonsens, přičemž však je třeba především přihlédnout k definici neodkladného úkonu v ustanovení § 160 odst. 4 trestního řádu, kterým je takový úkon, který vzhledem k nebezpečí jeho zmaření, zničení nebo ztráty důkazu nesnese z hlediska účelu trestního řízení odkladu na dobu, než bude zahájeno trestní stíhání. Jednak je tedy za dané právní úpravy zřejmé, že neodkladný úkon je odůvodněn momenty poněkud jiné kvality, než je hrozba uplynutí promlčecí lhůty, jednak pak nelze přehlédnout, že tento výsledek svědka F. proběhl dne 24. 3. 2015, což znamená, že do okamžiku promlčení skutku spočívajícího v usmrcení Ing. K. ještě chyběly téměř dva měsíce, do promlčení druhého skutku přesně dva měsíce. Jediné, co tedy mohl soud případně z výpovědi svědka F. využít, byla jeho totožnost.

Znalecká zkoumání:

Ve věci byla provedena také několikerá znalecká zkoumání. Znalci zabývající se osobou, resp. osobností obžalovaného, tedy znalci **z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie**, dospěli k následujícím závěrům.

MUDr. P. N., znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, především konstatoval, že obžalovaný v době spáchání trestného činu netrpěl žádnou forenzně významnou duševní chorobou či poruchou. U vyšetřovaného lze diagnostikovat disociální a narcistické osobnostní rysy, tato porucha osobnosti je terapeuticky jen minimálně ovlivnitelná. Z pohledu znalce nedošlo z hlediska předmětu jeho zkoumání u obžalovaného během uplynulých 20 let k nějakému vývoji, diagnóza je daná a nemění se. Jedná se o duševní poruchu, nikoli o chorobu. Na dotaz, zda lze s ohledem na diagnostikovanou poruchu uvažovat o tom, že by se obžalovaný svěřoval se svým jednáním jiným osobám, znalec uvedl, že to nelze vyloučit, ale dodal, že to nelze vyloučit u nikoho. K problematice schopností rozpoznávacích a ovládacích znalec uvedl, že tyto nebyly ve vztahu k projednávané věci nijak sníženy, z psychiatrického hlediska pak není pobyt obžalovaného na svobodě nebezpečný.

Mgr. M. P., klinický psycholog, ve svém posudku a ve svém vystoupení před soudem uvedl, že osobnost obžalovaného je patologicky strukturovaná ve formě smíšené poruchy osobnosti s rysy disociálními a narcistickými, jako jsou snížená empatie k druhým, snížené prožitky viny, egocentrismus, racionalizace vlastního jednání a nezodpovědnost vůči společenským normám. Osobnost obžalovaného je takto již utvořena, neočekává se její podstatná změna, v souvislosti s procesem stárnutí však pozvolna opadá důraz a energičnost, stává se klidnějším. Obžalovaný je schopen správně vnímat, zapamatovat si a reprodukovat prožité události. Jeho procesy vnímání a myšlení jsou konvenční, bez zjištěných oslabení či narušení kognitivních (poznávacích) funkcí. Na vyšetřované období má adekvátně zachované vzpomínky. U obžalovaného dochází k posunu hodnotové orientace od dřívějšího

hédonismu, do popředí se dostává potřeba vytvořit si stabilizované prostředí a zázemí pro další život, včetně potřeby blízkých vztahů. V prezentovaných hodnotách je stále znát zaujetí vlastní osobou, schází širší společenské hodnoty. Zralost obžalovaného v rozhodování o svém jednání je zcela zachována, jeho intelektové schopnosti spadají orientačně do pásma dobrého průměru populace a jsou bez kvalitativních narušení, obžalovaný je plně v kontaktu s realitou. Na základě jeho kriminální anamnézy byly u něj zjištěny sklony k trestnému jednání. Toto jednání se zejména vztahuje k období, kdy se účastnil obchodování v oblasti LTO. Jeho motivace k trestnému jednání vyplývá ze zjištěných disociálních a narcistických osobnostních rysů, kdy ho poháněla touha vyniknout, získat osobní prospěch v podobě postavení a financí. U obžalovaného nebyly zjištěny sklony k primární agresivitě, vzhledem ke svému osobnostnímu nastavení je však schopen závažného agresivního jednání, nebyly u něj rovněž zjištěny sklony k impulzivnímu jednání. V případě obžalovaného má totiž agresivní jednání typicky podobu plánované, cílevědomé činnosti, čímž se může zvyšovat její účinnost a nebezpečnost, v minulosti se dopustil plánování úkladných vražd. V případě prokázání viny ve vyšetřovaných případech by se tedy z psychologického hlediska pravděpodobně nejednalo o narůstající agresivitu, ale uvědomované cílené jednání. Na zátěžové situace obžalovaný reaguje typicky zvýšeným úsilím, má dobře rozvinuté volní schopnosti k překonávání frustrace, překážek či konfliktů, v těchto případech typicky nejedná unáhleně. Samotná osobnostní struktura posuzovaného je terapeutickými prostředky neovlivnitelná. Podle dostupných informací došlo ke zklidnění jejich projevů, v posledních letech nebyly u obžalovaného zaznamenány problémy s chováním, po období mezi dvěma dosavadními VTOS se zvládl zařadit do společnosti bez recidivy či jiného patologického chování. Posuzovaný je zřejmě schopen si vytvořit stabilní zázemí bez další kriminální činnosti, sám k tomu inklinuje, problematika nicméně zůstává jeho slabá schopnost kritické sebereflexe.

K dotazům soudu pak znalec uvedl, že pokud se jedná o možnost nápravy obžalovaného ve smyslu toho, že by se obžalovaný nedopustil jednání, pro jaké je nyní stíhán, uvedl, že tato náprava možná je, neboť - jak již uvedl - postupem doby došlo k celkovému zklidnění osobnosti, zmírnění dynamičnosti projevu obžalovaného. Znalec vyslovil domněnku, že by nehrozilo nebezpečí opakování podobného jednání ani v případě nějaké vypjaté situace, protože v takové obžalovaný dokáže reagovat klidně a rozvážně. Pokud by mělo k nějaké recidivě dojít, tak by se jednalo o nějaké plánované cílevědomé jednání.

Ohledně možnosti, že by se při propuštění na svobodu obžalovaný např. pokoušel nějak pomstít svědkům apod., uvedl, že to nelze vyloučit, přičemž podotkl, že pomstu jako běžnou součást lidského chování nelze vyloučit nikdy, ale v této chvíli to není v popředí prožívání obžalovaného. S ohledem na uváděný narcismus lze považovat za možné, že je zde snaha svěřovat se s účastí na posuzovaných jednáních, ovšem na druhé straně vzhledem k inteligenci obžalovaného by tento měl být schopen posoudit, kdy to je na místě a kdy ne; je schopen určité selekce. Při vyšetření obžalovaného nebylo v případě informací týkajících se jeho osoby lžiskóre nijak zvýšeno. Znalec se rovněž seznámil s předchozími posudky, k nimž dodal, že jeho závěry jsou s nimi v souladu. Jednotlivé posudky zachycují vývoj osobnosti obžalovaného včetně zklidnění v poslední době. Dále uvedl, že během předchozích výkonů trestu již byly vyčerpány jejich resocializační možnosti, neboť samotnou poruchu osobnosti pobytem ve vězení nelze ovlivnit. Výkon dalšího trestu by neměl z tohoto hlediska další podstatný efekt.

Další znalecké posudky soud za souhlasu stran trestního řízení přečetl, kdy se vesměs jednalo o posudky vypracované v původních trestních věcech, v nichž bylo rozhodnuto o zastavení trestního stíhání (věc týkající se usmrcení Ing. K.) nebo o odložení věci (poškozený B.). Předně je třeba zmínit znalecký posudek, resp. **pítevní protokol** zpracovaný Ustavem soudního lékařství v Brně, z něhož lze zjistit, že příčinou smrti Ing. K. bylo vykrvácení a traumatická amputace horních a dolních končetin. Došlo k explozi automobilu, ve kterém seděl Ing. K., a k těžkému zranění jmenovaného, který svému zranění během transportu do nemocnice v sanitním vozidle podlehl. K tělu byly dodány oddělené končetiny a jednoznačně bylo prokázáno, že náleží k tělesným ostatkům Ing. K. Končetiny byly utrženy v důsledku exploze a nikoli např. odseknutím nějakou ostrou částí automobilu, která by se oddělila při explozi. Všechny končetiny byly od těla odděleny stejným mechanismem. Dále na těle poškozeného byly zjištěny popáleniny až zuhelnatění pokožky, rovněž v důsledku exploze, dále hluboké tržně zhmožděné rány, které mohly být způsobeny úlomky kovu, plastu ze zdevastovaného vozidla. V době, kdy došlo k explozi, pravděpodobně seděl M. K. ve vozidle a dolní končetiny měl umístěny na pedálech a horní končetiny na volantu. Na tělo jmenovaného působila i tlaková vlna, která zapříčinila zhmoždění plic s protrháním plicních sklípků. Explozí bylo tělo nadhozeno do výše a došlo k nárazu temene hlavy do střechy vozidla, o čemž svědčí krevní výron v měkkých pokrývkách lebních. Z charakteru zjištěných poranění lze usoudit, že exploze působila zepředu zesponu. Výbušnina mohla být umístěna někde v oblasti pedálů vozidla - pod podlahou. Rozsáhlejším účinkům výbušniny na tělo poškozeného zabránilo patrně i sedadlo. Ing. K. nebylo možné v žádném případě zachovat při životě. Nezemřel sice hned po explozi, jak tomu nasvědčuje rozvoj otoku mozku a plic, ale v důsledku oddělení končetin od těla nebyla žádná reálná naděje, že nedojde k vykrvácení. Smrt Ing. K. nastala jednoznačně z příčin násilných v příčinné souvislosti s explozí výbušniny, která byla umístěna pod vozidlo.

Další znalecký posudek se zabýval výší škody způsobené na tomto vozidle, jednalo se tedy o **znalecký posudek z oboru ekonomika**, odvětví odhad cen věcí movitých, dle něhož škoda na vozidle způsobená explozí dosáhla 927.000 Kč.

Kriminalistický ústav v Praze zpracoval **znalecký posudek z oboru chemie, metalurgie a pyrotechniky**, z jehož závěrů vyplývá, že k výbuchu vozidla bylo použito několik kilogramů průměrné průmyslové trhaviny. Nelze přesně určit její druh. Zajištěné stopy ukazují na přítomnost dusičnanu amonného, ale tento může být obsažen i v amatérsky zhotovených trhavinách. Použitý nástražný výbušný systém nebyl spojen s vnitřní částí vozidla. Nelze však vyloučit, že nebyl v kontaktu s částmi automobilu, které byly vytrženy výbuchem. Nelze zjistit, jak byla trhavina iniciována.

Police ČR, OKTE, Správa JmK Brno, zpracovala **znalecký posudek z oboru kriminalistické techniky a expertíz, odvětví biologie**, ve kterém byla stanovena skupinová vlastnost krve poškozeného Ing. K. Dále byl stejným policejním útvarem zpracován **znalecký posudek z odvětví mechanoskopie**, ze kterého vyplývá, že u zámků zadních dveří vozidla došlo působením značné síly k deformaci a natržení materiálů konstrukce autozámků. Tato síla byla pravděpodobně důsledkem tlakové vlny způsobené výbuchem, zkoumáním zámků

předních dveří nebyla poškození zjištěna. Tato skutečnost svědčí o tom, že přední dveře vozidla, a to levé a pravé, musely být v době výbuchu neuzavřeny.

Dále je třeba zmínit i **lékařskou zprávu** týkající se poranění poškozené D. K., nyní S., ze které vyplývá, že jí byla odstraněna mnohočetná tělíska z rohovky a spojivky obou očí, zranění se následně dobře hojila. Na víčkách a v obočí byly další drobné střeptiny, které byly odstraněny v následujících dnech. Zranění pravého oka lze hodnotit jako středně těžké vzhledem k možnosti pozdějších komplikací. Ke komplikacím ale velmi pravděpodobně nedojde. Na levém oku bylo zranění hodnoceno jako lehké, cizí tělíska byla v rohovce jen povrchně. Počátkem června se hojily i kožní rány v okolí oka.

Ze zprávy Policejního prezidia ČR, pyrotechnického odboru, vyplývá, že došlo k dodatečnému ohledání místa činu dne 11. 9. a 13. 9. 2002, kdy pyrotechnickému odboru byl předložen původní znalecký posudek Kriminálního ústavu Praha, který se vztahoval k výbuchu automobilu poškozeného Ing. K., fotodokumentace k případu vraždy a úřední záznam o dodatečné prohlídce místa činu z 11. 9. a 13. 9. 2002, které se zpracovatelé zprávy osobně účastnili. Ze závěrů zprávy vyplývá, že vzhledem k charakteru a okolnostem výbuchu se jeví nejvhodnější způsob iniciace nálože umístěné na automobilu použitím aktivačního systému reagujícího např. na nasednutí osoby do automobilu nebo aktivace systému pomocí radiového vysílače (dálkové odpálení). V uvedeném případě je málo vhodné použití časového iniciátoru, tzn. aktivace po určitém nastaveném intervalu. Na základě zaslaných podkladů lze konstatovat, že nálož výbušniny byla umístěna na vnější části podlahy automobilu v místě pod nohama řidiče, v prostoru omezeném pedály vozu a předním okrajem sedadla řidiče.

V rámci přípravného řízení, které probíhalo bezprostředně po spáchání trestné činnosti, byla **psychologicky** posuzována svědkyně J. Š. Ze závěrů znaleckého posudku vyplývá, že struktura osobnosti posuzované a její povahové rysy jsou plně rozvinuty. Obecná sebekritika je nižší, nedokáže přiznat své nedostatky. Je výrazně motivována zapůsobit na okolí co nejlepším dojmem a získat sympatie. Snaží se využít ostatní lidi ve svůj prospěch a je málo ohleduplná vůči potřebám a zájmům jiných. Usiluje o dominantní chování a autoritativní vystupování. Pokud se jí nepodaří dosáhnout vytčených cílů, v jejím nitru kolují zlostné emoce a agresivita, které se mohou projevit nikoliv přímým vyjádřením, ale nepřímou. Vystupuje sebejistě, snaží se manipulovat s ostatními. Posuzovaná dokáže lidem porozumět jen částečně, její citové přizpůsobení je nízké. Emoce hostility a skryté agrese pronikají do řešení běžných sociálních situací. Posuzovaná je vztahovačná, má pocit, že ji ostatní chtějí poškodit, že nejsou řádně oceněny její schopnosti a dovednosti. Její aktivity jsou orientovány do osobního, materiálního i psychického prospěchu. Znalec měl rovněž za úkol posoudit obecnou a speciální věrohodnost svědkyně J. Š. Z psychologického vyšetření pak vyplývá, že posuzovaná je schopna správně vnímat a registrovat děje a události, kterých byla svědkem. Nebyly zjištěny žádné smyslové poruchy ani defekty intelektu. Byly však zjištěny rysy osobnosti, které pravděpodobně snižují věrohodnost její výpovědi. Posuzovaná má snahu se prosadit, a pokud se jí nepodaří dosáhnout jejích cílů, kumulují se v ní zlostné emoce, které mohou vyústit v pomluvy, urážky, škodolibost. Dále je zvýšeně podezřívavá. Psychický obraz obsahuje pocit nespravedlivé křivdy a posuzovaná je tak „bojově nabuzena“. Vysoká míra její podezřívavosti ji motivuje k chování, kdy se snaží preventivně reagovat tak, aby eliminovala důsledky situací, které mají vést k jejímu poškození. Jedná se o psychické rysy, které snižují

obecnou věrohodnost posuzovaných osob. Dále znalec zjistil, že posuzovaná bez rozvahy říká věci, jejichž důsledek nedokáže předem domyslet. Proto její obecná věrohodnost je pravděpodobně výrazně snížena. V případě specifické věrohodnosti je posuzováno, zda konkrétní výpověď je pravdivá a do jaké míry koresponduje se skutečností. V psychologické exploraci s posuzovanou byla zjištěna její motivace k úmyslnému poškození obou obviněných a snížení jejich lidské hodnoty. Lze tedy konstatovat, že specifická věrohodnost posuzované je snížena pravděpodobnou motivací poškodit Ing. R. a J. M. (soud připomíná, že tento posudek byl vypracován ve věci, v níž byli v postavení obviněných jmenovaní, a jeho závěry byly jedním z důvodů zastavení jejich stíhání).

V trestní věci zabývající se usmrcením F. B. byl svého času vypracován **pítevní protokol** zabývající se příčinami jeho smrti, z něhož lze zjistit, že střelný kanál směřoval zprava doleva, mírně dopředu a velmi mírně dolů. Vstřel byl zjištěn v kůži dolní partie mozkové části hlavy za pravým ušním boltcem a otvor výstřelu byl v kůži za levým úhlem dolní čelisti. Bylo nalezeno zhmoždění pravé polokoule mozečkové, masivní otok celého mozku a krev v mozkových komorách. Spodina lební byla zlomena v podobě rozestupující se pukliny v levé polovině zadní jámy lební a puklinu směrem doprava přecházející na pravou kost temenní, smrt nastala jednoznačně v příčinné souvislosti s uvedeným střelným poraněním.

Již v trestní věci vedené proti obžalovanému J. V. byl vypracován **doplněk znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství**, který vypracoval prof. MUDr. M. H. t. CSc. a MUDr. J. K., PhD., kteří se měli vyjádřit k povaze zranění pošk. Ing. M. K, CSc., nar. XXXXX, která utrpěl dne 12. 5. 1995 v době kolem 7.40 hod. ve Zlíně na parkovišti v místě bydliště na ul. XXXXX čp. XXXXX, a to s přihlédnutím na duševní i fyzické útrapy poškozeného včetně toho, zda byl při vědomí, vystaven bolestem na hranici snesitelnosti apod. V tomto směru znalci uvedli, že poškozený utrpěl velice závažné poranění, kdy o jeho uchování při životě i event. okamžitou a vysoce specializovanou lékařskou pomocí nelze uvažovat ani v teoretické rovině. Takové poranění je vždy provázeno šokem, který velmi podstatně ovlivňuje vědomí. Jsou dokonce popisovány případy, kdy zraněný v počátečních fázích žádnou bolest necítí. S odezníváním prvotních stadií šoku se ovšem bolest stupňuje a může dosahovat velmi vysoké intenzity trvající až do doby, kdy zraněný upadne do bezvědomí. O síle individuálního vnímání bolestí se však v žádném případě nelze vyjádřit jednoznačně. K výbuchu došlo dle spisového materiálu v 7.40 hod. a již během převozu v 8.10 hod. (dle zdravotní dokumentace) Ing. XXXXX zemřel. Proto nelze potvrdit úvahu o naprosté nutnosti nesnesitelné, či déletrvající bolesti před smrtí.

Nyní byli také znalecky zkoumáni svědci, jejichž výpovědi byly považovány vůči obžalovanému v přípravném řízení za usvědčující. Z příslušného posudku či posudků z oboru **zdravotnictví, odvětví klinická psychologie**, jehož autorem je Znalecký ústav zdravotní, s. r. o., Kladno, lze zjistit, že obecná věrohodnost svědků J. M., P. J., M. K. a V. F. je zachovaná a kvalitní, osoby jsou schopny správně vnímat, uchovávat v paměti a posléze reprodukovat děje a události. U všech zkoumaných osob nebyla zjištěna bájevitá lhavost, porucha paměti či případně sklony k patologické lhavosti a podvádění. Znalci na otázku, zda lze výpovědi shora uvedených osob v jednotlivostech a jako celku považovat za vyličení skutečně prožité události, uvedli, že J. M., V. F. a M. K. jsou schopni přiměřené výpovědi,

mají dostatečné kognitivní schopnosti i jiné relevantní vlastnosti osobnosti, aby jejich výpovědi mohly být v souladu se skutečností. Vyšetřením byla zjištěna dostatečná úroveň a spolehlivost kognitivních schopností, především vnímání, rozumové zpracování, paměti a schopnosti reprodukce. V posudku se dále uvádí, že provede-li se obsahová analýza výpovědi ve spisu i při vyšetření, je zřejmé, že výpovědi nepostrádají objasnění situace, rovněž je patrné, že výpovědi jsou konstantní v čase. Charakteristika výpovědi naznačuje, že se jedná o výpovědi pravdivé, časový sled událostí i s detaily souhlasí i s výpověďmi ve spisu, je zde velké množství důležitých i nadbytečných detailů, vyjadřují se k dané události bez zábrán. Výpovědi mají logickou strukturu, jsou přirozené, zakotvené v kontextu, doprovází výpověď líčením vlastních psychických stavů. Znalci se přiklonili k názoru, že specifická věrohodnost těchto svědků není výrazněji narušena.

Dále byl vypracován znalecký posudek z téhož oboru opět Znaleckým ústavem zdravotním, s. r. o., Kladno, a to na věrohodnost výpovědi **svědků Mgr. V. K., J. B. a P. S.**, a uvádí se v něm mj. následující.

Svědék Mgr. V. K. - myšlení je formálně i obsahově neporušené, obsahově je realistický, patrný dobrý kontakt s realitou věcnou i sociální. Je schopen základní události správně vnímat, uchovat v paměti a posléze reprodukovat. Má vysokou míru demoralizace a pocity odcizení pramenící z pocitu nespravedlnosti při uvěznění, které není schopen dodnes pochopit a usiluje o vlastní seberealizaci. Má místy nadměrné sebevědomí, dokáže být výbušný. Přetrvává u něho ostražitost v kontaktu díky zkušenostem. Neprojevil sklon k agresivitě nebo jiné poruše osobnosti. Spadá do adaptivní formy mírně autoritativního typu osobnosti, je zde naznačen sklon k dominanci. Má předpoklady k dobré obecné věrohodnosti, je schopen správně vnímat, pamatovat si a reprodukovat prožité události. V testech se neobjevuje konfabulace. Informace podává správně, kontinuita je plynulá, s dodáváním detailů, je schopný události správně vnímat, uchovávat v paměti a posléze reprodukovat. Nebyl u něj zjištěn sklon ke zkreslení výpovědi ani porucha paměti, snaží se subjektivně o poctivou výpověď. Při zjištěné osobnostní struktuře je vědomá lež u svědka málo pravděpodobná, po psychické stránce je celkově komponovaný, žádné případné faktory ovlivňující negativně jeho věrohodnost nebyly zjištěny. Při posouzení specifické věrohodnosti a posouzení výpovědi ze dne 28. 4. 2015 vyplývá i to, co se projevilo v průběhu psychologického vyšetření, že věnuje velkou část svého života na zjišťování a shromažďování důkazů, které by případně vedly k jeho rehabilitaci, proto jsou údaje přesné, bez zaváhání, výpověď je přirozená, nestrukturovaná, má logickou strukturu. Zabíhá do podrobností, které jsou pro něj důležité. Nepřiznává mezery v paměti, situaci má přesně zmapovanou a sám uvádí, že věnoval hodně času shromažďování dokumentů a opatřování důkazů. Cítí se naprosto nevinný a žádnou z aktivit, které v té době prováděl, nepovažuje za trestnou, cítí se nespravedlivě odsouzen, jeho motivace podat výpověď je směřována podat co nejvíce informací k dané kauze a především rehabilitovat sám sebe. Vzhledem k profilu osobnosti a celkovému časovému odstupu od události je obecná věrohodnost ovlivněna tímto v tom smyslu, že pokud by výpověď měla obsahovat detaily svědčící v jeho neprospěch, neuvede je, obejde, racionálně vysvětlí, případně je vynechá. Vzhledem k vyšetřované kauze lze uzavřít, že jeho výpověď ze dne 28. 4. 2015 splňuje kritéria specifické věrohodnosti. Z hlediska autentičnosti je patrné, že jeho výpověď je bohatá, konkrétní, věcná. Výpověď obsahuje fakta a skutečnosti, které se shodují s výpověďmi jiných svědků. Nebyly shledány důvody křivé

výpovědi, jako je msta, případně zjištěnost. Výpověď splňuje kritéria stanovená jako příznaky líčení reálných prožitků. Spontánně jsou popsány detaily a momenty, které svědčí pro jedinečnost situace, emoční prožitky při psychologickém vyšetření jsou v souladu s popisovaným dějem. Byl motivován vypovídat pravdivě a v pozorovatelných projevech osoby se lze připojit k tomu, že verbální a neverbální kritéria výpovědi svědčí pro pravdivou výpověď. Má přiměřené pocity sebe uznání, obává se toho, aby nebyl narušen kauzou jeho současný rodinný život. Vzhledem k věku a událostem, které prožil, je patrný posun od vlastního prospěchu k preferenci hodnot - rodiny, děti. Uvádí, že součástí tohoto případu je již nedobrovolně, popírá strach, nicméně vnitřní neklid je patrný jak testově, tak klinicky. Vnímá možné problémy do budoucnosti pramenící z tohoto případu a potíže v profesním životě, které by z toho mohl mít.

Svědék J. B. - jeví se jako jedinec s průměrnými, případně s některými dílčími výkyvy nadprůměrnými kognitivními schopnostmi, disponující inteligenčním potenciálem, který mu dobře umožňuje jednat účelně, uvažovat racionálně, odlišovat podstatné od nepodstatného a detail od celku, schopen logického abstraktivního myšlení a být efektivní v interakci se svým prostředím. Netrpí poruchou intelektu ani vnímání. Rozsah a kvalita paměti mu umožňují reprodukovat prožité události, jichž byl svědkem, nebo se jej duševně dotkly. Nejsou zjištěny příznaky svědčící pro organickou poruchu centrálního nervového systému či známky jakékoliv psychické poruchy. Osobnost je dominantní, extrovertovaná. Emočně poměrně stabilní jedinec, ovšem se zálibou v činnostech přinášející jisté vzrušení a riziko. V motivační struktuře u něj hraje roli víra ve vlastní zásady, je přísný k sobě i druhým, projevuje značnou míru sebekontroly a rád kontroluje ostatní. Slabí partneři ho neuspokojují, je zvýšeně nedůvěřivý, podezřívavý. Má předpoklady k dobré obecné věrohodnosti, je schopen správně vnímat, pamatovat si a reprodukovat prožité události. Je bez poruch kognitivních funkcí, bez poruch koncentrace pozornosti či jiné patologie. Kontinuita je plynulá s dodáváním detailů. Myšlení je formálně i obsahově neporušené, obsahově je realistický, je patrný dobrý kontakt s realitou věcnou i sociální. Vzhledem k profilu osobnosti a celkovému časovému odstupu od události je obecná věrohodnost ovlivněna tímto v tom smyslu, že pokud by výpověď měla obsahovat detaily svědčící v jeho neprospěch, tak je neuvěde, obejde, racionálně vysvětlí, případně vynechá. K vyšetřované kauze lze uzavřít, že jeho výpověď splňuje kritéria specifické věrohodnosti. Nebyl u něj zjištěn sklon ke zkreslení výpovědi ani porucha paměti, snaží se subjektivně o poctivou výpověď. Při zjištěné osobnostní struktuře je vědomá lež u svědka málo pravděpodobná, po psychické stránce je celkově komponovaný, žádné případné faktory ovlivňující negativně jeho věrohodnost nebyly zjištěny. Z hlediska autentičnosti výpověď svědka obsahuje velké množství detailů, emoční doprovod. Výpověď obsahuje fakta a skutečnosti, které se shodují s jinými výpověďmi svědků. Nebyly shledány důvody křivé výpovědi, jako je msta, případně zjištěnost. Je motivován pravdivě vypovídat a v pozorovatelných projevech osoby se lze připojit k tomu, že verbální a neverbální kritéria výpovědi svědčí pro pravdivou výpověď. Na nejvyšším stupni hodnotové orientace prezentuje svoji přítelkyni a svoji dceru, dále kmenovou rodinu. Osobnostním nastavením dnes již nesouhlasí s činy pana V., proto se rozhodl vypovídat jako svědek. Je silný, projevuje značnou důvěru ve své vlastní schopnosti a síly. V motivační struktuře u něj hraje roli víra ve vlastní zásady, je přísný k sobě i druhým, projevuje značnou míru sebekontroly a rád kontroluje ostatní. Je zvýšeně nedůvěřivý, podezřívavý, vinu za své problémy má tendenci promítat do druhých lidí. Je zde obtížné určit, nakolik je tato charakteristika zakotvena v

osobnosti a nakolik je výsledkem řadu let trvajících negativních zkušeností ve věci opakovaných pobytů ve vězení, které mu k obezřetnosti a nedůvěře dávaly dobré důvody.

Svědék P. S. - intelektové schopnosti jsou v pásmu dobrého průměru. Intelektový vývoj je vyrovnaný, paměťové schopnosti korespondují s úrovní intelektu. Je bez poruch kognitivních funkcí, bez poruch koncentrace pozornosti či jiné patologie. Udává informace správně, kontinuita je plynulá s dodáváním detailů. Myšlení je formálně i obsahově neporušené, obsahově je realistický. Je schopen základní události správně vnímat, uchovat v paměti a posléze reprodukovat. Testově se jeví jako obtížněji přizpůsobivý změně, ostražitý v kontaktu, nadměrně citlivý na kritiku, kritika v něm vyvolává zlost, kterou racionalizuje. V emočně vypjatých situacích může docházet k potížím s koncentrací a následným drobným výpadkům paměti. Navenek se stylizuje do pozice úspěšného a bezproblémového, rád zveřejní své přednosti, snaží se prezentovat sám sebe ve velmi příznivé světle, chce, aby byl okolím oceňován. Vnitřně prožívá pocity bezmoci, frustraci z potíží, jejich příčinu vidí zvenčí, společnost vnímá jako ohrožující, cítí se nepochopený a nedostatečně oceněný. Chováním prostupuje egocentrické pokrytectví vůči sobě samému, není schopen a ochoten vidět zdroje možných potíží v sobě, cítí se viktimizován vnějšími silami, což je důsledkem jeho osobní historie. Při psychologickém vyšetření byla patrna snaha odhodlání a vědomé rozhodnutí vypovídat úplně a pravdivě. Jeho určité nastavení vztahovačně zpracovávat kritičtější postoje okolí vůči své osobě mohou ovlivnit jeho výpověď v případě posuzování motivů jiných osob a vlastního zapojení do dané kauzy. Na faktografické vyličení události toto nastavení nemá vliv. Nebyl u něj zjištěn sklon ke zkreslení výpovědi, ani porucha paměti, snaží se o subjektivně poctivou výpověď. Při posuzování specifické věrohodnosti a při posouzení výpovědi ze dne 14. 5. 2015 byla patrna snaha, odhodlání a vědomé rozhodnutí vypovídat úplně a pravdivě. Nebyly zjištěny známky, které by zpochybňovaly jeho specifickou věrohodnost. Nebyl u něj zjištěn sklon ke zkreslování výpovědi. Znalci hodnotí jeho svědeckou výpověď jako věrohodnou ve svém celku, výpověď obsahuje znaky, které jsou signifikantní pro věrohodnou výpověď. Žádné případné další faktory ovlivňující jeho specifickou věrohodnost zjištěny nebyly. Z hlediska autentičnosti jeho výpověď obsahuje velké množství detailů, emoční doprovod. Výpověď obsahuje fakta a skutečnosti, které se shodují s jinými výpověďmi svědků, nebyly shledány důvody křivé výpovědi, jako je msta, zištnost. Vzhledem k událostem, které jej citově zasáhly, je patrné roztrpčení z nepravdivého podezření a obvinění, kdy sice navenek předvádí klid a stabilitu, vnitřně je patrna tenze a napětí. Verbální a neverbální kritéria výpovědi svědčí pro pravdivou výpověď. Osobnostním nastavením dnes již nesouhlasí s činy pana V., proto se rozhodl vypovídat jako svědek. On sám se snaží v interpersonálním kontaktu projevovat a vidět sám sebe jako zralého a odpovědného. V průběhu let zraje a přeje si být osobností, která je empatická a pomáhající druhým, kdy na základě traumat, které vznikly s jeho uvězněním, které vznikly dle jeho názoru v době jeho nezralosti, tímto si snaží udržet přiměřenou sebeúctu jako obranu proti pocitu bezmoci a izolace. Aktuálně se snaží být zodpovědný, respektovaný okolím, snaží se, aby ostatní o něm měli dobré mínění, staví se navenek sebejistě, dokáže se ovládat, jednat klidně. Nejdůležitější hodnotou je pro něj výkon a společenské ocenění.

Ve věci bylo vypracováno ještě **odborné vyjádření** zabývající se možnostmi odposlechu tak, jak jej popsal svědek M., které provedl Útvar zvláštních činností Služby kriminální policie a vyšetřování, Policie ČR Praha, a dle něhož pomocí autorádia bylo možné

odposlouchávat jednoduché vysílače určené pro prostorový odposlech (tzv. štěnice). Tyto zpravidla pracují na horním popř. na spodním okraji pásma CCIR 87-108 MHz, kde nevysílají žádné stanice. Tyto jednoduché a levné vysílače byly a stále jsou běžně dostupné, včetně variant jejich zabudování do běžného vybavení místností (např. rozdvojky a prodlužovací přívody 230 V). Nezřídka byly vyráběny i amatérsky. Pomocí autorádia nebylo nikdy možné provádět odposlechy mobilních telefonů.

Konečně je třeba mezi znaleckými zkoumánými zmínit také znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví zkoumání písma psacích strojů a zkoumání ručního písma, který se zabýval listinou předloženou svědkem M., potažmo svědkem K. v přípravném řízení (přičemž u hlavního líčení následně svědek K. předložil listinu, která byla dle jeho vyjádření originálem příslušné listiny). Ze znaleckého posudku vyplynulo, že předložená listina je elektrografickou kopií, a to pokud se jedná o text i podpis, přičemž k napsání textu byl použit mechanický psací stroj čs. výroby zn. Zeta (Consull), který byl vyroben před rokem 1963. Text na listině pak nebyl napsán na zajištěném psacím stroji zn. Remagg, který vydala ke zkoumání svědkyně E. Č., dcera poškozeného B. Dále autor posudku konstatoval, že předlohou kopie podpisu, který má znít na jméno J. V., byl pravý spontánní podpis této osoby, přičemž nelze potvrdit, ani vyvrátit, zda pravý podpis byl na listině, která byla předlohou kopie, napsán psacím prostředkem, nebo k napsanému textu přenesen cestou fotomontáže z jiné listiny, kterýžto postup by byl při současných technických možnostech možný.

Důkazy listinné:

Součástí spisového materiálu jsou také důkazy povahy listinné včetně několika trestních spisů v trestních věcech týkajících se poškozených H., L. a G. a také policejních spisů týkajících se sebevraždy R. J. a výbuchu automobilu svědka M. K.. Veškeré tyto listinné důkazy byly předloženy stranám trestního řízení, přičemž žádná z nich netrvala na čtení některé z listin, a to ani těch, které navrhla ke čtení obžaloba.

Z usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2006, sp. zn. 53T 11/2004, lze zjistit, že již v neveřejném zasedání po podání obžaloby bylo zastaveno trestní stíhání obviněných Ing. D. R. a J. M. pro skutek spočívající v tom, že Ing. R. organizoval jednání, které mělo vést k úmyslnému usmrcení Ing. K., přičemž dal pokyn obviněnému M. a předal mu částku 500 tisíc korun, a tento se obrátil na neustanovené pachatele, kteří vraždu fyzicky provedli. Z odůvodnění usnesení pak lze zjistit, že důvodem tohoto rozhodnutí bylo, že obžaloba se opírala toliko o výpověď svědkyně Š., která byla znalci posouzena jako svědkyně nevěrohodná (viz výše), navíc tedy s tím, že svědkyně nebyla přímým svědkem události, ani jednání, které by k usmrcení poškozeného Ing. K. vedlo, příp. kde by bylo usmrcení připravováno. Soud zde také přirovnal výpověď svědkyně k výpovědi svědka K., který naproti tomu dával smrt poškozeného do souvislosti s J. V. a právě J. Š., přičemž tvrzení svědka „je stejně nepodložené, neověřitelné a neprůkazné jako tvrzení svědkyně Š.“ Dále soud konstatoval, že veškeré provedené důkazy zůstávají v rovině pouhé pravděpodobnosti.

Z protokolu o vydání věci ze dne 10. 4. 2015 vyplývá, že J. M. uvedeného dne policii vydal kopii (ověřenou Městským úřadem v XXXXX) dlužního úpisu ze dne 15. 11. 1994,

v němž se obžalovaný zavazuje uhradit poskytnutou finanční částku ve výši 9 mil. Kč do 15. 12. 1994 k rukám F. B., přičemž uvedl, že ji dostal od svědka K. Ve spise je dále také založen onen originál tohoto dlužního úpisu, který dne 7. 5. 2015 policii vydal svědek K. společně s dalšími materiály, jako s částmi jiných trestních spisů, v nichž figuroval obžalovaný, s výpověďmi jak jeho, tak i svědka S., dále svědek policii předal údaje zachycující pobyt obžalovaného v zahraničí, kopii směnky ze dne 19. 5. 1998, dle níž měl obžalovaný svědku V. J. zaplatit částku 500 tis. Kč do 31. 5. 1998, dále přehled spisu ve věci poškozeného L., potvrzení společnosti XXXXX, dle něhož dne 19. 10. 1994 převzala od J. V. částku 2,5 mil. Kč, usnesení o zahájení trestního stíhání vůči svědkyni Š. atd., přičemž – jak bude ještě zmíněno – obsah těchto listin není nijak podstatný, neboť se jedná o části trestních spisů, jimiž soud provedl důkaz jiným způsobem, ale podstatné je předložení listin svědkem K., který ještě v této souvislosti přebírajícímu policistovi pplk. B. sdělil, že si tyto listiny opatřil pro svoji potřebu a pro potřebu probíhajícího trestního řízení. Další materiály dále svědek zaslal vyšetřovateli kpt. P. a krajskému státnímu zástupci Mgr. K. Mezi těmito listinami byla také kopie dopisu, který zaslal svědek J. B. předsedovi senátu Dr. V. k Městskému soudu v Praze do spisu sp. zn. 56T 23/2000 (poškození H. a Č.) dne 22. 7. 2002 a v němž svědek popisuje příjezd – eskortu obžalovaného do Věznice XXXXX. Dle dopisu se měl svědek obžalovaného zeptat, zda je V., což tento potvrdil, načež mu svědek řekl, že je to on, kdo udal případ s LTO. Na to měl zareagovat V. výzvou, aby si o tom všem promluvili s tím, že je to všechno jinak, než jak to vypadá. Z jeho řeči dále vyplynulo, že vydírá pana K., o podrobnostech se však odmítl bavit, svědek B. mu však řekl, že je „hajzl“, neboť tohle se nedělá.

Zpráva Armády ČR sděluje, že obžalovaný není a nebyl ve služebním ani zaměstnaneckém poměru rezortu MO, byl přijat do služebního poměru vojáka z povolání 1. 1. 1983, propuštěn 30. 4. 1990, v osobním spise se nenachází zmínka o práci s trhavinami ani výbušninami.

Ze zprávy TV Nova vyplývá, že reportáž ohledně vraždy F. B. byla vysílána ve zpravodajství po celý den 24. 5. 1995. První zmínka proběhla už v ranním vysílání, avšak záznam už v archivu není. Ve spise je založeno DVD, na němž je reportáž z večerních televizních novin z uvedeného dne.

Dne 24. 6. 2015 byla provedena **prověrka výpovědi** na místě podle § 104e trestního řádu se svědkem J. B., který na místě popsal událost podle toho, jak uvedl ve své svědecké výpovědi, když dále pro potřeby provedení prověrky uvedl, že z Policie ČR, Obvodního oddělení v XXXXX, by na chatku netrefil, byl na chatce jen jednou. Z toho důvodu nebyl stanoven výchozí bod, odkud by bylo započato s prověrkou výpovědi na místě. Proto byl proveden přejezd do zahradní kolonie. Zde J. B. ukázal, o kterou chatku se jedná, provedl popis chatky, před vstupem do sklepa popsal sklep, že má dvě části, ve které části sklepa byl s R. J. - jednalo se jen o část sklepa proti vstupním dveřím do sklepa, ukázal přesné místo, kde měl R. uschovanou krabičku s výbušninou - prostor v rohu mezi bednou na brambory a zdí. Při prověrci výpovědi nebylo v prostoru, který označil, nic nalezeno. Uvedl, že ve sklepě je to stejné, jak tomu bylo v roce 2011, kdy tu byl, ukázal a uvedl, že pistoli a revolver přinesl R. J. z vedlejší místnosti sklepa. Když mu R. J. ukazoval věci ve sklepě, byly dveře sklepa zavřené, měli rozsvícené světlo, nikdo jiný tam nebyl, jen oni dva. Popsal, kdy se setkal s rodiči R. J.,

že to bylo při návštěvách ve Věznici XXXXX, při návštěvách R. J. v XXXXX se s rodiči R. J. nikdy nesetkal. Uvedl, že byt, ve kterém R. J. navštěvoval, byl v panelovém domě, kousek od Policie ČR, Obvodního oddělení XXXXX.

Spisový materiál předložený soudu obsahuje kopie řady různých výsledků osob vystupujících i v této trestní věci v postavení svědků, přičemž značná pozornost byla v přípravném řízení věnována svědkyni JUDr. A. S-, dříve Š. (ve vztahu k usmrcení poškozeného B.), která vypovídala jako svědkyně ve věci Mgr. V. K. a M. Š. u Městského soudu v XXXXX (poškozený H). Jmenovaná mimo jiné uvedla, že znala K. i obžalovaného. Třetí květnový týden v roce 1995, někdy počátkem týdne, u ní zazvonil obžalovaný a požádal ji o „ubytování“ na dvě až tři noci. Ona souhlasila a obžalovaný u ní přespal dvě noci. Nechtěl vůbec chodit ven z bytu, svědkyně mu zajišťovala nákup spodního prádla, triček, výměnu cizí měny a rovněž chtěl koupit velkou sportovní tašku. Druhou noc odjel v 8 večer a vrátil se až ve 3 hodiny ráno. Ten den ráno chtěl sledovat zpravodajství, kdy ho zajímalo, zda budou hlásit usmrcení nějakého muže. Ve zprávách ukazovali dům s předzahrádkou, před kterým mělo stát auto přes ulici, a z auta měl být zastřelen nějaký člověk přes okno v tom domě. Ten den obžalovaný odpoledne byt opustil. Dále je ve spise protokol o výsledku JUDr. S. ze dne 7. srpna 2001 u policie v XXXXX, kde vypovídala jako svědek ve věci vraždy M. L., a to na žádost obhajoby, přičemž uváděla, že obžalovaný za ní v květnu 1995 přijel a chtěl u ní pár nocí přespát. Noc před ukončením pobytu u ní v bytě v době od 20.00 do 3.00 hodin nebyl, říkal jí, že byl na jihu Moravy. V průběhu pobytu nechtěl vycházet ven, obstarala mu na jeho žádost drobné nákupy, výměnu cizí měny. Poté jí sdělil, že musí odjet, neříkal jí, že odjíždí do zahraničí, toto usoudila z toho, že požadoval po ní výměnu peněz. Domnívala se, že měl problémy s věřiteli, protože byl nervózní.

Odborné vyjádření Útvaru zvláštních činností SKPV hovoří o tom, že pomocí autorádia bylo možné odposlouchávat jednoduché vysílače určené pro prostorový odposlech (tzv. štěnice). Tyto jednoduché a levné vysílače byly a stále jsou běžně dostupné, včetně variant jejich zabudování do běžného vybavení místností (např. rozdvojky a prodlužovací přívody 230 V). Mobilní telefony pomocí autorádia nebylo možné odposlouchávat nikdy.

Zpráva Vězeňské služby ČR ukazuje časový přehled pobytů J. V. a J. B. a R. J. v jednotlivých věznicích, přičemž se shoduje pouze byt V. aj. ve Věznici XXXXX.

Zprávy Interpolu hovoří o místech pobytu v zahraničí obžalovaného, J. Š. a dále P. S., R. M., J. M. Spis dále obsahuje zprávu o zadržení obžalovaného dne 30. 6. 1998.

Smlouva o půjčce uzavřená dne 20. 9. 1994 mezi M. Š., jako věřitelem, a J. V. a M. K., jako dlužníky, dokládá poskytnutí peněžních prostředků ve výši 18 mil. Kč a o závazku dlužníků vrátit tuto částku věřiteli do 20. 10. 1994.

Další listinné důkazy byly obsahem již původního spisového materiálu, který byl nashromážděn před dvaceti lety pod sp. značkami ČVS: KVJMXXXXX (poškozený Ing. K.) a ČVS: KVV-XXXXX (poškozený B.). Ve vztahu k usmrcení Ing. K. se jednalo o protokoly o ohledání místa činu včetně pořízené fotodokumentace, kteréžto důkazní prostředky zachytily situaci na místě činu bezprostředně po výbuchu, konkrétně pak míru devastace těla

poškozeného i poškození motorového vozidla. K protokolu byl také přiložen plánec ulice XXXXX a blízkého okolí, kde k trestné činnosti došlo. Ze spisu lze také zjistit, že ze spáchání tohoto skutku byli obviněni i obžalováni nyní svědci J. M. a Ing. D. R., kteří byli stíháni i vazebně; jak již bylo zmíněno výše, jejich trestní stíhání bylo v rámci předběžného projednání obžaloby soudem zastaveno, když – jak soud konstatoval – obžaloba se opírala toliko o výpověď svědkyně Š., která byla znalci posouzena jako osoba nevěrohodná. K výpovědi svědkyně je možno poznamenat, že tato v tomto předešlém řízení popsala shodně jako v řízení nynějším okolnosti oznámení ze strany svědka Ing. R. za přítomnosti svědka M. o usmrcení Ing. K. (např. R. položenou otázku M., zda jí to řeknou, a reakci M., ať si to zvaží sám). O usnesení Krajského soudu v Brně bylo pojednáno již výše.

Podobně ve spisovém materiálu týkajícím se usmrcení F. B. se nachází protokol o ohledání místa činu, v němž jsou zachyceny místní poměry, směr letu smrtící střely, její průnik oknem a i situaci v místnosti, kde poškozený v dané chvíli jednal s obchodními partnery. Ve věci proběhla také několikrát balistická zkoumání bez výsledku významného pro rozhodnutí v této věci, přičemž z těchto zkoumání lze mj. i zjistit, že policie zkoumala zbraně osob, s nimiž poškozený obchodoval, resp. kterým půjčoval peníze a které tedy považovala za možné pachatele skutku; prověřovány byly také osoby, s nimiž byl poškozený v kontaktu; obžalovaný však mezi nimi nebyl a nefigurovala zde ani svědkyně Š. Ve věci dále proběhla проверка výpovědí osob – F. Ch. a J. T. – které se nacházely s poškozeným v místnosti v okamžiku jeho usmrcení a které uvedly, že po výstřelu zahlédly za oknem pohyb bílého oděvu. Ve věci ještě proběhlo šetření v bankách ohledně účtů a bezpečnostních schránek poškozeného, žádné relevantní informace však nebyly zjištěny, když poškozený měl účet pouze u jedné z oslovených bank. Výše částky na účtu ani pohyb na něm však nenásvědčovaly případnému podezření z páchaní trestné činnosti.

Ve svazku 6 spisového materiálu jsou dále obsaženy kopie protokolů o hlavních líčeních či kopie protokolů o výsledku svědků z trestních věcí, které tak či onak souvisely s projednávanou trestní věcí, přičemž státní zástupce soudu zaslal také celé spisy, a to Krajského soudu v Brně sp. zn. 50T 14/2014 – pošk. M. L., v němž byli ze spáchání tohoto skutku obžalováni jak obžalovaný J. V., tak také nynější svědci J. M. a M. Š., kteří byli obžaloby zproštěni. Obžalovaný pak byl odsouzen pro účast na trestném činu vraždy ve formě organizátorství dle § 10 odst. 1 písm. a) - § 219 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákona č. 140/61Sb., přičemž skutku se dle rozsudku (ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4. 6. 2014, sp. zn. 5To 26/2014) dopustil tím, že zajistil fyzickou likvidaci M. L., kterou realizovaly dosud neustanovené osoby. Státní zástupce považoval z tohoto spisu za důkazně významnou výpověď svědkyně dr. S., dříve Š., která byla vyslýchána i v této trestní věci, a která tedy svého času uvedla, že k ní obžalovaný přišel neohlášen, bydlel u ní asi 3 dny a 2 noci a poté odejel asi do zahraničí. Během pobytu u ní mj. sledoval v televizi zprávy o usmrcení nějakého podnikatele na jižní Moravě a po svědkyni chtěl, aby mu kupovala noviny, trička a ponožky. Kromě výpovědi této svědkyně lze zmínit také výpověď svědka M. K. v této trestní věci, kde se zmiňoval o tom, že se mu obžalovaný svěřil, že byl u umístění výbušniny pod auto Ing. K., když ještě předtím jiná výbušnina z auta upadla. Dlužno dodat, že svědek takto vypovídal již v přípravném řízení v roce 1999. Je třeba také poznamenat, že v této trestní věci se obžalovaný k podílu na usmrcení poškozeného L.

v přípravném řízení opakovaně doznal, přičemž jako své spolupachatele označil obžalované M. a Š., a svoji účast popřel až u hlavního líčení.

Ze spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 56T 23/2000 bylo zjištěno, že v dané věci byli odsouzeni mj. i obžalovaný, zemřelý R. J., a v této věci svědci P. S., M. Š. a V. K. za usmrcení výše zmiňovaného L. H., přičemž důkazní situace byla ve věci taková, že se k trestné činnosti doznávali J. a V., který usvědčoval i spoluobžalované S., K. a Š. Dále lze ze spisu zjistit, že v této věci figurovaly stejné osoby, jako v této věci nyní projednávané, ať už jako obžalovaní, nebo svědci, a že se zde projednávala také dosti podobná témata, jako vztahy mezi jednotlivými osobami či skupinami osob v souvislosti s obchodováním s LTO či odjezd obžalovaného do zahraničí a jeho pobyt za hranicemi, jeho navštěvování a jeho finanční podpora během tohoto pobytu.

Ve výše zmíněném svazku 6 tohoto spisového materiálu jsou obsaženy také účetní doklady prokazující obchodování mezi osobou J. T. a společností XXXXX Ing. K.

Pokud se jedná o obsah spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 52T 11/2002, v této věci byli obžalováni Ing. T. J., H. N. a J. Š. ze zorganizování vraždy Ing. R. G. v r. 1994, o kterou se poté pokusily další osoby, které však v průběhu tohoto pokusu od naplnění svého záměru upustily. Odsouzení byli toliko Ing. J. a H. N. (v této věci svědci), naproti tomu byla J. Š. obžaloby zproštěna, neboť se nepodařilo prokázat její účast na jednáních, kde byl záměr usmrtit jmenovaného dohodnut. V této věci osoba obžalovaného nefiguruje, nejsou zde ani zmiňovány nyní projednávané skutky, rovněž zde vystupují jako svědci zcela jiné osoby, než v projednávané trestní věci. Je možno zmínit se toliko o výpovědi obžalovaného Ing. J. dle níž nápad na usmrcení jmenovaného vzešel od Š. a Ing. R.

Z policejního spisu týkajícího se sebevraždy R. J. lze zmínit jeho dopis na rozloučenou, v němž svým rodičům sděluje, že „už takhle dál žít nemůže“ a prosí je o odpuštění. K tomuto dopisu pak otec zemřelého policii sdělil, že se jedná o písmo R. J. a že se tak i podepisoval. Dále také z obsahu spisu vyplývá, že jmenovaný se asi měsíc a půl před tímto činem rozešel s přítelkyní, a to údajně z toho důvodu, že se její rodiče dozvěděli informace o jeho minulosti, a že tento rozchod velmi těžce nesl. (Pro vysvětlení z hlediska procesního soud uvádí, že – jak je z protokolu o hlavním líčení zřejmé – neprováděl důkaz konkrétním úředním záznamem o podaném vysvětlení, z něhož pochází informace o rozchodu, ale považuje tuto informaci za takovou, která vyplývá z listinného důkazu a která neodůvodňuje výslech osoby podávající vysvětlení, neboť vše, co bylo v souvislosti se sebevraždou řečeno osobami podávajícími vysvětlení, bylo vysloveno na úrovni pouhých domněnek, kdy tyto osoby uvažovaly o tom, co mohlo zemřelého k tomuto činu přimět.) Ve spise je ještě obsažen také úřední záznam sepsaný na základě vysvětlení podaného M. J. (nikoli dle § 158 odst. 6 trestního řádu, ale je pouze sepsán policistou bez podpisu vysvětlení podávající osoby) bezprostředně po nálezku těla (dle záznamu „po poučení dle příslušných §§“), kde se také vyjádřil k chování bratra večer předešlého dne. Uvedl, že R. přišel domů kolem 21.00 (shodně jako ve vysvětlení v této věci), postavil na stůl rozpitou láhev slivovice, sedl si k němu na gauč, poplácal ho po zádech a řekl mu, že ho „ten život tak sere“. Svědkovi pak řekl, aby si dal slivovici a dal mu pusku na tvář, vzal si peněženku a doklady a odešel. Zde

je třeba poznamenat, že svědek se zde nezmiňoval o žádných telefonátech R. J. a změně jeho nálady po nich, jako ve svém vysvětlení v této věci.

Během jednání před soudem ještě svědek K. předložil soudu záznam, který dne 20. 5. 2012 sepsala dnes již nežijící advokátka dr. B. a dle něhož ji uvedeného dne navštívil R. J., který žádal o kontakt na Mgr. K. a chtěl domluvit s ním schůzku. K důvodu žádosti jí J. sdělil, že je v tíživé osobní situaci a disponuje informacemi, které by „nás mohly zajímat“. K dotazu dr. B. pak uvedl, že po propuštění z výkonu trestu byl několikrát v kontaktu s V., na něhož spoléhal, že se o něj postará a že spolu budou podnikat, pak však zjistil, že V. není schopen své sliby splnit. Dále uvedl, že má informace od V. o jeho účasti na vraždě L. a K. a že by mohl zajistit i další svědky. K dotazu také uvedl, že důvodem změny jeho postoje k V. je jeho zoufalá životní situace a že předpokládá, že by mu K. za informace jistě pomohl finančně nebo by mu zajistil dobrou práci.

Další předložený záznam pak dr. B. sepsala dne 21. 3. 2002 s Mgr. J. CH., což měla být osoba, která má poznatky týkající se pobytu obžalovaného v zahraničí v letech 1995 – 1999 a o osobách, s nimiž se zde obžalovaný stýkal, a to z toho důvodu – jak vyplynulo ze záznamu – že jmenovaná se s obžalovaným setkala během své dovolené v Chorvatsku, navázala s ním vztah a občas za ním jezdila, když ji tam vozili S., nebo M., později již jenom M. Dále měla jmenovaná sdělit, že ji v roce 1997 kontaktovala i policie. Nic významného se v záznamu dále neobjevilo.

Další obdobný záznam předložil soudu svědek V. T. Jedná se o záznam, který s ním dne 19. 7. 2002 sepsal advokát dr. J. M. (který v té době obhajoval svědka K.) a ve kterém svědek popisuje odjezd obžalovaného do zahraničí. V záznamu je uvedeno, že svědek cestoval s K. z Prahy do Brna, přičemž kolem poledne někdo K. telefonoval a výsledkem telefonátu bylo, že pojedou někam za Brno, kde se má K. setkat s V.; protože měli dost času, jeli na dálniční odpočívadlo za Brno, přičemž K. T. informoval, že ho V. požádal o doprovod na hraniční přechod na Slovensko. K. také T. měl dle záznamu sdělit, že má V. problémy v podnikání, že má dluhy a chce na nějakou dobu odjet z ČR. Svědek T. pak jel v autě za nimi, na Slovensku pak V. odjel do Rakouska a oni se vrátili. Předtím mu ještě K. půjčil 5 tis. Kč, které si půjčil od svědka T. Je třeba poznamenat, že tento záznam je podepsán toliko svědkem T., nikoli i jeho autorem dr. M., dnes již zemřelým.

Vyhodnocení skutkových zjištění

Státní zástupkyně v závěru obsáhlého odůvodnění podané obžaloby uvedla, že z provedených důkazů se podává jednoznačné *podezření* svědčící o zapojení J.V. do násilné smrti poškozených M. K. a F. B., a to přinejmenším jako organizátora jejich násilné smrti, jak plyne ze svědeckých výpovědí osob, které *měly* přímo od J. V. či R. J. nebo svědkyně Š. slyšet podrobnosti o smrti těchto osob. Podle názoru soudu tato věta velmi výstižně charakterizuje důkazní situaci, která v této trestní věci nastala v přípravném řízení (a která se prakticky nezměnila ani po provedeném hlavním líčení), když soud si především všímá výrazu „podezření“ a obratu „...osob, které měly přímo ... slyšet“, kteréžto poměrně přesně vystihují onu nejistotu, která prostupuje celou touto obsáhlou trestní věcí ve vztahu

k zásadní projednávané problematice, tedy kdo se podílel na usmrcení poškozených a jakým způsobem. Soud po provedeném dokazování pak dospěl k závěru, že namísto výrazu podezření by bylo možno hovořit o určité míře pravděpodobnosti ve vztahu k účasti obžalovaného na usmrcení poškozených K. i B., i když v případě tohoto poškozeného je ona míra pravděpodobnosti ještě podstatně nižší. K tomuto závěru pak soud dospěl z následujících důvodů.

Ke skutku ad I. – poškozený Ing. M. K.:

Na základě provedených důkazů, lze především dospět ke spolehlivému závěru, za jakých okolností, tzn. kdy, kde a jakým způsobem byl poškozený usmrcen; v tomto směru poskytují potřebné informace výpovědi osob blízkých poškozenému a důkazy povahy listinné, jako jsou protokoly o ohledání místa činu a znalecký posudek vyjadřující se k příčinám výbuchu automobilu, k umístění nálože a k nasměrování výbuchu; v tomto směru zde zůstala jediná neznámá, a to typ výbušniny, když prokázáno pouze bylo, že se jednalo o průmyslovou trhavinu nezjištěné identity. Prakticky veškeré rozsáhlé dokazování pak směřovalo k zodpovězení otázky, kdo a jakým způsobem se na nainstalování nálože pod automobil a na jejím odpálení podílel, přičemž při hledání odpovědi na tuto otázku již mohl soudu pouze vycházet z výpovědí slyšených svědků, když veškeré nashromážděné důkazy listinné neobjasňovaly v tomto směru ničeho, když za určitou výjimku lze považovat pouze připojené spisy týkající se usmrcení poškozených H. a L., kdy účastí na jejich usmrcení byl uznán vinným i obžalovaný, příp. pouze obžalovaný v případě L., z nichž lze zjistit informace o způsobu usmrcení těchto dvou osob, jak bude ještě zmíněno níže.

Nastalou důkazní situaci danou výpověďmi svědků tedy lze - v zájmu určitého zjednodušení - popsat tak, že soud zde nemá k dispozici žádný přímý důkaz, příp. takový, který by se kvalitě přímého důkazu alespoň přibližoval, např. že by někdo viděl pachatele výbušninu pod vozidlo připevňovat nebo alespoň s výbušninou na místo činu odcházet, či odtamtud přicházet, přičemž pokud se jedná o důkazy nepřímé, tyto mají povahu svěření se obžalovaného několika slyšeným svědkům s tím, že se popsanych skutků dopustil, v jednom případě se pak jedná o situaci, kdy měli dva ze svědků vyslechnout rozhovor, z něhož vyplývalo, že se měl obžalovaný usmrcení poškozeného K. dopustit. Jedná se tedy o důkazy, které v rámci jejich hodnocení zpravidla mívají podpůrný význam. Soud tedy neví nic o tom, co obžalovaný v kritických dnech a chvílích dělal, kde se pohyboval, s kým byl v kontaktu, neví ani, odkud pocházela výbušnina, která detonaci způsobila. Žádný bezpečný závěr nelze učinit ani o důvodech usmrcení poškozeného, i když v tomto směru zde samozřejmě určité názory existují, ale opět se jedná spíše o přesvědčení či domněnky, než o důkazy podložený závěr. Vzhledem k situaci v oněch letech je zde jistě důvod pro přesvědčení, že usmrcení souvisí s obchodováním poškozeného s LTO, i když na druhé straně nelze ani pominout např. sdělení obžalovaného, že od roku 1994 zde již pro tyto obchody se závratnými zisky nebyl potřebný právní rámec a že jak uvedl svědek dr. XXXXX, že v té době již dlužil každý každému, což ovšem vede k dalším úvahám, zda toto usmrcení reagovalo na situaci aktuální, či na dění v minulosti. Tzn. že z důkazů, které měl soud k dispozici, nebylo možno zjistit, zda důvodem usmrcení byl dluh poškozeného vůči jiné osobě, či jím bylo přebírání aktivity poškozeným v nějaké oblasti podnikání, či obava některé osoby ze ztráty postavení a vlivu,

potazmo nadstandardních příjmů apod. Krátce řečeno, vše, co bylo v této věci vysloveno k motivu či příčinám usmrcení poškozeného se odehrávalo pouze na této bázi domněnek, které tedy navíc všechny byly reálné, žádnou nebylo možno vyloučit, a je tedy možno pouze žasnout nad tím, co mohlo za tehdejší situace být důvodem pro usmrcení člověka, resp. na jaké místo v žebříčku hodnot se v rámci tehdejšího dění lidský život dostal. Dokazováním tedy nebylo bezpečně zjištěno, jaká konkrétní situace vedla k tomu, že pachatel umístil pod automobil poškozeného výbušninu a tuto inicioval.

Jak již tedy bylo řečeno výše, obžaloba se mohla oprít při řešení stěžejní problematiky osoby pachatele popsání skutku pouze o výpovědi svědků, kterým se měl obžalovaný svěřit se svým činem, když jmenovitě uvádí svědky K., B., S., F. či JUDr. F., a svědků, kteří měli zaslechnout zmiňovaný rozhovor obžalovaného se svědkyní Š. tedy M. a J. ; jak již bylo řečeno, jedná se tedy o důkazy navýsost nepřímé, na které lze nahlížet a které lze hodnotit dle názoru soudu v několika rovinách.

- Ustálená soudní judikatura nevylučuje, že by bylo možno o vině pachatele trestným činem rozhodnout pouze na základě důkazů nepřímých, tyto všem musí tvořit uzavřený řetězec důkazů, nepřipouštějící jiný výklad, než že pachatelem skutku je právě obžalovaný. První otázka, která se v této souvislosti nabízí, je, zda několik výpovědí, které vypovídají o tomtéž, tedy o svěření se obžalovaného, mohou tvořit uzavřený řetězec, a to případně i s přihlédnutím k výpovědím M. a J., o nichž bude pojednáno samostatně. Soud se domnívá, že takovéto výpovědi, ať by jich už bylo 5, 10 nebo 100, takový řetězec vytvořit nemohou, nemluvě tedy o tom, že s přibývajícemi svědky vypovídajícími v témže duchu se soud stává - a stával i v jiných trestních věcech, jak bude ještě zmíněno - pozornějším, neboť představa, že pachatel, v tomto případě obžalovaný, na setkání seznamuje různé osoby s tím, jak vraždil, se soudu jeví jako poněkud odtržená od reality, i když na druhé straně samozřejmě nelze vyloučit bez dalšího nic, v případě obžalovaného pak především s ohledem na zmiňovaný narcisismus, který by ovšem na druhé straně měl být korigován jeho intelektem. Dále pak má soud také za to - a k této úvaze směřuje - že k vytvoření zmíněného řetězce je nutno mít k dispozici důkazy, které by prokazovaly jedno a totéž z různých pozic; ve vztahu k projednávané problematice by např. považoval za uzavřený řetězec situaci, kdy by se obžalovaný jednak některému svědkovi či více svědkům svěřil, že skutek spáchal, jiný by potvrdil, že v květnu 1995 měl k dispozici výbušninu totožnou s tou, která explodovala pod vozidlem poškozeného, další svědek by např. vypovídal o tom, že 11. 5. 1995 večer nebo 12. 5. 1995 ráno viděl obžalovaného ve Zlíně atp. Za uzavřený řetězec však soud nepovažuje, pokud x svědků vypovídá o tom, že jim obžalovaný sdělil totožnou skutečnost.

- Ohledně výpovědí svědků M. a J., které by teoreticky mohly z oné přímky dané výpověďmi svědků vypovídajících o svěřování se začít vytvářet uzavřený řetězec, tedy kruh, soud uvádí, že si samozřejmě nedovolí tvrdit, že tito svědci vědomě nevypovídali pravdu, příp. že by si snad všechno vymysleli v úmyslu obžalovanému uškodit. V každém případě zde však existuje moment, který zákonitě budí pochybnosti a který tedy neumožňuje soudu tyto výpovědi jednoznačně přijmout a považovat je za věrohodný usvědčující důkaz. Tímto momentem je fakt, že svědek M. s tímto svým tvrzením o odposlechnutém rozhovoru mezi obžalovaným a Š. přišel 20 let poté, co měl hovor odposlechnout, přičemž svědek M. byl ze spáchání totožného skutku, tedy z usmrcení Ing. K., obviněn i obžalován a dokonce se nacházel měsíc ve vazbě (z níž byl navíc propuštěn, ovšem nikoli snad z důvodu absence

podezření, ale z důvodu toho, že odvolací soud neshledal koluzní důvod vazby), avšak nikdy se nikomu nezmínil o tom, že zaslechl rozhovor mezi V. a Š., kde probírali usmrcení poškozeného. V tomto směru nemůže v žádném případě obstát vysvětlení svědka M., příp. jeho tehdejšího obhájce dr. F., že měl nedůvěru v policii; jednak se mohl svěřit komukoliv jinému, obhájci, státnímu zástupci, mohl se o tom zmínit ve stížnosti proti vzetí do vazby, mohl o tom vypovídat, mohl o tom napsat, zkrátka počínat si tak, aby se tato informace objevila ve spise, nic z toho však neudělal a začal takto vypovídat až nyní, jak sám uvedl, když zde bylo nebezpečí promlčení trestního stíhání, tedy poté, co uplynulo 20 let od odposlechnutí, nebo z jiného úhlu pohledu asi 9 let od zastavení jeho trestního stíhání. Pro tuto situaci soud nenachází racionální vysvětlení, a proto nemůže nahlížet na výpověď svědka M. jako na jednoznačně věrohodný a tedy i usvědčující důkaz. Totéž se samozřejmě týká svědka J., i když ten byl samozřejmě v jiné situaci a neměl důvod se o svém zážitku zmiňovat. Ani tento svědek však neobjasní mlčení svědka M., kterému měl svědek sdělit, že (v roce 2000) na to není vhodná doba. V případě svědka J. však navíc nelze přehlédnout jiné momenty, které nutí soud přistupovat k jeho výpovědi s jistou opatrností; především zde jsou nadstandardní vztahy mezi tímto svědkem a M. (dlouholetá známost, nynější detektivní služby pro M. spočívající ve sledování právě obžalovaného) a nabízí se tedy otázka, zda zde není souvislost mezi nepokrytou snahou svědka M. o usvědčení obžalovaného, která sice na jednu stranu může být dobře míněna ve smyslu snahy o usvědčení člověka, o němž je přesvědčen, že skutek spáchal, avšak na stranu druhou v sobě skrývá jisté nebezpečí neobjektivního přístupu svědka k dané problematice, kdy zde hrozí až přemíra snahy vedoucí k tomu, že by se přání mohlo stát otcem myšlenky. Současně pak ani nelze pominout, že svědek J. ani hlasy nepoznal, když uvedl, že mu zřejmě M. řekl, o koho se jedná. V této souvislosti je tedy možno provedený důkaz vyhodnotit v tom smyslu, že u něj nelze zcela jednoznačně učinit závěr o jeho nezpochybnitelnosti, což je ovšem koneckonců problém prakticky všech v této věci provedených důkazů, přesněji řečeno svědeckých výpovědí, jak bude zmíněno i dále.

- Ani jeden ze slyšených svědků totiž nemá k projednávané problematice či k osobě obžalovaného zcela neutrální, nezaujatý, objektivní postoj, což je základní předpoklad pro to, aby soud mohl začít uvažovat o jeho naprosté věrohodnosti. Všichni svědci vyslechnutí v této trestní věci a zmiňující se o informacích od obžalovaného byli v té či oné roli účastníky dění kolem LTO v 90. letech minulého století a každý během dění v těchto letech a především pak během trestních řízení probíhajících ve věcech poškozených H. a L. získal k obžalovanému nějaký vztah, především tedy vztah negativní, což se týká již zmíněného M., ale dále také svědků K., Š., S., i K., neboť i na základě výpovědí obžalovaného byli svědci K., S. a Š., odsouzeni k dlouholetým trestům odnětí svobody, svědek K. je pak přesvědčen, že se obžalovaný podílel na vybuchnutí jeho auta, a svědka M. obžalovaný zmiňoval jako přímého pachatele usmrcení M. L. Koneckonců nikdo z těchto svědků ani nezpochybňuje, že by v této věci nebyl nezaujatý. Kromě počínání svědka M., který je sám komentoval slovy, že mu nejde o pomstu, ale o zadostiučinění, kteréžto výrazy jsou téměř synonyma, vyplývá dále z výpovědí svědka K., že tento věnuje sbírání materiálů proti obžalovanému valnou část svého času, což je ostatně zřejmě veřejně známo, neboť jsou mu informace i za úplatu nabízeny, jak bude ještě zmíněno. Také svědek S. připustil, že je vůči obžalovanému zaujatý, což ovšem korigoval slovy, že ne takovým způsobem, aby nebyl schopen pravdivé výpovědi. Jedná se však samozřejmě o jeho tvrzení, které však soud nemůže nijak ověřit a které tedy postačí

k tomu, aby soud k výpovědi svědka přistupoval se značnou opatrností. K výpovědím těchto svědků (s výjimkou M.) je ještě třeba dodat, že tyto byly orgánům činným v trestním řízení známy již v průběhu trestních řízení proti uvedeným poškozeným, když se tyto osoby vyjadřovaly k osobě obžalovaného a k tomu, co jim měl sdělovat ohledně usmrcení poškozeného v zásadě shodně jako v tomto řízení. Tzn. že až poté, co tyto orgány měly k dispozici svědectví M., B. a utajeného svědka F., dospěly k závěru, že je ve věci možno sdělit obžalovanému obvinění. K problematice výpovědi svědků M. a svědků utajených se již soud vyjádřil. K problematice výpovědi svědka B. nyní dodává, že i u něj mají své opodstatnění pochybnosti o jeho schopnosti vypovídat ve věci pravdivě a nezaujatě. Již v roce 2002 svědek napsal Městskému soudu v Praze dopis ve prospěch tehdy obžalovaného V. K., jehož chtěl dle jeho názoru obžalovaný usvědčit z podílu na zavraždění H., přičemž však v dopise není zmínka o ničem, co by prokazovalo opak. V dopise se lze rovněž dočíst, že již při svém prvním setkání s obžalovaným po jeho eskortě do Věznice XXXXX mu řekl, že je „hajzl“, neboť se zachoval vůči K. nečestně. Nabízí se tedy otázka, zda lze svědkovi bez dalšího uvěřit, že se mu i po této roztržce obžalovaný svěřil se zavražděním poškozeného či poškozených. Samostatnou kapitolou v případě svědka B. je pak dění po výslechu před zdejší soudem, kdy informoval svého vychovatele v Ruzyni o napadení Romem, „jehož jméno zapomněl“, který se měl před tímto napadením zmínit o V., přičemž mu mělo být příslušníky vězeňské služby přislíbeno, že o napadení bude sepsán zápis. Ten však sepsán nebyl a vězeňské službě není o napadení svědka nic známo. Soud pak vůbec nerozumí tomu, proč měl svědek potřebu o incidentu informovat nikoli soud, ale pplk. B, který byl v tomto řízení činný na samém jeho počátku, kdy byli před sdělením obvinění vyslýcháni výše zmínění svědci, a Mgr. Š. a, který neměl s touto věcí už vůbec nic společného, byl pouze dlouholetým právním zástupcem svědka K. Soud však má důvodné pochybnosti o tom, že k napadení vůbec došlo, nejen proto, že napadení nebylo potvrzeno vězeňskou službou, ale také s ohledem na samotný obsah tvrzení, které vyznívá velmi obdobně, jako tvrzení svědků K. a K o výhrušných SMS, což by mohly být momenty, které by jednak napomohly usvědčení obžalovaného, a jednak by také mohly odůvodnit výslech utajených svědků. Navíc tedy tvrzení, že se ona osoba před napadením zmínila o obžalovaném, již působí téměř komickým dojmem; na osobu obžalovaného lze mít různé názory, rozhodně však ne ten, že je hloupý. Pokud by však tímto způsobem nechal zastrašovat svědky a tímto způsobem jim tak dával do rukou argumenty podporující tvrzení o jeho vině, jednalo by se o hloupost značnou. Pokud je zde zmínka o svědku B., je třeba také zmínit svědka K., který byl také s obžalovaným ve výkonu trestu a který uvedl, že obžalovaný byl spíše uzavřený a rozhodně ne svěřovací typ; podobně se vyjádřil i svědek Š., vychovatel z věznice. Podle názoru soudu jsou tvrzení výše uvedených svědků daleko spíše projevem masívní snahy bývalých kolegů obžalovaného – pokud tedy soud použije tento nyní již poněkud eufemistický výraz – usvědčit obžalovaného ze spáchání předmětného skutku. K této zjevné snaze lze ovšem poznamenat, že i tito svědci mohou být o vině obžalovaného pouze přesvědčeni, neboť ani oni nemají k dispozici žádný zásadní důkaz; kdyby tomu tak bylo, nepochybně by ho získal i soud. A zatímco přesvědčení svědkům k podání jejich výpovědí stačí, žádnému soudu pouze přesvědčení o vině obžalovaného k jeho odsouzení stačit nemůže.

- Soud si je vědom toho, že tyto pasáže by mohly vyznívat spíše jako obhajoba obžalovaného, nicméně není tomu tak. Soud však během dokazování nabýval dojmu, že zde probíhá jakási organizovaná činnost směřující k „vyřízení účtů“ mezi svědky a obžalovaným,

kterážto situace tedy přinutila soud přistupovat k hodnocení těchto důkazů – výpovědi s maximální obezřetností a v situaci, kdy prakticky žádné jiné důkazy k dispozici nemá, také v potřebné míře kriticky, neboť musí vyhodnotit veškerá pro a proti při hledání odpovědi na otázku, zda lze pouze na základě těchto výpovědí učinit závěr o tom, že obžalovaný je vinen úmyslným usmrcením člověka. Podle názoru soudu tedy tyto výpovědi nemají takovou kvalitu, aby o ně bylo možno opřít rozhodnutí o vině, k čemuž přispívá i další charakteristický rys těchto výpovědí - důkazů, a to, že nejsou ověřitelné.

- Tito svědci tedy tvrdí, že se jim obžalovaný svěřil s tím, že se podílel na usmrcení poškozeného K. (soud se v těchto pasážích věnuje skutku ad I., ale uvedené obecnější pasáže lze zcela obdobně vztáhnout i ke skutku ad II.), někteří také uvádí, že opakovaně či mnohokrát, naproti tomu obžalovaný tvrdí, že se jim s tímto nesvěřil. Je zde tedy obvyklá situace, kdy stojí tvrzení obžalovaného proti tvrzení svědků, a soud tedy zkoumá, zda zde existuje nějaký důkaz, který by umožnil konstatovat, že bylo bezpečně prokázáno, že se popsány způsobem obžalovaný svědkům skutečně svěřil. Žádný takový důkaz soud k dispozici nemá, pravděpodobně i proto, že z výpovědí svědků vyplývalo, že u toho kterého svěřením nikdo jiný nebyl přítomen. Otázkou pak je, zda právě ono množství svědků a jediný obžalovaný může být tím momentem, který umožní učinit závěr, že se obžalovaný skutečně svěřoval; soud má však za to, že takový ryze mechanický, aritmetický přístup možný není, obzvláště pak za situace popsané v předchozím odstavci, ale že spíše další a další svědci rekrutující se z řad vězňů budí pochybnosti o tvrzení každého z nich.

- Nelze totiž ani pominout, že svědci – vězni, kteří vypovídají o tom, že se jim podezřelá, obviněná či už obžalovaná osoba (svědci se objevují v různých fázích řízení) svěřila se spácháním určitého skutku, se stávají téměř fenoménem posledních let v soudní praxi, kdy se objevují v důkazně komplikovaných věcech, jak je soudu známo z jeho vlastní praxe, ale i z praxe jiných soudů v mediálně známých kauzách. Množství věcí, v nichž se tyto svědci objevují, pak u soudu vzbuzuje stejné pochybnosti jako množství takových svědků v jednotlivých těchto věcech.

- K problematice těchto svědeckých výpovědí je pak třeba poznamenat, že soudní praxe takový důkaz v zásadě připouští, a to za podmínky, že popis jednání jeho údajným pachatelem v rámci svěřování se je natolik podrobný, resp. obsahuje takové detaily páchaní trestné činnosti, že tyto mohl znát jenom pachatel. Další otázkou vyplývající z projednávané problematiky tedy je, do jaké míry onen požadavek na náležitě podrobný, detailní popis, v tomto případě usmrcení poškozeného K., výpovědi svědků, resp. udávaný popis skutku obžalovaným, splňují. Soud tedy na tomto místě připomene výše citované výpovědi svědků, kteří se v tomto duchu vyjadřovali (a na jejichž výpovědi poukazuje i obžaloba): svědek dr. F. uvedl, že jej během doby, kdy byl M. ve vazbě, navštívil J. a sdělil, že obě vraždy spáchal V., nic více, nic méně; svědek K. uvedl, že se obžalovaný vyjadřoval k vraždě K., ovšem už přesně neví jakými slovy, ale vyplynulo z toho, že se buď na vraždě podílel nebo o ní něco ví, svědek si už nepamatoval, zda hovořil v jednotném, či množném čísle; svědek S. nejprve v přípravném řízení uvedl, že ze slov obžalovaného vyplynulo, že má s vraždou něco společného, u hlavního líčení pak uvedl, že se mu obžalovaný k vraždě opakovaně přiznal, i když nikdy výslovně neřekl, že by výbušninu na auto připevnil právě on, mluvil pouze o sledování poškozeného a o strachu, aby se něco nestalo jeho dceři, taky se zmínil o tom, že

výbušnina jednou spadla; svědku B. pak měl obžalovaný sdělit, že umístil bombu pod auto společně s J., přičemž neuváděl jméno oběti, to se pak dozvěděl od J. Pokud se tedy jedná o vyhodnocení těchto výpovědí z hlediska jejich detailnosti, blíží se tomuto kritériu snad výpověď svědka S., který se měl zmínit o sledování auta a o upadnutí výbušniny, i když v případě tohoto svědka soud vnímá jako problematický moment z hlediska věrohodnosti této výpovědi fakt, že takto vypovídal až u hlavního líčení oproti výpovědi z řízení přípravného, kde uvedl „něco společného“, přičemž vysvětlení tohoto rozporu – nyní se rozhodl říct všechno tak, jak to bylo – nepůsobí na soud příliš přesvědčivě, neboť soud nevidí žádný rozdíl mezi přípravným řízením a hlavním líčením z hlediska vhodnosti pro toto sdělení. Další detail pak uvedl svědek B., když se zmínil o J., se kterým obžalovaný výbušninu pod auto umístil. Uvedené dvě výpovědi tedy určitý detailní moment obsahují, ale soud se nedomnívá, že by se jednalo o výpovědi detailní. Navíc se tedy jedná o detaily, které nelze z jiných zdrojů ověřit; tvrzení těchto svědků nelze konfrontovat se žádným pokud možno objektivním zjištěním a bohužel ani ne s výpovědí R. J., o níž soud pojedná ještě níže. Již na tomto místě je však třeba poukázat na rozpor v udávaných výpovědích, když obžalovaný se měl B. svěřit v tom duchu, že výbušninu umístil společně s J., zatímco J. měl B. sdělit, že ji tam umístil obžalovaný sám, neboť on s tím neuměl zacházet. Další zmíněné výpovědi pak jsou zjevně dosti neurčité, čímž má soud na mysli, že pokud sdělí svědek F., že mu sdělil svědek J., že obě vraždy spáchal V., tak z pohledu soudu je vypovídací hodnota takové výpovědi nulová. Podobně je tomu s dojmem, že měl obžalovaný s vraždami něco společného. Uvedený aspekt dokazování je pak třeba také doplnit o konstatování, že je nepochybně rozdíl mezi tím, kdy se pachatel se spácháním skutku svěří jiné osobě bezprostředně poté a v blízké době probíhá dokazování, a situací, kdy je trestní stíhání zahájeno po 20 letech, přičemž ke svěření mělo také dojít řadu let po spáchání skutků, což vede k situaci, že potenciální svědci mají značný časový prostor pro získání příslušných informací z jiných zdrojů nebo pro zamyšlení se nad podobou výpovědi.

- Konečně je třeba zmínit se ve vztahu k výpovědím popisujícím svěřování se o znaleckých zkoumáních shora jmenovaných svědků znalci z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie, v němž se znalci zabývali obecnou a specifickou věrohodností těchto svědků – tzn. K., S., B., M., J., K. a F. – přičemž konstatovali, že obecná i specifická věrohodnost těchto svědků je zachována. K těmto posudkům soud především poznamenává, že určitý důkazní význam má z jeho pohledu závěr o obecné věrohodnosti svědků, když tito jsou schopni správně vnímat, zapamatovat si a reprodukovat, o čemž tedy soud neměl důvod pochybovat a má za to, že tento důvod neměly ani orgány činné v přípravném řízení. Pokud se však jedná o věrohodnost specifickou, má soud za to, že závěry v tomto směru již nepřislouží znalcům, ale výhradně soudu, obzvláště pak tehdy, je-li tento závěr opřen o kvality jako je podrobnost a logičnost výpovědi, o jejich soulad s dalšími důkazy apod., což je tedy vyhodnocení, k němuž je oprávněn pouze soud. Příslušní znalci tak nahrazovali činnost soudu, a to zjevně s jediným cílem, tedy podpořit tvrzení svědků a podání obžaloby.

Soud tedy výše uvedené úvahy o výpovědích svědků popisujících informování obžalovaného o své účasti na usmrcení poškozeného Ing. K. shrnuje do následujících konstatování:

1. soud se nedomnívá, že by bylo možno pouze na základě těchto výpovědí učinit závěr o vině obžalovaného popsáním skutkem, neboť se jedná o důkazy nepřímé, navíc důkazy téže povahy, vypovídající o tomtéž, netvořící uzavřený řetězec důkazů;
2. svědky, kteří takto vypovídali, nelze považovat za objektivní a nezaujaté, což způsobuje pochybnosti o naprosté věrohodnosti jejich výpovědí;
3. jejich výpovědi nejsou při popisu rozhodujících skutečností natolik detailní a podrobné, aby se soud mohl domnívat, že nikdo jiný nemohl uváděná fakta znát, přičemž je třeba přihlídnout k dlouholetému časovému odstupu od trestné činnosti, nebo se jedná o vyjádření natolik vágní, že neumožňují náležitě popsat skutkový děj z toho hlediska, jakého jednání se vlastně obžalovaný dopustil;
4. výpovědi jsou z jiných zdrojů neověřitelné a de facto tedy ani nelze považovat za jednoznačně prokázáno, že se obžalovaný svědkům skutečně svěřil tak, jak tito popisují;
5. uvedené výpovědi neutvoří uzavřený řetězec důkazů ani s výpověďmi svědků M. a J., přičemž obě tyto výpovědi jsou navíc výrazně zatíženy shora uvedenými pochybnostmi.

Pokud se pak jedná o další aspekty projednávané trestné činnosti, resp. prováděného dokazování, považuje soud za nutné uvést následující:

Samostatnou kapitolou v této trestní věci je výpověď svědkyně J. Š., ohledně níž je třeba připomenout, že především na základě její výpovědi byli obviněni svědci M. a R., přičemž tato svědkyně byla psychologicky zkoumána se závěrem, že její obecná věrohodnost je pravděpodobně výrazně snížena a snížena je i její věrohodnost specifická pravděpodobnou motivací poškodit Ing. R. a J. M.. Soud tento fakt zmiňuje z toho důvodu, že tehdejší výpověď svědkyně se v zásadě neliší od její nynější výpovědi v hlavním líčení, především pak pokud v ní popisovala okolnosti, za nichž jí svědek R. v přítomnosti svědka M. sdělili, že to udělali oni, že R. nechal zabít K., aby zachránil stáčíště. Pokud soud porovná tuto výpověď svědkyně (porovnání je nutné, neboť svědkyně takto *nepřímě* označuje pachatele projednávané trestné činnosti jinak, než svědci shora), musí nutně dospět k závěru, že tyto výpovědi jsou principiálně zcela shodné a liší se tedy „pouze“ v označení pachatele trestné činnosti. Shodují se pak v tom smyslu, že i svědkyně Š. popisuje pouze to, co slyšela od jiných osob, že tyto jiné osoby popírají, že by jí uvedené sdělili, a že svědkyně také není svědkem objektivním a nezaujatým, ale naopak je nyní ve věci ještě více zainteresovaná, než svědci shora, neboť lze mít za to, že poté, co jí bylo nyní sděleno obvinění pro účast na usmrcení poškozeného K., svojí výpovědí hájí především sebe a až v druhém plánu vypovídá ve prospěch obžalovaného. To lze dovozovat z faktu, že v přípravném řízení v této věci, tedy předtím, než jí bylo sděleno obvinění, ve věci nevypovídala, kterýžto fakt lze současně vyložit i tak, že neměla v úmyslu v tomto řízení ve prospěch obžalovaného vypovídat, což s přihlídnutím k tomu, že se k věci vyjádřila v zásadě shodně jako před 15 lety, by mohlo nasvědčovat tomu, že její výpověď by nemusela být zcela nevěrohodná, i když na druhé straně by bylo možno nepochybně argumentovat i v tom směru, že pokud by nyní vypovídala jinak, než před lety, hrozilo by nebezpečí, že bude nevěrohodně působit nyní. I když se vzápětí nabízí navazující otázka, zda vůbec mohla vypovídat nějak jinak, pokud se už rozhodla vypovídat, aby tedy touto jinou výpovědí neriskovala, že bude orgánům činným

v trestním řízení sdělovat zjevné nesmysly. Krátce řečeno, vyhodnocení výpovědi svědkyně Š. je s přihlédnutím k dalším důkazům dosti obtížné, stejně jako v případě svědků výše citovaných, a soud by si za této situace nedovolil podat jednoznačný výklad její výpovědi, stejně jako si to nedovolil v případě dalších svědků, když za jediné možné vyústění celkové důkazní situace považuje konstatování, že podle jeho názoru nelze ani jednu z těchto výpovědí bez dalších zjištění bezvýhradně přijmout a učinit z ní východisko pro své rozhodnutí. Opět zde takto naráží na základní komplikaci provedení dokazování, tedy na úplnou absenci objektivních důkazů, neřku-li přímých objektivních důkazů, které by umožňovaly učinit nezpochybnitelné závěry o pachateli popsání skutku. Lze samozřejmě dospět k přesvědčení, že objednavatelem či zadavatelem vraždy a snad i jejím vykonavatelem byla některá z osob figurujících v této trestní věci a že *podezření* či určitá míra *pravděpodobnosti*, že v některé z těchto pozic byl i obžalovaný, zde je, ale že za současné důkazní situace k jiným kvalitám zjištění nelze dospět. To proto, že si lze skutečně velmi obtížně představit jinou souvislost s usmrcením Ing. K., než bylo jeho obchodování, a že je zde velmi úzká časová souvislost mezi usmrcením H. a L., u nichž byla souvislost mezi těmito obchody a jejich usmrcením prokázána, jak lze zjistit z příslušných rozhodnutí. Lze se tedy domnívat, že se jednalo o vyústění svědkem L. i obžalovaným popisovaného období, které nastalo po změně legislativy, kdy již tyto obchody nemohly přinášet zisky jako do té doby, a které svědek L. popsal slovy, že každý dlužil každému, a které podle všeho ovlivnilo i situaci obžalovaného, který už nedisponoval takovými financemi jako v letech předchozích, na čemž se shodla řada svědků a což lze dovést i ze zjištění týkajících se jeho života v zahraničí, kam mu musely být dováženy peníze, přesněji řečeno peníze v níkterak vysokých částkách, alespoň tedy v porovnání s tím, co měl k dispozici v letech předchozích, jak bylo svědky popisováno. V souvislosti s pobytem obžalovaného v zahraničí lze ještě poznamenat, že s ohledem na způsob, kterým o něj bylo z různých stran „pečováno“ jeho financováním, se lze klonit k závěru, že tento jeho pobyt nemusel být pouze v jeho zájmu, ale také v zájmu jiných osob.

O konkrétních důvodech toho, pro Ing. K. zemřel, nelze z výpovědí slyšených svědků rovněž zjistit nic určitého; vše, co soud vyslechl, byly opět pouze domněnky a názory (ostatně kdyby tyto důvody známy byly, probíhalo by objasňování této trestné činnosti zřejmě jiným způsobem). V rámci výpovědi svědků zazněly v podstatě dvě verze; tou první byl dluh L. vůči poškozenému, který měl znamenat prakticky totéž, jakoby mu dlužil obžalovaný, neboť L. jím byl řízen, druhou pak bylo ohrožení stáčíště ve V., což byl podnikatelský záměr svědka R., jak vyplynulo z jeho výpovědi, nebo přílišná snaha o převzetí iniciativy v dané oblasti, což by mohly být momenty ukazující spíše na firmu XXXXX, tedy svědky R. a Š., příp. někoho z nich, přičemž stanovování té varianty, která odpovídá skutečnosti, by bylo za dané situace čistou spekulací. Přitom nelze ani pominout, že v plánu propojení mezi jednotlivými subjekty, který soudu předložil svědek K., se objevuje osoba Ing. K., resp. jeho firmy, jakož i osoba M. L., tohoto navíc ve velmi exponované pozici, z níž lze dovést, že obchodoval nejen s poškozeným, ale také s řadou jiných subjektů, jak již bylo zmíněno i v trestní věci, v níž byl obžalovaný odsouzen, ale soud zde nenalezl firmu XXXXX, resp. svědky Š. a R.. To lze ovšem opět vyložit jak tím způsobem, že vražda nesouvisela s LTO, neboť firma XXXXX se těchto obchodů, resp. obchodů alespoň s XXXXX - samozřejmě dle tohoto plánu - neúčastnila, což je mimochodem v souladu s tím, co uváděli, jak R., tak Š., a v tom případě by mohla souviset se stáčíštěm, jak bylo zmiňováno, tak také tím způsobem, že souvisela s LTO

a v takovém případě by bylo nutno uvažovat o souvislosti s dluhy L. vůči K. Onen plánek tedy opět podporuje obě zmiňované verze. Pochopitelně nelze ani vyloučit variantu, že všechno je úplně jinak, jak měl sdělit obžalovaný B. Především však platí, že tyto úvahy postrádají hlubšího smyslu, neboť se jedná o spekulace, přičemž šance, že by bylo možno dobrat se jednoznačného závěru, je prakticky nulová a soud je zde prezentuje právě proto, aby tento svůj názor doložil. V této souvislosti pak lze připomenout, že rovněž ve věci poškozeného M. L. nastala důkazní situace, kdy se nepodařilo zjistit objednatele jeho usmrcení, přičemž soud zde pracoval se třemi variantami, když objednatelem měl být v této věci svědek Š., a to z důvodu ohrožování obchodu s LTO, byť v té době již skomírajícího, jak se také v rozsudku uvádí, nebo také R. a Š., příp. pouze někdo z nich, a to z důvodu dluhu, příp. se jednalo o zájem obžalovaného, kterému poškozený také dlužil značné finanční částky a navíc se choval způsobem, který se obžalovanému nelíbil. Vzhledem k tomu, že nebylo prokázáno, či zájem byl tímto způsobem naplněn, bylo rozhodnuto o zproštění obžalovaného Š. jako objednatele vraždy obžaloby a následně bylo rozhodnuto toliko o vině obžalovaného skutkem spočívajícím v tom, že vraždu L. zadal blíže neustanoveným osobám; dlužno dodat, že stěžejním důkazem v této věci bylo doznání obžalovaného k tomuto jednání v přípravném řízení, v němž tedy také vypovídal, že vraždu realizoval J. M., který však byl podobně jako Š. obžaloby pro nedostatek dalších důkazů zproštěn. Lze v této souvislosti ještě dodat, že obžalovaný se rovněž doznal k účasti na trestné činnosti spočívající v zavraždění H., kde se k účasti na tomto skutku doznal také R. J., což je ten nejpodstatnější rozdíl v důkazní situaci v těchto dvou trestních věcech a v trestní věci nyní projednávané, kde soud nemá k dispozici nic, co by se alespoň podobalo přímému důkazu, které kromě zmíněných doznání neměl ani soud rozhodující v těchto souvisejících věcech, nicméně zde dokazování spočívalo do značné míry v prověřování těchto doznání, tedy něčeho hmatatelného. Soud ještě dodává, že nepochybuje o tom, že tehdejší doznání obžalovaného v těchto dvou trestních věcech souviselo s děním souvisejícím s jeho návratem do České republiky, potažmo s poněkud nestandardními vztahy s policií. Z následného průběhu trestního řízení ve věcech poškozených L. a H., z postojů obžalovaného, lze vcelku snadno dovodit, že se tento rozhodl objasnit trestnou činností vedoucí k jejich usmrcení, a lze se také domnívat, že se tak stalo i proto, aby byl případně objasněn podíl svědků K. a Š. na trestné činnosti, kteří byli tehdy vnímáni jako hlavy obchodování s LTO, alespoň tedy jeho zdejší větve. Tak se i stalo, svědci byli odsouzeni a odsouzen byl i sám obžalovaný, ve věci poškozeného L. nakonec úplně sám. Soud se zde dopustil tohoto jistého odbočení od tématu proto, aby konstatoval, že zjištění učiněná v tomto řízení týkající se spolupráce obžalovaného s policií, k níž vypovídali svědci H., M., V. a J., příp. obžalovaný sám, rovněž neumožňují blíže objasnit objednatele či zadavatele či vykonavatele vraždy poškozeného K. Spíše se jednalo o dokreslení tehdejšího dění. Pouze vzhledem k tomu, že se během řízení práce policie komentovala, soud pouze uvádí, že je dalek toho, aby tehdejší činnost policie hodnotil, když v operativní fázi trestního řízení nepochybně dochází i k nestandardním postupům a obvinění R. a M. z účasti na usmrcení poškozeného K. mělo v dané době své opodstatnění ve výpovědi Š. Na otázku, proč se po zastavení stíhání těchto dvou osob policie nevydala po stopě obžalovaného, o němž se již tehdy např. svědek K. zmiňoval podobně jako dnes, lze vysvětlit i tím, že policie po rozhodnutí o zastavení stíhání vcelku správně vyhodnotila, že důkazní situace by zde nebyla o nic průkaznější. A opět si na tomto místě nelze nepoložit otázku, proč po zastavení svého trestního stíhání svědek M. nepředložil policii důkaz, resp. proč policii či státního zástupce, pokud policii nevěřil, neinformoval o svém odposlechu, který nyní vedl k zahájení trestního

stíhání obžalovaného. Stejně tak si nelze nepoložit i otázku, nakolik je důkazní situace průkaznější nyní.

Soud považuje za vhodné zmínit se ještě o jednom aspektu projednávané trestné činnosti, a tou je způsob usmrcení poškozeného, i když v této souvislosti bude vhodné zmínit se o obou poškozených. Nebylo totiž samozřejmě možné přehlédnout výraznou podobnost mezi vraždami H. a L. a vraždami K. a B., když H. a B. byli zavražděni střelnou zbraní ve svých bydlištích a k zavraždění L. a K. byla použita výbušnina; bylo by tedy možno hovořit o *modu operandi*. Myšlenka, že všechny tyto vraždy, resp. tyto dvě a dvě vraždy, byly spáchány stejnými pachateli, neboť je zde i souvislost časová a místní a v případě K. i věcná, je samozřejmě na místě. Nicméně i tento fakt má výlučně podpůrný význam a nepochybně by jím bylo možno argumentovat, pokud by měl soud k dispozici ještě jiný kvalitní důkaz. V trestním řízení však nelze bez dalšího připustit logiku, dle níž, pokud se pachatel dopustil určitým způsobem jednoho skutku, musel se dopustit i druhého skutku spáchaného za podobných časových a místních okolností stejným či velmi obdobným způsobem, v tomto daném případě tedy zorganizováním usmrcení poškozených. V této souvislosti ještě soud poznamenává, že příliš nerozumí obžalobě, pokud se v jejím odůvodnění uvádí, že je zde podezření, že obžalovaný byl *přinejmenším* organizátorem trestné činnosti. Není totiž zcela zřejmé, zda toto konstatování je aplikací zásady *in dubio pro reo* a zda se tedy jedná o pro obžalovaného příznivější variantu, což by jistě odůvodnilo diskuzi na téma, zda zorganizování vraždy je společensky méně škodlivé, než její spáchání, nebo o výsledek vyhodnocení důkazní situace.

Dále soud ještě považuje za nutné vyjádřit se k osobě R. J., resp. k významu jeho osoby pro rozhodování v této trestní věci. Podle výpovědí některých svědků (např. B.) se měl totiž obžalovaný dopustit trestné činnosti společně se jmenovaným, na což reagoval obžalovaný tvrzením, že v dané době neudržel s J. kontakty; sice ho v té době znal, neboť je někdy v roce 1995 seznámil P. S., ovšem častější kontakty s J. udržoval až od r. 1997, kdy jej tento navštívil s M. ve Španělsku. Soud tedy prováděl i dokazování směřující ke zjištění, zda se obžalovaný s J. v kritické době stýkal, či nikoli, když se v tomto směru dotazoval svědků, kteří mohli mít příslušné informace. Kontakty mezi J. a obžalovaným potvrzovali zmínění svědci S. a M., když prvně jmenovaný spíše v rovině obecné, pokud uváděl, že dle něj určitě bývali v kontaktu, přičemž se i konkrétněji zmínil o schůzkách na benzínové čerpací stanici, svědek M. soudu nesdělil žádný konkrétní údaj, alespoň tedy ne takový, který by se týkal roku 1995. Všichni se pak shodli na tom, že se obžalovaný s J. znali ještě z mládí. Naproti tomu výpověď tehdy obžalovaného J. ve věci poškozeného H. u Městského soudu v Praze (i když soud s ní nemohl pracovat jako s výpovědí ve vlastním slova smyslu, když pouze informace z ní vyplývající použil k vyhodnocení dané situace) spíše odpovídá tvrzení obžalovaného. R. J. zde totiž mj. uvedl, že jej k zavraždění H. najal S. a že po spáchání činu jeli společně za V., což je v souladu s výše citovanou obhajobou obžalovaného. Podobně je s ní v souladu další tvrzení J., že obžalovaného navštívil s M. ve Španělsku v r. 1997, přičemž o nějakých dalších kontaktech s obžalovaným v mezidobí se již nezmiňoval. Soud si je samozřejmě vědom toho, že nebylo možno očekávat, že se J. bude případně zmiňovat o kontaktech při usmrcení dalších osob, nicméně, jak již bylo řečeno, při vyjadřování se k osobě obžalovaného zmínil tyto dvě setkání. K výpovědím S. a M. lze ještě poznamenat, že je rovněž otázkou, zda tito svědci mohou být schopni vyjádřit se odpovědně po 20 letech

k tomu, zda se obžalovaný a J. v určitém období, tzn. leden až květen 1995, stýkali, příp. zda by byli schopni jejich možné kontakty spolehlivě zařadit v čase. Výklad učiněných zjištění může být i s přihlédnutím k logice věci opět různý, zásadní otázkou však zůstává, zda i případné kontakty obžalovaného a J. posouvají tuto věc důkazně dál. Pokud se pak jedná o účast na usmrcení B., k níž se měl J. B. přiznat, je pravdou, že zde by účast J. mohla být teoreticky pravděpodobnější s ohledem na obdobný způsob jeho usmrcení jako v případě poškozeného H., nicméně porovnávání způsobů spáchání by opět mělo spíše spekulativní charakter. Naproti tomu se však v případě této vraždy nelze ani vyhnout úvahám o možné nahodilosti spáchání tohoto skutku, bez nějaké přípravy, neboť otázkou je, zda bylo možno očekávat, že bude poškozený zrovna v danou dobu sedět zády k oknu v rozsvícené místnosti. Současně je však možná i varianta, že původně mělo být usmrcení realizováno jinak a že pachatel pouze využil situace. Jinými slovy řečeno, i v této rovině je soud opět nucen ke spekulacím, resp. se dostává do situace, kdy je na základě provedených důkazů prakticky nemožné učinit ve věci jednoznačné skutkové závěry.

Další diskutovanou problematikou vztahující se k osobě R. J. pak byla jeho sebevražda, když i tato byla dávana (např. svědkem M. J.) do souvislosti s osobou obžalovaného. Jistou logiku tento náhled má, pokud by bylo uvažováno tím způsobem, že se obžalovaný a J. dopustili trestné činnosti společně, neboť v takovém případě by J. mohl obžalovaného usvědčit, o čemž snad i uvažoval, bude-li soud přihlížet k záznamu dr. B. (jehož použitelnost je jinak samozřejmě sporná, neboť soud nemá informace o tom, jakým způsobem a za jakých okolností vznikl a dr. B. již vyslechnout nemůže; ovšem vzhledem k tomu, že se soud pohybuje v oblasti volných úvah a spekulací neustále, může si dovolit k obsahu záznamu přihlídnout). K případnému usvědčení obžalovaného však ještě lze také poznamenat, že si lze velmi obtížně představit takové usvědčení, aniž by J. zároveň neusvědčil i sám sebe, resp. aby ho ve své reakci neusvědčil obžalovaný, který se tedy dle názoru soudu takového J. postupu nemusel obávat. Jinak řečeno, obžalovaný a J. buď skutky spáchali společně a nehrozilo, že by J. vypovídal, nebo se J. skutků nedopustil a v tom případě nemluvil pravdu svědek B. Soud však směřuje k tomu, že je přesvědčen o tom, že obžalovaný se na sebevraždě R. J. přímo nepodílel v zájmu jeho umlčení (o sebevraždu by se tak ani nejednalo), pokud tedy rozhodnutí J. nějak ovlivnil, tak pouze nepřímou, a to např. tím, že mu těsně před jeho smrtí definitivně odmítl finanční či jinou materiální výpomoc, pokud by soud akceptoval tvrzení M. J., že poslední, s kým jeho bratr před smrtí telefonoval, byl právě obžalovaný, i když i toto tvrzení je poněkud sporné, jak je zmíněno výše, a také dnes již neověřitelné. Je však také možno poukázat na další pasáž ve výpovědi M. J., kde popisoval, jak se mu bratr svěřil, jak ho ten život „sere“ a políbil ho, což nebyvalo zvykem. To je ostatně v souladu se záznamem dr. B., kde uvádí, že se jí R. J. svěřil s obtížnou životní situací, především z hlediska finančního, v níž byl i ochoten prodávat informace ohledně obžalovaného. Kromě toho pak nelze ani pominout, že jmenovaný měl těžce nést rozchod s přítelkyní, která se s ním rozešla poté, co se dozvěděla něco o jeho minulosti. Soud má tedy za to, že R. J. svoji obtížnou životní situaci nezvládl a zareagoval takovýmto zcela nepochopitelným způsobem, který je o to více nepochopitelnější, že důvodem pro sebevraždu byly problémy rázu materiálního. Smrt R. J. pak zcela zásadním způsobem přispěla k důkazní nouzi v této trestní věci, a to nikoli pouze ve smyslu případných informací prokazujících, že se obžalovaný trestné činnosti dopustil, ale také informací prokazujících opak. Na tomto místě pak ještě soud pro úplnost k osobě zmiňované dr. B. dodává, že ze spisu Městského soudu

v Praze sp. zn. 56T 23/2000 ve věci poškozeného H. lze zjistit, že dr. B. byla jako veřejnost vykázána z jednací síně, neboť rušila pořádek, z čehož lze dovodit pochybnosti o její nezaujatosti v dané kauze i v tehdejších nastalých poměrech.

Soud ještě vyslechl řadu dalších svědků, příp. přečetl výpovědi řady dalších svědků, které však neměly pro rozhodování ve věci prakticky žádný význam. Jednalo se o svědky J. H, který se vyjadřoval k podnikání obžalovaného v Prostějově a vyjádřil názor, že některé indicie by mohly nasvědčovat tomu, že za výbuchem auta K. byl obžalovaný, podobně se dění v Prostějově týkaly výpovědi svědků V. J. st. a ml. a svědka D. P., svědek P. M. pouze popsál, že zprostředkoval půjčku pro Š, přičemž peníze byly určeny pro obžalovaného, svědek Ing. M. Š. potvrdil zájem M. o odposlechy a podobná zařízení, svědek Š. pouze uvedl, že se se všemi zainteresovanými osobami seznámil až u hlavního líčení v Praze. Jistý důkazní význam lze ještě přiřknout výpovědi svědka J. J., kamaráda R. J., kterému se měl J. svěřit se svou účastí na vraždě spáchané v Praze, o žádné jiné však nemluvil. Obsáhle byli také vyslechnuti svědci N. a J. (tento v přípravném řízení), kteří se však vyjadřovali pouze k dění r. 1994 týkající se poškozeného G. a ke kontaktům se svědkyní Š., která si měla likvidaci G. objednat, přičemž však toto tvrzení nebylo žádným jiným důkazem podpořeno a svědkyně Š. byla pro tento skutek – na rozdíl od svědků N. aj. – obžaloby zproštěna. Ve vztahu k projednávaným skutkům však tito svědci neuvedli nic. Podobně také svědek D. zmocněnkyni poškozených popisoval situaci, kdy měla svědkyně Š. v podnapilém stavu popisovat, jak si udělala s Ing. K. pořádek, ovšem opět se jedná o svědectví o tom, co někdo řekl, svědectví zprostředkované a navíc poněkud neurčité („tak nějak to bylo“). Ostatně je možno zobecnit, že popisovaná svědectví daleko spíše něčemu *nasvědčují*, než že někoho *usvědčují*.

Soud tedy ve vztahu k vraždě Ing. M. K. uzavírá, jak ostatně vyplývá i z jeho úvah shora, že na základě provedených důkazů nelze dospět k bezpečnému závěru o vině obžalovaného popsáným skutkem, ať už tedy v podobě přímého pachatelství, nebo účastenství na tomto skutku. Byť by soud byl případně přesvědčen o vině obžalovaného např. způsobem, který prezentoval svědek dr. L., tzn. „kdo jiný?“, je třeba zdůraznit, že jakkoli silné přesvědčení, není-li podloženo nezpochybnitelnými důkazy, nepostačuje k vyslovení viny, nota bene viny takovým skutkem, jako je zavraždění člověka. Zásadním problémem v této kauze je, že provedené důkazy prakticky neumožňují učinit ve věci žádná najisto postavená skutková zjištění, žádný jejich jednoznačný výklad, který by umožnil učinit bezpečný závěr o vině obžalovaného předmětným skutkem, což vedlo soud k rozhodnutí o zproštění obžalovaného obžaloby.

Ke skutku ad II. – poškozený F. B.:

Ve vztahu k tomuto skutku je možno odkázat na valnou část úvah týkajících se skutku předchozího, především pak pokud se jedná o hodnocení výpovědí svědků, kterým se měl obžalovaný se spácháním tohoto skutku svěřit. Je pouze ještě možno akcentovat požadovanou podrobnost informací týkajících se spáchaného skutku. Státní zástupce poukazuje v obžalobě na výpovědi svědků, a to K., který však neuvedl k usmrcení jediný detail, když vypovídal pouze v tom smyslu, že mu o této vraždě obžalovaný řekl ještě před tím, než se to objevilo v novinách, o svědku B. bylo pojednáno výše, svědek S. vypovídal v tom smyslu, že se mu obžalovaný svěřil, že má s vraždou něco společného, přičemž jeho ne zcela vysvětlené upřesnění výpovědi se týkalo pouze skutku ad I. (Soud ještě dodává, že z výpovědi utajeného

svědka F., byť k ní v rámci hodnocení důkazů nepřihlížel, lze zjistit, že ani tento svědek neuvedl k usmrcení B. nic konkrétního, resp. ani tomuto svědkovi obžalovaný ohledně spáchání skutku nic konkrétního nesdělil.) Kromě úvah týkajících se těchto svědeckých výpovědí pak platí pro tento skutek totéž, co soud uvedl výše v souvislosti s R. J.

Ohledně dalších okolností významných pro rozhodnutí je pak třeba uvést následující. Soud se v rámci dokazování zabýval vzhledem k obhajobě obžalovaného tím, zda se tento někdy s poškozeným setkal, či nikoli. Na toto téma měl k dispozici dvojí vyjádření, když jednak dr. L. se k věci vyjadřoval v tom smyslu, že se B. dotazoval na solventnost obžalovaného, z čehož nelze bezpečně dovodit ničeho o jejich případném setkání, a jednak svědek K. se v přípravném řízení zmiňoval o tom, že asi dvakrát vezl obžalovaného za B, což však po upřesňujících dotazech vyústilo v konstatování, že si není jistý tím, zda obžalovaný skutečně o B. mluvil, když většinou neříkal, kam jde a pouze většinou řekl, ať svědek počká; svědek měl také dojem, že jedna návštěva proběhla po výbuchu auta K., přičemž příští den četl v novinách o zabití B. a poté ještě mluvil s V. o půjčení 6 mil. Kč; svědek si ovšem nebyl jist tím, zda jednotlivé události dává do správných časových souvislostí, což je vcelku pochopitelné. Vzhledem k tomu, že z provedených důkazů lze dovodit, že obžalovaný opustil ČR dne 24. 5. 1995 ráno či dopoledne, což je tedy jedna z mála bezpečně prokázaných okolností, je pravděpodobné, že se svědek K. skutečně mýlí v čase, i když nelze vyloučit ani to, že se obžalovaný za K. zastavil cestou do Brna za K. Provedené důkazy tedy nasvědčují spíše tomu, že se s ním nesetkal, i když na druhé straně, i kdyby se s ním setkal, tak tato skutečnost nevypovídá nic o tom, zda se podílel na jeho usmrcení, stejně jako o tom nevypovídá nic, i kdyby se s ním nesetkal. Pokud by např. mělo být jeho usmrcení „dárkem“ pro Š., jak měl B. sdělit J., nebyl zde pro setkání s B. žádný důvod. Krátce řečeno, problematika setkání obžalovaného s B. nic neřeší, soud opět může pouze spekulovat, opět je zde možný vícero způsob výkladu učiněných zjištění, resp. provedených důkazů; o zjištěných lze hovořit pouze stěží.

Dále se soud v souvislosti s vraždou F. B. zabýval svědkem K. předloženým „dlužním úpisem“ na částku 9 mil. Kč. Pokud soud pomine fakt, že skutečnost, že obžalovaný případně dlužil poškozenému uvedenou částku, ještě neznamená, že jej i usmrtil, takových dlužníků měl poškozený mnoho, je tento důkaz zatížen poměrně podstatnou vadou, tedy tím, že soud nezjistil, jakým způsobem svědek K. tuto listinu získal, což soudu znemožňuje posoudit její věrohodnost, když tuto poměrně zásadní informaci soudu odmítl sdělit s tím, že by si mohl způsobit trestní stíhání. Už tento samotný fakt nepochybně stojí za povšimnutí, ale především pak tento postoj svědka K. podle soudu spíše potvrzuje výše zmiňované pochybnosti o schopnosti svědka splnit náležitě své povinnosti svědka a vypovídat ve věci zcela pravdivě a zaujímat zcela nezaujaté postoje. Soud samozřejmě nemůže tvrdit, že svědek snad úmyslně vypovídal nepravdu, když svědek K. koneckonců nikdy ani neřekl nic, co by mohlo k usvědčení obžalovaného přispět, avšak jeho snaha k usvědčení obžalovaného přispět je natolik silná, že lze spekulovat o tom, kam až je svědek ochoten zajít. Bylo by možno konstatovat, že svědek v této věci vytváří atmosféru navozující dojem, že pachatelem popsanych skutků může být pouze obžalovaný, a nečiní tak sám. Soud pak musí na tomto místě znovu zopakovat, že je obrovský rozdíl mezi dojmy, pocity a přesvědčením a mezi

závěry majícími své opodstatnění v nezpochybnitelných důkazech. K úpisu lze ještě poznamenat, že určité pochybnosti vzbuzuje i ona forma, neboť poškozený se půjčováním peněz zabýval programově a jeho evidence půjček a podchycení závazků jeho dlužníků měla jinou formu, než listy formátu A4; je tedy otázkou, proč by právě v případě obžalovaného potřeboval zrovna takový dlužní úpis a proč by se měl nyní ocitnout v držení někoho jiného, od koho ho měl získat svědek K. Je také možno připomenout, že policie v rámci operativního šetření také prověřovala dlužníky poškozeného, ale ve spisovém materiálu není zmínka o tom, že by narazila v jeho materiálech na obžalovaného či svědkyni Š.

Předmětného skutku se ještě týkala výpověď svědkyně dr. S., dříve Š., u které obžalovaný pobýval tři dny před opuštěním republiky. Obžaloba poukazuje na její tvrzení, že se obžalovaný v ranních hodinách v den odjezdu, tedy 24. 5. 1995, zajímal o ranní zpravodajství a čekal na zprávu o usmrcení B., kdy v komentáři sděleno, že pachatel není znám, po čemž měl být obžalovaný „spokojen“. Je samozřejmě otázkou, jak se projevovala spokojenost obžalovaného, pokud se k reportáži nijak nevyjadřoval, což svědkyně potvrdila i u hlavního líčení, a zda bylo vůbec možno očekávat, aby již v ranních hodinách pachatel znám byl; v každém případě svědkyně u hlavního líčení vypovídala v tom smyslu, když dokonce uvedla, „aby již jednou provždy bylo zaprotokolováno“, že nešlo o nějaké cílené sledování zpráv, které obžalovaný sice sledoval, ale nijak je nekomentoval. Avšak i kdyby je obžalovaný snad nějak obzvláště pozorně sledoval, otázka zní, čemu takové sledování nasvědčuje, pokud se v souvislosti se sledováním nijak nevyjádřil? Jedná se o období tvrzení svědka K., dle něhož mu obžalovaný řekl, ať si přečte noviny (soud zde pomíjí pochybnost o tom, zda mu to vůbec měl kdy říct, jak je zmíněno výše, stejně jako pochybnost o tom, zda mu K. peníze půjčoval skutečně právě toho dne, když si obžalovaný při odjezdu musel půjčit peníze od K.). Dále se ještě v souvislosti s pobytem obžalovaného u svědkyně S. řešila otázka, zda tam obžalovaný o pobyt požádal sám, či ho tam přivedl svědek K., a zda odjezd z republiky byl jeho vlastním rozhodnutím, nebo mu odjezd přikázal, či doporučil K. A opět i v tomto případě zde vznikla důkazní situace nepřipouštějící jednoznačný výklad, když proti tvrzení obžalovaného a svědkyně S., která potvrdila, že obžalovaného K. přivedl a že ho nechala u sebe bydlet proto, že ho již znala, stojí tvrzení K. a svědka T., z nichž by bylo možno dovozovat, že se obžalovaný rozhodl odjet z republiky sám, a to snad z důvodu útěku před věřiteli. Tuto situaci pak soud může řešit opět pouze volnou úvahou, že se mu jako pravděpodobnější jeví varianta obžalovaného, neboť K. byl v té době stále ještě na vrcholu hierarchie, byl přímým nadřízeným obžalovaného a nelze předpokládat, že by obžalovaný takové zásadní rozhodnutí o opuštění republiky tehdy učinil sám. Také odvezení obžalovaného k Bratislavě spíše nasvědčuje tomu, že K. musel při cestě do Brna na údajnou schůzku kalkulovat s tím, že pojedě výrazně dále, než do Brna, neboť není pravděpodobné, že by na schůzku jel s několikahodinovým předstihem, který mu umožnil obžalovaného na slovensko-rakouské hranice zavézt. Tvrzení svědků K. i T. o tom, že obžalovaný o odvezení za hranice požádal až během jejich cesty z Prahy do Brna se tedy nejeví soudu jako příliš pravděpodobné a tato situace také přispívá k pochybnostem o přístupu K. ke svým svědeckým povinnostem. Zároveň však nelze pominout, že ať už obžalovaný opustil republiku sám, či na příkaz, ani jeden z těchto závěrů nijak nepřispěje k rozhodnutí o tom, kdo a proč usmrtil poškozené, když umožní maximálně další spekulace. Soud ještě pro úplnost ve vztahu ke svědkyni S. dodává, že obžaloba poukazovala na její výpověď z roku 2001, dle níž jí měl obžalovaný po nočním návratu na dotaz sdělit, že byl na jihu, z čehož bylo dovozováno, že

v Uherském Hradišti, ale je třeba zde připomenout, že na jih od Olomouce leží i Vyškov, kde v dané době měla bydlet rodina obžalovaného.

Konečně je třeba v souvislosti s vraždou B. zmínit svědectví tehdejší manželky obžalovaného I. V., dle něhož byl obžalovaný v noci před odjezdem doma, neboť se přijel rozloučit. I tato výpověď má nepochybně svoji logiku, vyvrácena nebyla, rozhodně pak ne výpovědí svědkyně dr. S. a rozhodně ji nelze odmítnout pouze proto, že svědkyně má s obžalovaným dvě dcery. Což jinými slovy řečeno znamená, že stěží lze za této situace považovat za bezpečně prokázáno, že obžalovaný skutečně v Uherském Hradišti byl v době, kdy byl zavražděn poškozený F. B.

Kromě těchto úvah však má soud také za to, že i kdyby popsané dílčí otázky byly vyřešeny v neprospěch obžalovaného, že by tedy bylo prokázáno, že býval s poškozeným v kontaktu, že mu dlužil 9 mil. Kč a že byl v kritické době neznámo kde, že tedy tzv. nemá na tuto dobu alibi, jednalo by se o situaci, která by odůvodňovala příp. i jistou pravděpodobnost, že by obžalovaný mohl být pachatelem předmětného skutku, rozhodně však ne jistotu, že skutek skutečně spáchal.

Důkazní situaci tedy lze shrnout obdobně jako v případě skutku předchozího, že soud zde má k dispozici určité důkazy, byť v podstatně menším rozsahu, které ovšem také neumožňují učinit žádný bezpečný závěr o pachateli usmrcení poškozeného F. B. a v podstatě ani o žádných jiných dílčích okolnostech předmětné věci. Soud se opětovně může pouze pouštět do nejrůznějších spekulací, do úvah nad možným průběhem skutkového děje, a to bohužel bez ambicí, že by také mohl konstatovat, že se skutkový děj stal právě takto. Lze pouze zopakovat, že soud se s obžalobou ztotožňuje potud, pokud tato tvrdí, že zde existuje *podezření*, že se obžalovaný skutků dopustil, neboť jeho účast na trestné činnosti by takřikajíc dávala smysl, neboť by zapadala do rámce dění a na něm zúčastněných osob v kritické době. Rovněž lze předpokládat, že přesvědčení některých vyslychaných svědků o účasti obžalovaného na předmětné činnosti má svůj reálný základ ve slovy ovšem nesdělitelné zkušenosti 90. let minulého století. Avšak soud je přesvědčen, že bez jednoznačně vyznívajících důkazů nepřipouštějících spekulace je ono podezření maximem toho, co lze z provedeného dokazování dovodit, a proto za této situace rozhodl o zproštění obžalovaného obžaloby ve vztahu k oběma skutkům.

POUČENÍ: Proti všem výrokům tohoto rozsudku je možné podat odvolání do 8 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Poškozený může odvoláním napadnout pouze výrok o náhradě škody.

Odvolání musí být do osmi dnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Jestliže odvolání nespĺňuje náležitosti obsahu odvolání, může být odvolacím soudem odmítnuto.

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně
dne 23. června 2016

JUDr. Jiří Dufek, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Rašková